

Fremsat den {FREMSAT} af erhvervs- og vækstminister (Troels Lund Poulsen)

## Forslag til lov om betalingskonti<sup>1</sup>

### Kapitel 1

#### *Anvendelsesområde og definitioner*

##### *Anvendelsesområde*

§ 1. Loven finder anvendelse på betalingstjenesteudbydere, som tilbyder betalingskonti, hvorpå en forbruger kan indsætte midler, hæve kontanter samt udføre og modtage betalingstransaktioner, herunder kredittransaktioner, til og fra tredjemand, jf. dog stk. 2 og 3.

*Stk. 2.* Kapitel 4 finder alene anvendelse på pengeinstitutter.

*Stk. 3.* Loven finder ikke anvendelse på Danmarks Nationalbank.

##### *Definitioner*

§ 2. I denne lov forstås ved:

- 1) Forbruger: Enhver fysisk person, der optræder med et formål, der ligger uden for den pågældendes erhverv.
- 2) Person med lovligt ophold i Den Europæiske Union: En fysisk person, der har ret til at opholde sig i et medlemsland i medfør af EU-retsakter eller national lovgivning, herunder personer uden fast adresse og personer, der søger om asyl i henhold til Genèvekonventionen af 28. juli 1951 om flygtnings retsstilling og den hertil hørende protokol af 31. januar 1967 og andre relevante internationale traktater.
- 3) Betalingskonto: En konto oprettet i en eller flere forbrugeres navne med henblik på at gennemføre betalingstransaktioner.
- 4) Betalingstjeneste: Forretningsaktiviteter anført i bilag 1 til lov om betalingstjenester og elektroniske penge.
- 5) Betalingstransaktion: En handling, der initieres af en betaler eller en betalingsmodtager med henblik på at indbetale, overføre eller hæve midler uden hensyn til eventuelle underliggende forpligtelser mellem betaleren og betalingsmodtageren.
- 6) Tjenesteydelser der er knyttet til en betalingskonto: Alle tjenesteydelser, der er knyttet til åbning, drift eller lukning af en betalingskonto, herunder betalingstjenester og betalingsstransaktioner inden for anvendelsesområdet for § 4, nr. 7, i lov om betalingstjenester og elektroniske penge, samt kassekreditter og overtræk.
- 7) Repræsentative tjenesteydelser: Tjenesteydelser, som normalt vil være tilknyttet en betalingskonto, i henhold til den af Finanstilsynet udarbejdede liste, jf. § 6, stk. 1.

---

<sup>1</sup> Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/92EU af 23. juli 2014 om sammenlignelighed af gebyrer i forbindelse med betalingskonti, flytning af betalingskonti og adgang til betalingskonti med basale funktioner, EU-Tidende 2014, nr. L 257, side 214.

- 8) Betalingstjenesteudbyder: En betalingstjenesteudbyder som defineret i § 6, nr. 17, i lov om betalingstjenester og elektroniske penge.
- 9) Betalingsinstrument: Et betalingsinstrument som defineret i § 6, nr. 9, i lov om betalingstjenester og elektroniske penge.
- 10) Betalingsordre: Enhver instruktion fra en betaler eller betalingsmodtager til en betalingstjenesteudbyder om at gennemføre en betalingstransaktion.
- 11) Varigt medium: Ethvert middel, som sætter en forbruger i stand til at lagre oplysninger rettet personligt til vedkommende med mulighed for fremtidig anvendelse i en periode afpasset efter oplysningernes formål, og som giver mulighed for uændret gengivelse af de lagrede oplysninger.
- 12) Direkte debitering: En national eller grænseoverskridende betalingstjeneste til debitering af en betalers betalingskonto, når betalingsmodtageren på grundlag af samtykke fra betaleren har initieret en betalingstransaktion.
- 13) Kredittransaktioner: En national eller grænseoverskridende betalingstjeneste med henblik på at kreditere en betalingsmodtagers betalingskonto med en betalingstransaktion eller en række betalingstransaktioner fra en betalers betalingskonto foretaget af den betalingstjenesteudbyder, der forvalter betalerens betalingskonto, på grundlag af en instruks fra betaleren.
- 14) Stående ordre: En instruks fra en betaler til den betalingstjenesteudbyder, der forvalter betalerens betalingskonto, om med regelmæssige mellemrum eller på forudbestemte datoer at udføre kredittransaktioner.
- 15) Rameaftale: En aftale om betalingstjenester, der regulerer den fremtidige udførelse af individuelle og successive betalingstransaktioner, og som kan indeholde forpligtelser og betingelser for oprettelse af en betalingskonto.

## Kapitel 2

### *Sammenligning af gebyrer*

#### *Gebyroplysningsdokument*

**§ 3.** En betalingstjenesteudbyder skal senest samtidig med indgåelse af en aftale om en betalingskonto udlevere et gebyroplysningsdokument til forbrugeren i papirform eller på et andet varigt medium. Gebyroplysningsdokumentet skal indeholde samtlige af de repræsentative tjenesteydelser, der fremgår af den af Finanstilsynet udarbejdede liste, jf. § 6, stk. 1, og størrelsen på gebyrerne for de repræsentative tjenesteydelser, der udbydes af betalingstjenesteudbyderen. Til brug for forståelsen af de repræsentative tjenesteydelser skal betalingstjenesteudbyderen udarbejde en let forståelig ordforklaring.

*Stk. 2.* Tilbydes en eller flere repræsentative tjenesteydelser som en samlet pakke af tjenesteydelser, der er tilknyttet en betalingskonto, skal gebyret for den samlede pakke, antallet af tjenesteydelser omfattet af pakken og gebyret for hver enkelt tjenesteydelse fremgå af gebyroplysningsdokumentet. Ligeledes skal gebyrer for tjenesteydelser, som ikke er indeholdt i den samlede pakke, fremgå af gebyroplysningsdokumentet.

*Stk. 3.* Betalingstjenesteudbyderen skal til enhver tid stille gebyroplysningsdokumentet og en dertil hørende ordforklaring til rådighed for forbrugerne på en let tilgængelig måde i betalingstjenesteudbyderens forretningslokale og på betalingstjenesteudbyderens eventuelle hjemmeside. Betalingstjenesteudbyderen skal endvidere på forbrugeren anmodning vederlagsfrit udlevere gebyroplysningsdokumentet med ordforklaringen på papir eller andet varigt medium.

*Stk. 4.* Finanstilsynet kan fastsætte regler om præsentationsformatet for et gebyroplysningsdokument.

#### *Betalingskonto som en del af en samlet pakke*

**§ 4.** En betalingstjenesteudbyder, der tilbyder en betalingskonto som en del af en samlet pakke, der ligeledes indeholder et andet produkt eller en anden tjenesteydelse, som ikke er knyttet til betalingskontoen, skal oplyse forbrugeren om, hvorvidt betalingskontoen kan købes separat. Såfremt dette er tilfældet, skal betalingstjenesteudbyderen give særskilte oplysninger om priser og gebyrer for hvert af de produkter og tjenesteydelser i den samlede pakke, der kan købes separat.

#### *Gebyropgørelse*

**§ 5.** En betalingstjenesteudbyder skal mindst en gang årligt vederlagsfrit udlevere en gebyropgørelse til forbrugerne over alle påløbne gebyrer og, såfremt det er relevant, oplysninger om de i stk. 3, nr. 3 og 4, omhandlede rentesatser for tjenesteydelser, der er tilknyttet en betalingskonto. Betalingstjenesteudbyderen skal, hvis det er relevant, anvende betegnelserne på de repræsentative tjenesteydelser.

*Stk. 2.* Gebyropgørelsen udleveres ved anvendelse af det kommunikationsmiddel, som er aftalt med forbrugeren. En forbruger vil dog altid kunne anmode en betalingstjenesteudbyder om at udlevere gebyropgørelsen i papirform.

*Stk. 3.* Gebyropgørelsen skal mindst indeholde følgende oplysninger:

- 1) Gebyrer, der er opkrævet for hver enkelt tjenesteydelse og det antal gange, forbrugeren har gjort brug af tjenesteydelsen i den pågældende periode. Såfremt tjenesteydelserne er en del af en samlet pakke af tjenesteydelser, skal gebyret for hele pakken og det antal gange, gebyret herfor er blevet opkrævet i perioden, angives. På tilsvarende måde skal gebyrer for tjenesteydelser ud over tjenesteydelserne i den samlede pakke angives.
- 2) Det samlede gebyrbeløb i den pågældende periode for hver tjenesteydelse, hver samlet pakke af tjenesteydelser og for tjenesteydelser ud over tjenesteydelserne i den samlede pakke.
- 3) Den overtræksrente der gælder for betalingskontoen og det samlede betalte rentebeløb i forbindelse med overtræk i den pågældende periode, såfremt det er relevant.
- 4) Den kreditrentesats der gælder for betalingskontoen og det samlede påløbne rentebeløb for den pågældende periode, såfremt det er relevant.
- 5) Det samlede gebyrbeløb for samtlige tjenesteydelser ydet i den pågældende periode.

*Stk. 4.* Finanstilsynet kan fastsætte regler om præsentationsformatet for en gebyropgørelse.

#### *Brugen af repræsentative tjenesteydelser m.v.*

**§ 6.** Finanstilsynet fastsætter regler om, hvilke tjenesteydelser der er repræsentative, herunder betegnelser og definitioner på disse tjenesteydelser.

*Stk. 2.* En betalingstjenesteudbyder kan anvende handelsnavne i gebyroplysningsdokumentet, jf. § 3, og i gebyropgørelsen, jf. § 5, forudsat at sådanne handelsnavne anvendes som supplement til betegnelserne på repræsentative tjenesteydelser, og fremgår som en sekundær betegnelse for disse tjenesteydelser.

*Stk. 3.* En betalingstjenesteudbyder skal i sine aftaleoplysninger og oplysninger i forbindelse med markedsføring til forbrugere, såfremt det er relevant, anvende betegnelserne på repræsentative tjenesteydelser.

*Stk. 4.* En betalingstjenesteudbyder kan anvende handelsnavne for sine tjenesteydelser i aftaleoplysninger og oplysninger i forbindelse med markedsføring til forbrugere, forudsat at betalingstjenesteudbyderen, såfremt det er relevant, tydeligt gør opmærksom på de hertil svarende betegnelser på repræsentative tjenesteydelser.

## Kapitel 3

### *Flytning af betalingskonti og betalingsordrer*

#### *Gennemførelse af flytning af betalingskonti og betalingsordrer*

**§ 7.** Erhvervs- og vækstministeren kan fastsætte regler om flytning af betalingskonti og betalingsordrer mellem udbydere af betalingstjenester i Danmark og om størrelsen af et eventuelt gebyr herfor.

#### *Åbning af betalingskonti på tværs af landegrænser*

**§ 8.** En betalingstjenesteudbyder har, efter anmodning fra en forbruger om at forbrugeren ønsker at åbne en betalingskonto hos en betalingstjenesteudbyder, der er etableret i et andet medlemsland inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, og som ikke har en filial i Danmark, pligt til at

- 1) stille en liste til rådighed for forbrugeren, uden at opkræve betaling herfor, der for de seneste 13 måneder viser alle stående ordrer om kredittransaktioner og mandater til direkte debitering initieret af betaleren samt oplysninger om tilbagevendende indgående kredittransaktioner og direkte debiteringer initieret af betalingsmodtageren,
- 2) overføre en eventuel resterende positiv saldo på forbrugers betalingskonto til den betalingskonto, som forbrugeren åbner eller allerede har åbnet hos den nye betalingstjenesteudbyder, forudsat at forbrugeren har udleveret oplysninger til betalingstjenesteudbyderen, der gør det muligt for denne at identificere den nye betalingstjenesteudbyder og den nye betalingskonto og
- 3) lukke forbrugers betalingskonto.

*Stk. 2.* Såfremt en forbruger ikke har udestående forpligtelser på sin betalingskonto, skal betalingstjenesteudbyderen gennemføre foranstaltningerne, jf. stk. 1, på den af forbrugeren fastsatte dato. Datoen skal ligge mindst 6 arbejdsdage efter, at betalingstjenesteudbyderen har modtaget forbrugers anmodning om flytning, medmindre andet er aftalt mellem parterne, jf. dog § 51, stk. 1, i lov om betalingstjenester og elektroniske penge. Betalingstjenesteudbyderen skal straks underrette forbrugeren, såfremt udestående forpligtelser er til hinder for, at betalingskontoen kan lukkes.

## Kapitel 4

### *Basale betalingskonti*

#### *Adgang til basale betalingskonti i pengeinstitutter*

**§ 9.** Pengeinstitutter skal tilbyde en forbruger en basal betalingskonto, jf. § 10, i danske kroner, medmindre åbning af en sådan konto vil føre til en overtrædelse af reglerne i lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme.

*Stk. 2.* Stk. 1 finder anvendelse på forbrugere med lovligt ophold i et land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, og forbrugere, som ikke har fået opholdstilladelse, men som ikke kan udvises af retlige eller faktiske grunde. Dette gælder uanset forbrugerens bopæl.

*Stk. 3.* Et pengeinstitut kan afslå at åbne en basal betalingskonto, såfremt

- 1) forbrugeren ikke kan påvise en reel interesse i at åbne en basal betalingskonto,
- 2) forbrugeren allerede har en betalingskonto i Danmark, som gør det muligt at anvende de i § 10 anførte tjenesteydelser, medmindre forbrugeren erklærer, at han har fået meddelelse om, at denne betalingskonto vil blive lukket, eller
- 3) forbrugeren har udøvet strafbare handlinger mod pengeinstituttet, og pengeinstituttet derfor vil forhindre forbrugeren i at misbruge sin ret til at have adgang til en basal betalingskonto.

*Stk. 4.* Pengeinstitutter skal hurtigst muligt og senest 10 arbejdsdage efter modtagelsen af en fuldstændig ansøgning om en basal betalingskonto åbne en sådan konto eller give afslag herpå. Pengeinstituttet skal vederlagsfrit give forbrugeren en begrundelse for et afslag, medmindre en begrundelse er i strid med hensyn til national sikkerhed, offentlig orden eller lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme. Afslaget skal gives skriftligt eller på andet varigt medium. Et afslag skal indeholde nærmere oplysninger om forbrugeren mulighed for at påklage afgørelsen til et klagenævn og muligheden for at kontakte Finanstilsynet.

*Stk. 5.* Pengeinstitutter må ikke betinge indgåelse af en aftale om en basal betalingskonto af køb af yderligere tjenesteydelser, der ikke er tilknyttet en basal betalingskonto eller aktier, andele eller garantbeviser i pengeinstituttet. Dette gælder dog ikke aktier, andele eller garantbeviser, som det er en betingelse at besidde for at være kunde i pengeinstituttet.

#### *Kendetegn for en basal betalingskonto*

**§ 10.** En basal betalingskonto skal omfatte følgende tjenesteydelser, som en forbruger skal kunne gøre brug af i ubegrænset omfang, jf. dog stk. 2:

- 1) Muligheden for at åbne og lukke betalingskontoen.
- 2) Muligheden for at indsætte midler på betalingskontoen.
- 3) Muligheden for at hæve kontanter fra betalingskontoen i et land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, ved henvendelse i pengeinstituttets forretningslokale eller i pengeautomater både inden for og uden for pengeinstituttets åbningstider.
- 4) Muligheden for i et land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, at foretage
  - a) direkte debiteringer,
  - b) betalingstransaktioner med et betalingskort, herunder onlinebetalinger, og

- c) kredittransaktioner, herunder stående ordrer ved, såfremt de forefindes, terminaler, henvendelse i pengeinstituttets forretningslokale og via onlinefaciliteter.

*Stk. 2.* Et pengeinstitut er dog kun forpligtet til at tilbyde de i stk. 1 nævnte tjenesteydelser i det omfang, tjenesteydelserne i forvejen udbydes til forbrugere, som har andre betalingskonti end en basal betalingskonto.

*Stk. 3.* En forbruger skal kunne styre og initiere betalingstransaktioner fra sin basale betalingskonto i pengeinstituttets eventuelle forretningslokale og via onlinefaciliteter, hvis disse tjenesteydelser i forvejen udbydes til forbrugere, som har andre betalingskonti end en basal betalingskonto.

#### *Gebyrer for en basal betalingskonto*

**§ 11.** Et pengeinstitut skal tilbyde en forbruger en basal betalingskonto vederlagsfrit eller mod betaling af et rimeligt gebyr.

*Stk. 2.* Et pengeinstitut kan pålægge en forbruger et rimeligt gebyr i tilfælde af manglende overholdelse af forpligtelserne i henhold til en rammeaftale for en basal betalingskonto.

*Stk. 3.* Ved fastlæggelsen af et rimeligt gebyr, jf. stk. 1 og 2, skal der tages hensyn til

- 1) indkomstniveauet i Danmark,
- 2) de gennemsnitlige gebyrer, der opkræves af pengeinstitutter i Danmark for tjenesteydelser i forbindelse med betalingskonti, og
- 3) pengeinstituttets omkostninger samt en rimelig fortjeneste ved at tilbyde en basal betalingskonto til forbrugere.

*Stk. 4.* Et gebyr, jf. stk. 1, må ikke være afhængig af antallet af gennemførte tjenesteydelser i henhold til § 10, stk. 1, nr. 1-3, og nr. 4, litra b. Dette gælder dog ikke betalingstransaktioner med et kreditkort.

#### *Opsigelse af rammeaftaler for en basal betalingskonto*

**§ 12.** Et pengeinstitut kan uanset § 51 i lov om betalingstjenester og elektroniske penge kun opsi-ge en rammeaftale, der giver adgang til en basal betalingskonto, såfremt en af følgende betingelser er opfyldt:

- 1) Forbrugeren har anvendt betalingskontoen til strafbare formål.
- 2) Forbrugeren eller tredjemand har ikke foretaget nogen transaktioner på betalingskontoen i over 24 på hinanden følgende måneder.
- 3) Forbrugeren har afgivet forkerte oplysninger for at få en basal betalingskonto i tilfælde, hvor de rigtige oplysninger ville have medført afslag.
- 4) Forbrugeren har ikke længere lovligt ophold i et land inden for den Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.
- 5) Forbrugeren har efterfølgende åbnet en anden betalingskonto i Danmark, som gør det muligt at anvende de i § 10 anførte tjenesteydelser.
- 6) Forbrugeren har begået strafbare handlinger mod pengeinstituttet, og pengeinstituttet derfor vil forhindre forbrugeren i at misbruge sin ret til at have adgang til en basal betalingskonto.

*Stk. 2.* Et pengeinstitut, der opsiges en rammeaftale på baggrund af en eller flere af de i stk. 1 nævnte betingelser, skal meddele forbrugeren begrundelsen for opsigelsen vederlagsfrit enten skriftligt eller på andet varigt medium med mindst 2 måneders varsel, medmindre dette vil være i strid med hensynet til national sikkerhed eller offentlig orden. En opsigelse begrundet i en af de i stk. 1, nr. 1, 3 og 6, anførte grunde har øjeblikkelig virkning. Et afslag skal indeholde nærmere oplysning-

ger om forbrugerens mulighed for at påklage afgørelsen til et klagenævn og muligheden for at kontakte Finanstilsynet.

### *Adgang til oplysninger om betalingskonti med basale funktioner*

**§ 13.** Et pengeinstitut skal vederlagsfrit stille følgende oplysninger til rådighed for forbrugerne om den basale betalingskonto, som pengeinstituttet udbyder:

- 1) De specifikke tjenesteydelser tilknyttet den basale betalingskonto, jf. § 10.
- 2) Gebyrer og vilkår for anvendelsen af den basale betalingskonto, jf. § 11.
- 3) At køb af yderligere tjenesteydelser eller aktier, andele eller garantbeviser ikke er en forudsætning for adgangen til en basal betalingskonto, jf. § 9, stk. 5.

## Kapitel 5

### *Tilsyn m.v.*

#### *Generelle regler om tilsyn*

**§ 14.** Finanstilsynet påser overholdelsen af denne lov og af de regler, der er udstedt i medfør af loven. Finanstilsynet påser endvidere overholdelsen af forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/92/EU af 23. juli 2014 om sammenlignelighed af gebyrer i forbindelse med betalingskonti, flytning af betalingskonti og adgang til betalingskonti med basale funktioner.

*Stk. 2.* Finanstilsynets bestyrelse indgår i tilsynet efter stk. 1 med den kompetence, som bestyrelsen er tillagt i medfør af § 345 i lov om finansiel virksomhed. § 345, stk. 9, i lov om finansiel virksomhed finder tilsvarende anvendelse.

**§ 15.** Forbrugerombudsmanden kan anlægge sag vedrørende handlinger, der strider mod denne lov, de regler der er udstedt i medfør af loven, og forordninger udstedt i medfør Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/92/EU af 23. juli 2014 om sammenlignelighed af gebyrer i forbindelse med betalingskonti, flytning af betalingskonti og adgang til betalingskonti med basale funktioner, herunder sag om forbud, påbud, erstatning og tilbagesøgning af uretmæssigt opkrævede beløb. § 20, § 22, stk. 2, § 23, stk. 1, § 27, stk. 1, og § 28, i markedsføringsloven finder tilsvarende anvendelse på sager, som Forbrugerombudsmanden ønsker at anlægge efter denne bestemmelse. Forbrugerombudsmanden kan udpeges som grupprepræsentant i et gruppesøgsmål, jf. retsplejelovens kapitel 23 a.

**§ 16.** Finanstilsynet underretter Forbrugerombudsmanden, hvis Finanstilsynet bliver bekendt med, at en betalingstjenesteudbyders kunder kan have lidt tab, som følge af at betalingstjenesteudbyderen har overtrådt denne lov, de regler der er udstedt i medfør af loven, og forordninger udstedt i medfør Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/92/EU af 23. juli 2014 om sammenlignelighed af gebyrer i forbindelse med betalingskonti, flytning af betalingskonti og adgang til betalingskonti med basale funktioner.

*Stk. 2.* Forbrugerombudsmanden har adgang til samtlige oplysninger i Finanstilsynets sager omfattet af stk. 1.

**§ 17.** Finanstilsynet kan som led i sit tilsyn kræve, at en betalingstjenesteudbyder omfattet af denne lov fremlægger alle de oplysninger, der er nødvendige for Finanstilsynets virksomhed, herunder til afgørelse af om et forhold er omfattet af denne lov, regler udstedt i medfør af loven eller forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/92/EU af 23. juli 2014 om sammenlignelighed af gebyrer i forbindelse med betalingskonti, flytning af betalingskonti og adgang til betalingskonti med basale funktioner.

*Stk. 2.* Finanstilsynet kan udføre inspektioner på stedet hos betalingstjenesteudbydere omfattet af denne lov.

*Stk. 3.* Finanstilsynet kan til enhver tid mod behørig legitimation uden retskendelse få adgang til en betalingstjenesteudbyder og dens filialer omfattet af denne lov med henblik på indhentelse af oplysninger, herunder ved inspektioner.

**§ 18.** Afgørelser truffet af Finanstilsynet i henhold til denne lov, regler udstedt i medfør af loven eller i henhold til forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/92/EU af 23. juli 2014 om sammenlignelighed af gebyrer i forbindelse med betalingskonti, flytning af betalingskonti og adgang til betalingskonti med basale funktioner, kan af den, som afgørelsen retter sig til, indbringes for Erhvervsankenævnet senest 4 uger efter, at afgørelsen er meddelt den pågældende.

### *Offentliggørelse*

**§ 19.** Reaktionen givet efter denne lovs § 14, stk. 2, jf. § 345, stk. 7, nr. 4, i lov om finansiel virksomhed, eller af Finanstilsynet efter delegation fra Finanstilsynets bestyrelse til en betalingstjenesteudbyder under tilsyn skal offentliggøres med angivelse af navnet på betalingstjenesteudbyderen, jf. dog stk. 3. Virksomheden skal offentliggøre oplysningerne på sin hjemmeside på et sted, hvor de naturligt hører hjemme, hurtigst muligt, og senest 3 hverdage efter at betalingstjenesteudbyderen har modtaget underretning om reaktionen, eller senest på tidspunktet for offentliggørelse påkrævet efter lov om værdipapirhandel m.v. Samtidig med offentliggørelsen skal betalingstjenesteudbyderen indsætte et link, som giver direkte adgang til reaktionen, på forsiden af betalingstjenesteudbyderens hjemmeside på en synlig måde, og det skal af linket og en eventuel tilknyttet tekst tydeligt fremgå, at der er tale om en reaktion fra Finanstilsynet. Hvis betalingstjenesteudbyderen kommenterer reaktionen, skal dette ske i forlængelse af denne, og kommentarerne skal være klart adskilt fra reaktionen. Fjernelse af linket på forsiden og informationerne fra betalingstjenesteudbyderens hjemmeside skal finde sted efter samme principper, som betalingstjenesteudbyderen anvender for øvrige meddelelser, dog tidligst når linket og informationerne har ligget på hjemmesiden i 3 måneder, og tidligst efter førstkommande generalforsamling eller repræsentantskabsmøde. Betalingstjenesteudbyderens pligt til at offentliggøre oplysningerne på betalingstjenesteudbyderens hjemmeside gælder kun for juridiske personer. Finanstilsynet skal offentliggøre oplysningerne på tilsynets hjemmeside. Reaktionen givet i henhold til denne lovs § 14, stk. 2, jf. § 345, stk. 7, nr. 6, i lov om finansiel virksomhed og Finanstilsynets beslutninger om at overgive sager efter denne lov, eller regler udstedt i medfør af loven eller efter forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/92/EU af 23. juli 2014 om sammenlignelighed af gebyrer i forbindelse med betalingskonti, flytning af betalingskonti og adgang til betalingskonti med basale funktioner, til politimæssig efterforskning skal offentliggøres på Finanstilsynets hjemmeside med angivelse af betalingstjenesteudbyderens navn, jf. dog stk. 3. Indbringes reaktionen, der offentliggøres i henhold til 1. pkt., for Erhvervsankenævnet eller domstolene, skal dette fremgå af Finanstilsynets offentliggørelse, og status

og det efterfølgende resultat af Erhvervsankenævnets eller domstolenes afgørelse skal ligeledes offentliggøres på Finanstilsynets hjemmeside hurtigst muligt.

*Stk. 2.* Hvis en sag er overgivet til politimæssig efterforskning, og der er faldet helt eller delvis dom eller vedtaget bøde, skal der ske offentliggørelse af dommen, bødevedtagelsen eller et resumé heraf, jf. dog stk. 3. Hvis dommen ikke er endelig, eller hvis den er anket eller genoptaget, skal dette fremgå af offentliggørelsen. Virksomhedens offentliggørelse skal ske på betalingstjenesteudbydere-ns hjemmeside på et sted, hvor det naturligt hører hjemme, hurtigst muligt, og senest 10 hverdage efter der er faldet dom eller vedtaget bøde, eller senest på tidspunktet for offentliggørelse påkrævet efter lov om værdipapirhandel m.v. Samtidig med offentliggørelsen skal betalingstjenesteudbyderen indsætte et link, som giver direkte adgang til dommen, bødevedtagelsen eller resumeet, på forsiden af betalingstjenesteudbydere-ns hjemmeside på en synlig måde, og det skal af linket og en eventuel tilknyttet tekst tydeligt fremgå, at der er tale om en dom eller bødevedtagelse. Hvis betalingstjenesteudbyderen kommenterer dommen, bødevedtagelsen eller resumeet, skal dette ske i forlængelse heraf, og kommentarerne skal være klart adskilt fra dommen, bødevedtagelsen eller resumeet. Fjernelse af informationerne fra betalingstjenesteudbydere-ns hjemmeside skal finde sted efter samme principper, som betalingstjenesteudbyderen anvender for øvrige meddelelser, dog tidligst når linket og informationerne har ligget på hjemmesiden i 3 måneder, og tidligst efter førstkommande generalforsamling eller repræsentantskabsmøde. Betalingstjenesteudbyderen skal give meddelelse til Finanstilsynet om offentliggørelsen, herunder fremsende en kopi af dommen eller bødevedtagelsen. Finanstilsynet skal herefter offentliggøre dommen, bødevedtagelsen eller et resumé heraf på sin hjemmeside. Betalingstjenesteudbydere-ns pligt til at offentliggøre oplysningerne på betalingstjenesteudbydere-ns hjemmeside gælder kun for juridiske personer. *Stk. 3.* Offentliggørelse efter stk. 1 og 2 kan dog ikke ske, hvis det vil medføre uforholdsmæssig stor skade for betalingstjenesteudbyderen eller efterforskningsmæssige hensyn taler imod offentliggørelse. Offentliggørelsen må ikke indeholde fortrolige oplysninger om kundeforhold eller oplysninger omfattet af § 30 i lov om offentlighed i forvaltningen. Offentliggørelsen må ikke indeholde fortrolige oplysninger, der hidrører fra finansielle tilsynsmyndigheder i andre lande inden for eller uden for Den Europæiske Union, medmindre de myndigheder, der har afgivet oplysningerne, har givet deres udtrykkelige tilladelse. *Stk. 4.* Hvis offentliggørelse er undladt i henhold til stk. 3, 1. pkt., skal der ske offentliggørelse efter stk. 1 og 2, når de hensyn, der nødvendiggjorde undladelsen, ikke længere er gældende. Dette gælder dog kun i op til 2 år efter datoen for reaktionen. Offentliggørelse skal dog alene finde sted, hvis sagen ikke er henlagt.

*Stk. 5.* I sager, hvor Finanstilsynet har offentliggjort en beslutning om at overgive en sag til politimæssig efterforskning efter stk. 1, 8. pkt., og sagen er afsluttet ved påtaleopgivelse, ved tiltalefrafald eller ved frifindende dom, skal Finanstilsynet på anmodning fra den betalingstjenesteudbyder, som sagen vedrører, offentliggøre oplysninger herom. Betalingstjenesteudbyderen skal indsende en kopi af afgørelsen om påtaleopgivelse eller tiltalefrafald eller en kopi af dommen til Finanstilsynet samtidig med anmodning om offentliggørelse. Finanstilsynet kan fjerne beslutningen om at overgive sagen til politimæssig efterforskning, jf. stk. 1, 8. pkt., fra Finanstilsynets hjemmeside.

*Stk. 6.* Finanstilsynet skal på anmodning fra en fysisk eller juridisk person, som en frifindende dom retter sig mod, offentliggøre resultatet af anken eller genoptagelsen. Den fysiske eller juridiske person skal samtidig med anmodningen om offentliggørelse indsende kopi af dommen, resultatet af anken eller genoptagelsen. Er resultatet af anken eller den genoptagede sag et andet end resultatet af dommen offentliggjort i medfør af stk. 2, 1. pkt., kan Finanstilsynet beslutte at fjerne dommen fra Finanstilsynets hjemmeside.

**§ 20.** Finanstilsynet skal orientere offentligheden om sager, som er behandlet af Finanstilsynet, anklagemyndigheden eller domstolene, og som er af almen interesse eller af betydning for forståelsen af bestemmelserne i denne lov, regler udstedt i medfør af loven eller forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/92/EU af 23. juli 2014 om sammenlignelighed af gebyrer i forbindelse med betalingskonti, flytning af betalingskonti og adgang til betalingskonti med basale funktioner.

### *Parter*

**§ 21.** Som part i forhold til Finanstilsynet anses de i § 1 nævnte betalingstjenesteudbydere, som en afgørelse truffet af Finanstilsynet i medfør af denne lov eller regler udstedt i medfør af loven retter sig mod. 1. pkt. finder tilsvarende anvendelse for sager vedrørende forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/92/EU af 23. juli 2014 om sammenlignelighed af gebyrer i forbindelse med betalingskonti, flytning af betalingskonti og adgang til betalingskonti med basale funktioner.

### *Kommunikation*

**§ 22.** Erhvervs- og vækstministeren kan fastsætte regler om, at skriftlig kommunikation til og fra Finanstilsynet og erhvervs- og vækstministeren om forhold, som er omfattet af denne lov eller regler udstedt i medfør af denne lov, skal foregå digitalt. 1. pkt. finder tilsvarende anvendelse på forhold omfattet af forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/92/EU af 23. juli 2014 om sammenlignelighed af gebyrer i forbindelse med betalingskonti, flytning af betalingskonti og adgang til betalingskonti med basale funktioner.

*Stk. 2.* Erhvervs- og vækstministeren kan fastsætte nærmere regler om digital kommunikation, herunder om anvendelse af bestemte it-systemer, særlige digitale formater og digital signatur el.lign.

*Stk. 3.* En digital meddelelse anses for at være kommet frem, når den er tilgængelig for adressaten for meddelelsen.

**§ 23.** Erhvervs- og vækstministeren kan fastsætte regler om, at Finanstilsynet kan udstede afgørelser og andre dokumenter efter denne lov, eller regler udstedt i medfør af denne lov eller efter forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/92/EU af 23. juli 2014 om sammenlignelighed af gebyrer i forbindelse med betalingskonti, flytning af betalingskonti og adgang til betalingskonti med basale funktioner, uden underskrift, med maskinelt eller på tilsvarende måde gengivet underskrift eller under anvendelse af en teknik, der sikrer entydig identifikation af den, som har udstedt afgørelsen eller dokumentet.

*Stk. 2.* Erhvervs- og vækstministeren kan fastsætte regler om, at afgørelser og andre dokumenter, der udelukkende er truffet eller udstedt på grundlag af elektronisk databehandling, kan udstedes alene med angivelse af den pågældende myndighed som afsender.

**§ 24.** Hvor det i denne lov eller i regler udstedt i medfør af denne lov eller i forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/92/EU af 23. juli 2014 om sammenlignelighed af gebyrer i forbindelse med betalingskonti, flytning af betalingskonti og adgang til betalingskonti med basale funktioner er krævet, at et dokument, som er udstedt af andre end Finanstilsynet, skal være underskrevet, kan dette krav opfyldes ved anvendelse af en teknik, der sikrer enty-

dig identifikation af den, som har udstedt dokumentet, jf. dog stk. 2. Sådanne dokumenter sidestilles med dokumenter med personlig underskrift.

*Stk. 2.* Erhvervs- og vækstministeren kan fastsætte nærmere regler om fravigelse af underskriftskrav. Det kan herunder bestemmes, at krav om personlig underskrift ikke kan fraviges for visse typer af dokumenter.

## Kapitel 6

### *Straffebestemmelser m.v.*

**§ 25.** Overtrædelse af § 3, stk. 1 og 3, § 4, § 5, stk. 1, § 6, stk. 2 og 4, og § 13 straffes med bøde.

*Stk. 2.* Undlader en betalingstjenesteudbyder omfattet af denne lov at efterkomme et påbud givet efter § 14 eller at meddele oplysninger efter § 17, stk. 1, straffes vedkommende med bøde.

*Stk. 3.* I regler udstedt i medfør af denne lov kan der fastsættes straf af bøde for overtrædelse heraf.

*Stk. 4.* Der kan pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens 5. kapitel.

*Stk. 5.* Finanstilsynet kan fastsætte regler om straf af bøde for overtrædelse af bestemmelser indeholdt i Den Europæiske Unions forordninger, som vedtages af Europa-Kommissionen i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/92/EU af 23. juli 2014 om sammenlignelighed af gebyrer i forbindelse med betalingskonti, flytning af betalingskonti og adgang til betalingskonti med basale funktioner.

*Stk. 6.* Forældelsesfristen for overtrædelse af lovens bestemmelser eller regler udstedt i medfør af loven er 5 år.

## Kapitel 7

### *Ikrafttræden*

**§ 26.** Loven træder i kraft den 1. juli 2016, jf. dog stk. 2.

*Stk. 2.* Erhvervs- og vækstministeren fastsætter tidspunktet for ikrafttræden af §§ 3 og 5 og § 6, stk. 2-4.

**§ 27.** I lov om betalingstjenester og elektroniske penge, jf. lovbekendtgørelse nr. 613 af 24. april 2015, foretages følgende ændringer:

1. I § 47, *stk. 1*, indsættes som 2. *pkt.*:

»Ved indgåelse af en rammeaftale om en betalingskonto skal udbyderen endvidere udlevere et gebyroplysningsdokument, jf. § 3 i lov om betalingskonti.«

2. I § 51, *stk. 2*, indsættes som 2. *pkt.*:

»Opsigelse af en rammeaftale om en basal betalingskonto kan kun ske i overensstemmelse med § 13 i lov om betalingskonti.«

**§ 28.** Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, men kan ved kongelig anordning sættes helt eller delvist i kraft for Færøerne og Grønland med de ændringer, som de færøske og grønlandske forhold tilsiger.

## *Almindelige bemærkninger*

### *Indholdsfortegnelse*

- 1. Indledning*
- 2. Lovforslagets indhold*
  - 2.1. Sammenlignelighed af gebyrer i forbindelse med betalingskonti*
  - 2.2. Flytning af betalingskonti og betalingsordrer*
  - 2.3. Basal betalingskonto*
  - 2.4. Tilsyn*
- 3. Økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige*
- 4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.*
- 5. Administrative konsekvenser for borgerne*
- 6. Miljømæssige konsekvenser*
- 7. Forholdet til EU-retten*
- 8. Hørte myndigheder og organisationer m.v.*
- 9. Sammenfattende skema*

#### *1. Indledning*

Lovforslaget gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/92/EU af 23. juli 2014 om sammenlignelighed af gebyrer i forbindelse med betalingskonti, flytning af betalingskonti og adgang til betalingskonti med basale funktioner (herefter benævnt betalingskontodirektivet) i dansk ret. Direktivet harmoniserer reglerne om gennemsigtighed og sammenlignelighed af gebyrer samt reglerne om flytning af betalingskonti eller betalingsordrer mellem betalingstjenesteudbydere. Ligeledes indføres der fælleseuropæiske regler for forbrugeres adgang til en basal betalingskonto, som skal fremme flere forbrugeres deltagelse på det indre marked. Direktivet skal være gennemført i dansk ret senest den 18. september 2016.

Lovforslagets hovedformål er at øge forbrugerbeskyttelsen ved at give forbrugerne en række nye rettigheder og værktøjer, der skal forbedre forbrugernes valgmuligheder og generelt gøre det nemmere at forholde sig aktivt til valg af pengeinstitut. Derudover er det hensigten, at lovforslaget skal bidrage til mere konkurrence på detailbankmarkedet ved bl.a. at styrke sammenligneligheden af gebyrer i forbindelse med betalingskonti.

Med lovforslaget sikres mere gennemsigtighed og åbenhed omkring gebyrer tilknyttet en basal betalingskonti ved bl.a. at fastsætte krav om, at forbrugerne samtidig med indgåelsen af en aftale om en betalingskonto får krav på et gebyroplysningsdokument, der indeholder en liste over repræsentative tjenesteydelser tilknyttet en betalingskonto og gebyrstørrelsen for hver af disse, ligesom forbrugerne får krav på en årlig gebyropgørelse. Lovforslaget vil derfor supplere de gældende regler om oplysninger om gebyrer i bekendtgørelse nr. 2010 af 24. oktober 2010 om information til forbrugere om priser m.v. i pengeinstitutter, der forpligter pengeinstitutterne til at oplyse om samtlige gebyrer, som et pengeinstitut opkræver.

Forbrugernes mulighed for at skifte pengeinstitut vil blive nemmere, da der med lovforslaget indføres nye regler om forbrugernes adgang til at flytte en betalingskonto eller betalingsordre mellem to betalingstjenesteudbydere i Danmark. Disse regler vil sikre, at der højst må anvendes 12 arbejdsdage til at gennemføre flytningen, og at forbrugeren får ret til erstatning, hvis reglerne ikke følges og derfor lider et økonomisk tab.

Endvidere vil der blive indført regler om adgang til en basal betalingskonto. Reglerne skal sikre, at alle forbrugere får adgang til de bankydelser, som er nødvendige i dagens samfund, på linje med adgangen til el, gas og vand. Dette gælder også forbrugere, som det ikke umiddelbart er økonomisk attraktivt at tilbyde en sådan konto. En basal betalingskonto skal gøre det muligt for forbrugere at hæve og indsætte penge, overføre penge, få tilknyttet et betalingskort, gennemføre direkte debiteringer og få adgang til netbank. Forbrugeren vil derfor kunne anvende sin basale betalingskonto som NEM-konto, det vil sige den konto, som det offentlige bruger til at udbetale penge på. Et pengeinstitut vil også få mulighed for at tilbyde en basal betalingskonto mod opkrævning af et rimeligt gebyr.

Forslaget om en basal betalingskonto supplerer kravet om adgang til en basal indlånskonto i henhold til bekendtgørelse nr. xxx af xxx om god skik for finansielle virksomheder, der indeholder færre funktioner end en basal betalingskonto. Reglerne blev gennemført på baggrund af anbefalingerne fra Rapport om adgang til indlånskonto på fair og rimelige vilkår fra oktober 2014, der blev udarbejdet af en arbejdsgruppe under Finanstilsynet. I arbejdsgruppen deltog Finansrådet, Erhvervs- og Vækstministeriet, Forbrugerrådet Tænk, Danmarks Nationalbank, Finanstilsynet og Nets. En basal indlånskonto skal tilbydes vederlagsfrit eller mod et gebyr, der højst må udgøre 180 kr. om året.

Det foreslås, at Finanstilsynet skal føre tilsyn med loven. Hermed vil Finanstilsynet eksempelvis kunne påbyde et pengeinstitut at nedsætte et gebyr, som er opkrævet for at oprette en basal betalingskonto. Finanstilsynet vil derimod ikke få mulighed for at pålægge pengeinstituttet at tilbagebetale gebyrer, som ikke er rimelige. Finanstilsynet vil dog have mulighed for at underrette Forbrug ombudsmanden herom, der med lovforslaget vil få mulighed for at anlægge sag om tilbagesøgning af det uretmæssigt opkrævede beløb.

## *2. Lovforslagets indhold*

### *2.1. Sammenlignelighed af gebyrer i forbindelse med betalingskonti*

#### *2.1.1. Gældende ret*

Der findes i dag ikke regler om, at en udbyder af betalingskonti skal udlevere et gebyroplysningsdokument med repræsentative tjenesteydelser tilknyttet kontoen og de tilhørende gebyrer senest samtidig med, at der indgås en aftale om en betalingskonto. Det følger dog af § 48, stk. 1, i lov om betalingstjenester og elektroniske penge, at en rammeaftale om gennemførelse af betalingstjenester, jf. § 47 i loven, skal indeholde oplysninger om gebyrer, renter og vekselkurser.

Det følger endvidere af § 7, stk. 1, i bekendtgørelse nr. 1210 af 24. oktober 2010, om information til forbrugere om priser m.v. i pengeinstitutter, at pengeinstitutter skal oplyse om størrelsen på samtlige egne gebyrer, som instituttet opkræver. Oplysningerne skal gives i pengeinstituttets forretningslokale ved skiltning eller på anden tilsvarende tydelig måde og på instituttets eventuelle hjemmeside, jf. § 2, stk. 1.

Spørgsmålet om en årlig gebyroprognose er ikke lovreguleret. Finansrådet har imidlertid ved direktionsskrivelse af 14. februar 2005 henstillet til deres medlemsvirksomheder, at der årligt udarbejdes gebyroprognoser, så kunderne kan danne sig et overblik over gebyrer, der er opkrævet det foregående år.

### *2.1.2. Ministeriets overvejelser*

For at skabe gennemsigtighed og sammenlignelighed omkring de mest udbredte gebyrer for betalingskonti gennemfører lovforslaget betalingskontodirektivets regler om en betalingstjenesteudbyders pligt til udlevering et gebyroplysningsdokument i forbindelse med indgåelse af aftale om en betalingskonto samt direktivets regler om udlevering af en gebyroprognose mindst en gang årligt.

### *2.1.3. Den foreslåede ordning*

Med lovforslaget bliver der indført regler om, at en betalingstjenesteudbyder senest samtidig med, at en aftale om en betalingskonto indgås, skal udlevere et gebyroplysningsdokument til forbrugeren i papirform eller på et andet varigt medium. Gebyroplysningsdokumentet skal i henhold til forslaget indeholde samtlige af de repræsentative tjenesteydelser, der er knyttet til en betalingskonto.

Med repræsentative tjenesteydelser forstås tjenesteydelser, som normalt vil være tilknyttet en betalingskonto i henhold til en liste, som det foreslås, at Finanstilsynet får bemyndigelse til at udarbejde, herunder betegnelser og definitioner på disse. Listen vil indeholde 10 til 20 tjenesteydelser, der normalt er tilknyttet en betalingskonto mod betaling af et gebyr, og som udbydes af mindst en betalingstjenesteudbyder i Danmark.

Denne liste vil blive revideret, når EU-Kommissionen med hjemmel i direktivet har udarbejdet en liste med standardiseret EU-terminologi for tjenesteydelser, der er fælles for mindst et flertal af medlemslandene. Den harmoniserede liste vil blive udarbejdet på baggrund af lister fra medlemslandene. Ved denne revision vil terminologi for tjenester, der er omfattet af den harmoniserede liste, blive erstattet med terminologien fra den standardiserede liste. Den endelige liste vil derfor bestå af terminologi for tjenester, der kun anvendes i Danmark samt tjenester, der både anvendes i Danmark og i et flertal af medlemslande.

I henhold til forslaget skal en betalingstjenesteudbyder ud for hver af de i gebyroplysningsdokumentet angivne repræsentative tjenesteydelser anføre gebyrets størrelse. Hvis en af de repræsentative tjenesteydelser ikke udbydes, bør dette angives ved at markere tjenesteydelsen med »tilbydes ikke« eller »ikke relevant«. Gebyroplysningsdokumentet skal have titlen »gebyroplysningsdokument« og have påført det fælles symbol herfor.

Derudover indføres der krav om, at en betalingstjenesteudbyder mindst en gang om året vederlagsfrit skal udlevere en gebyroprognose til forbrugeren, der omfatter samtlige påløbne gebyrer og rentesatser for tjenesteydelser, der er knyttet til en betalingskonto. For repræsentative tjenesteydelser skal betegnelserne herfor anvendes.

Det fremgår endvidere af forslaget, at Finanstilsynet får hjemmel til at fastsætte præsentationsformatet for gebyroplysningsdokumentet og gebyroprognosen og det fælles symbol for disse. Det bemærkes, at EU-Kommissionen har hjemmel til at vedtage gennemførelsesmæssige tekniske standarder for præsentationsformatet for gebyroplysningsdokumentet og det fælles symbol herfor. Finanstilsynet vil kun udnytte sin hjemmel, hvis disse gennemførelsesmæssige tekniske standarder ikke er umiddelbare anvendelige i dansk ret.

## 2.2. Flytning af betalingskonti og betalingsordrer

### 2.2.1. Gældende ret

Lovgivningen i dag indeholder hverken regler om flytning af betalingskonti eller betalingsordrer inden for Danmark eller åbning af betalingskonti på tværs af landegrænser inden for Den Europæiske Union.

For så vidt angår flytning af betalingskonti inden for Danmark har Finansrådet og dets medlemmer tilsluttet sig European Banking Industry Committee's (EBIC) fælles principper for flytning af konti. Disse principper fastsætter forpligtelser for henholdsvis kundens tidligere og nye pengeinstitut i forbindelse med en flytning af en konto. I forbindelse med en flytning skal det tidligere pengeinstitut senest 7 bankdage efter at have modtaget en anmodning fra det nye pengeinstitut udlevere alle oplysninger om stående ordrer om betalingsoverførsler og direkte debiteringstilladelser vedrørende den gamle konto. Det nye pengeinstitut skal inden 7 bankdage genetablere stående ordrer, bankoverførsler og direkte debiteringer, som pengeinstituttet har modtaget fra det tidligere pengeinstitut. Pengeinstitutterne har gennemført reglerne således, at disse omfatter alle indlånskonti og ikke kun anfordringskonti.

De danske pengeinstitutter har siden april 2014 brugt en fælles løsning for digital overførsel af engagementer, som betegnes e-engagement, for at effektivisere overførslen af kunders engagementer mellem pengeinstitutterne. E-engagement er både for kunder, som er forbrugere og for virksomheder.

Løsningen dækker stort set alle flytninger. Med e-engagement kan der ske overførsel af hele eller dele af kundens engagement, det vil sige, at indlånskonti, kreditter, pensionskonti m.v. kan flyttes samlet eller separat. Er der derimod tale om at flytning af betalingsordrer, eksempelvis fire BS-aftaler, vil dette typisk skulle ske uden om e-engagement.

### 2.2.2. Ministeriets overvejelser

Lovforslaget gennemfører betalingskontodirektivets regler om flytning af betalingskonti eller betalingsordrer mellem udbydere inden for samme medlemsland og direktivets regler om åbning af betalingskonti på tværs af landegrænser.

I forhold til flytning af betalingskonti eller betalingsordrer mellem udbydere af betalingstjenester inden for samme medlemsland indeholder direktivet en detaljeret regulering heraf, hvordan flytning af betalingskonti eller betalingsordrer mellem udbydere af betalingstjenester inden for samme medlemsland skal gennemføres. For at gøre det så let som muligt for en forbruger at flytte en betalingskonto eller betalingsordre foreskriver direktivet, at det er den modtagende betalingstjenesteudbyder, der med samtykke fra forbrugeren har ansvaret for at iværksætte flytningen. En flytning skal i henhold til direktivet være gennemført inden for 12 arbejdsdage.

Direktivet foreskriver, at medlemslandene har mulighed for at fastsætte eller opretholde alternative foranstaltninger til gennemførelse af flytning af betalingskonti eller betalingsordrer. For at fastsætte eller opretholde alternative foranstaltninger for flytning stiller direktivet som krav, at disse klart skal være i forbrugers interesse, ikke må medføre en ekstra byrde for forbrugeren, og at flytningen kan gennemføres inden for den samme tidsramme, som følger af direktivet, dvs. 12 arbejdsdage.

### *2.2.3. Den foreslående ordning*

Med lovforslaget indføres der en hjemmel for erhvervs- og vækstministeren til at gennemføre direktivets regulering af flytning af betalingskonti eller betalingsordrer mellem udbydere af betalingstjenester inden for samme medlemsland. Bemyndigelsen vil blive anvendt til at gennemføre direktivets bestemmelser herom.

Det forudsættes, at der ved gennemførelsen af disse regler vil kunne ske afvigelser fra direktivets bestemmelse, i det omfang dette er muligt inden for den adgang, der er efter direktivet til at fastsætte eller opretholde alternative foranstaltninger til gennemførelse af flytning af betalingskonti eller betalingsordrer. Afvigelserne vil derfor kun blive gennemført, såfremt disse klart er i forbrugers interesse, ikke medfører nogen form for ekstra byrde for forbrugeren, og at flytningen fortsat kan gennemføres inden for den samme tidsramme på maksimalt 12 arbejdsdage. Herved tilstræbes det, at det i videst mulig omfang er muligt at opretholde de eksisterende systemer i Danmark for flytning af betalingskonti samtidig med, at hensynet til forbrugerne varetages.

Lovforslagets adgang for erhvervs- og vækstministeren til at fastsætte regler om flytning af betalingskonti eller betalingsordrer indeholder også mulighed for, i overensstemmelse med direktivet, at fastsætte nærmere regler om opkrævning af gebyrer for en sådan ydelse. Gebyrer skal bl.a. være rimelige og modsvare de faktiske omkostninger. Ligeledes vil der være adgang til at fastsætte regler om, hvilke oplysninger en udbyder af betalingstjenester skal stille til rådighed for forbrugerne i forbindelse med gennemførelsen af en flytning.

Ønsker en forbruger at flytte sin betalingskonto til en betalingstjenesteudbyder, der er etableret i et andet land inden for et EU/EØS-land, og som ikke har en filial i Danmark, finder de ovenfor nævnte regler om flytning ikke anvendelse. I stedet foreslås det, at den overførende udbyder af betalingstjenester, skal udlevere en række oplysninger om forbrugers konto i Danmark, hvorefter forbrugeren kan udlevere disse oplysninger til den modtagende betalingstjenesteudbyder. Den modtagende betalingstjenesteudbyder kan herefter etablere de betalingsordrer, der skal være tilknyttet den nye konto.

## *2.3. Basal Betalingskonto*

### *2.3.1. Gældende ret*

Det følger af § 21 i bekendtgørelse nr. 1094 af 14. september 2015 om god skik for finansielle virksomheder, at et pengeinstitut ikke uden en individuel og saglig begrundelse kan nægte at oprette en basal indlånskonto. En saglig begrundelse kan eksempelvis foreligge, hvis kunden optræder anstødeligt eller er til gene for pengeinstitutts øvrige kunder og/eller ansatte. Et pengeinstitut kan derimod ikke afvise at oprette en basal indlånskonto med den begrundelse, at kunden er registreret i RKI.

En basal indlånskonto omfatter adgang til at indsætte og hæve kontanter, foretage betalinger med et debetkort med saldokontrol og modtage indgående kredittransaktioner. Der er ikke pligt til at knytte kreditfaciliteter eller andre ydelser til indlånskontoen som f.eks. netbank og adgang til direkte debitering (betalingservice). Der må højst opkræves et gebyr på 180 kr. om året for en basal indlånskonto.

### *2.3.2. Ministeriets overvejelser*

Lovforslaget gennemfører direktivets bestemmelser om forbrugernes adgang til en basal betalingskonto, der har til hensigt at sikre, at alle forbrugere får adgang til en konto, hvorpå de kan hæve og

indsætte penge, overføre penge, få tilknyttet et betalingskort, gennemføre direkte debiteringer og få adgang til netbank.

### *2.3.3. Den foreslåede ordning*

Det foreslås, at en forbruger får ret til at åbne en basal betalingskonto i danske kroner hos et pengeinstitut. En basal betalingskonto skal i henhold til lovforslaget omfatte en række tjenesteydelser i det omfang funktionerne i forvejen udbydes af et pengeinstitut til forbrugere, som har andre betalingskonti i instituttet end en basal betalingskonto. Tjenesteydelserne skal bestå i muligheden for at kunne åbne og lukke en betalingskonto, indsætte midler på kontoen og muligheden for at hæve kontanter inden for et EU/EØS-land ved skranken eller via pengeautomater inden for og uden for instituttets åbningstider.

Derudover skal en forbruger i medfør af forslaget have mulighed for inden for et EU/EØS-land at foretage direkte debiteringer, betalingstransaktioner med et betalingskort, herunder onlinebetalinger, samt mulighed for kredittransaktioner såsom stående ordrer, ved, hvis de forefindes, terminaler, henvendelse i pengeinstitutts forretningslokale og via pengeinstitutts onlinefaciliteter. Hvis en bank har netbanksadgang, skal en forbruger med en basal betalingskonto også have adgang til at gennemføre betalingstransaktioner gennem netbanken.

Forslaget om en basal betalingskonto giver kun en forbruger ret til at oprette én konto i ét pengeinstitut, som gør det muligt at anvende de ovenfor nævnte tjenesteydelser. Et pengeinstitut er derfor ikke forpligtet til at oprette to konti efter denne bestemmelse, ligesom instituttet heller ikke er forpligtet til at oprette en basal betalingskonto, hvis forbrugeren i forvejen har oprettet en sådan konto i et andet pengeinstitut. Derimod vil en forbruger efter bekendtgørelse nr. 1094 af 14. september 2015 om god skik for finansielle virksomheder have krav på en basal indlånskonto, der har færre funktioner end en basal betalingskonto. Der er derfor ikke noget til hinder for, at forbrugeren både opretter en basal betalingskonto og en basal indlånskonto.

Alle med lovligt ophold i Den Europæiske Union har i henhold til forslaget ret til en basal betalingskonto. Et pengeinstitut kan dog afslå at oprette en basal betalingskonto, hvis forbrugeren ikke kan påvise en reel interesse i at åbne en basal betalingskonto, forbrugeren allerede har en betalingskonto i Danmark, der gør det muligt at anvende de samme tjenesteydelser, som er tilknyttet en basal betalingskonto, eller forbrugeren har udøvet strafbare handlinger mod pengeinstituttet. Der vil eksempelvis foreligge en reel interesse for en forbruger med bopæl uden for Danmark, hvis vedkommende planlægger at flytte til landet eller ejer fast ejendom i landet. Da der er tale om en undtagelsesadgang, skal denne fortolkes restriktivt, såfremt der er tvivl om, hvorvidt en forbruger har en reel interesse i at åbne en konto her i landet. Forbrugere med fast ophold her i landet vil altid have en reel interesse i at åbne en basal betalingskonto.

Lovforslaget indeholder endvidere en regulering af prisen for en basal betalingskonto. I henhold til direktivet skal en basal betalingskonto tilbydes vederlagsfrit eller mod et rimeligt gebyr. Ved fastsættelsen af et rimeligt gebyr, foreskriver direktivet, at der som minimum skal tages hensyn til de nationale indkomstniveauer og pengeinstitutternes gennemsnitligt opkrævede gebyrer for tjenesteydelser i forbindelse med betalingskonti.

Ud over de i direktivet nævnte minimumshensyn foreslås det, at der yderligere skal tages hensyn til et pengeinstituts omkostninger og en rimelig fortjeneste ved at tilbyde en basal betalingskonto. Ved

begrebet omkostninger forstås pengeinstituttets samlede omkostninger, dvs. både direkte og indirekte omkostninger der kan henføres til at udbyde en basal betalingskonto.

Kriterierne i lovforslaget medfører tilsammen, at begrebet rimeligt gebyr er dynamisk og til enhver tid skal afspejle den økonomiske situation i Danmark, herunder lønniveauet. Opregningen af kriterier er udtømmende, og et pengeinstitut kan derfor ikke vælge at fastlægge gebyrer individuelt på baggrund af en kreditvurdering af den enkelte kunde. Bestemmelsen er dog ikke til hinder for, at gebyret for en basal betalingskonto kan differentieres i forhold til et pengeinstituts kundeprogrammer, så længe gebyret er rimeligt. Finanstilsynet fører tilsyn med, at gebyrerne er rimelige.

#### 2.4. Tilsyn

Det foreslås med lovforslaget, at Finanstilsynet skal føre tilsyn med overholdelse af loven.

Finanstilsynets behandling af spørgsmål om overtrædelse af lovforslagets regler vil ofte opstå på baggrund af en klage. Finanstilsynet kan også behandle et spørgsmål af egen drift eller efter anmodning herom fra sin bestyrelse eller fra Forbrugerombudsmanden, som har mulighed for at gøre Finanstilsynet opmærksom på konkrete sager og mere generelle forhold, som Forbrugerombudsmanden finder, er urimelige i forhold til forbrugerne. Finanstilsynet er ikke forpligtet til at behandle alle sager på forbrugerområdet, som Finanstilsynet får forelagt. Sager, hvor privatpersoner ønsker en afgørelse af en konkret formueretlig tvist, skal som hidtil afgøres af de private finansielle ankenævn. En forbruger kan tillige indbringe sagen for domstolene.

Finanstilsynet vil som led i sit tilsyn påse, om et gebyr for en basal betalingskonto er i overensstemmelse med loven. Hvis et gebyr ikke er rimeligt, vil Finanstilsynet kunne påbyde pengeinstituttet at nedsætte gebyret. Finanstilsynet vil derimod ikke kunne påbyde pengeinstituttet at tilbagebetale gebyrer, der ikke er rimelige. I denne situation vil Finanstilsynet underrette Forbrugerombudsmanden, som herefter har mulighed for at anlægge sag om tilbagesøgning af det uretmæssigt opkrævede beløb.

Svarende til hvad der gælder ifølge den øvrige finansielle lovgivning, foreslås det, at Forbrugerombudsmanden med lovforslaget får mulighed for at anlægge en civil sag, hvis en virksomhed ikke handler i overensstemmelse med loven, herunder en sag om forbud, påbud, erstatning og tilbagesøgning af uretmæssigt opkrævede beløb. Forbrugerombudsmanden kan allerede i dag efter markedsføringsloven anlægge forbudssager mod finansielle virksomheder på de områder, hvor erhvervs- og vækstministeren ikke udsteder regler om god skik.

#### 3. Økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige

Lovforslaget vil kræve tilførsel af 1,2 årsværk til Finanstilsynet som følge af den tilsynsforpligtelse, der følger af loven.

Finanstilsynet skal sikre, at flytning af bankkonti gennemføres inden for de rammer, som fastsættes med lovforslaget, og at forbrugerne får udleveret et gebyroplysningsdokument senest samtidig med aftaleindgåelse. Endvidere skal Finanstilsynet føre tilsyn med, at kravet om adgang til en basal betalingskonto efterleves, herunder om det gebyr, der opkræves, kan anses for at være et rimeligt gebyr i henhold til de kriterier, som bliver fastsat i loven.

Lovforslaget har ingen konsekvenser for kommuner og regioner.

#### *4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.*

Lovforslaget vil indeholde en række administrative konsekvenser for de udbydere af betalingstjenester, der er omfattet af lovforslaget. Der findes i Danmark i alt ca. 100 pengeinstitutter. Dette omfatter både pengeinstitutter med tilladelse i Danmark og filialer af udenlandske pengeinstitutter.

De administrative konsekvenser, der følger af lovforslagets bestemmelser, er bl.a. krav om, at betalingstjenesteudbydere skal udlevere et gebyroplysningsdokument forud for indgåelse af en aftale om en betalingskonto samt en årlig gebyropgørelse. Lovforslaget indeholder endvidere regler om, at en udbyder af betalingstjenester i forbindelse med flytning af en konto til udlandet er undergivet en række forpligtelser, herunder at stille en liste med nærmere angivne oplysninger til rådighed for forbrugeren. Til sidst er der i lovforslaget krav om, at forbrugere skal have adgang til en basal betalingskonto, der skal omfatte en række tjenesteydelser.

TER har på baggrund af ovennævnte vurderet, at lovforslaget ikke medfører væsentlige administrative byrder for erhvervslivet.

I forhold til de oplysningskrav, som lovforslaget indeholder, vil disse dels medføre en række omstillingsomkostninger i form af it-udvikling, ligesom der løbende vil være omkostninger i forbindelse med leveringen af de pågældende oplysninger.

Det vurderes ligeledes, at reglerne om, at alle forbrugere skal have adgang til en basal betalingskonto, vil kunne have øvrige efterlevelsomkostninger, fordi de eksisterende systemer for direkte debitering i Danmark (Betalingservice) ikke gør det muligt at afvise betaling af regninger på under 1000 kr., og fordi der er risiko for, at bankerne ikke vil kunne få godtgjort deres tab hos forbrugeren som følge af, at disse regninger er blevet betalt uanset den manglende dækning på kontoen. Hvis dette system opretholdes, medfører det en tabsrisiko for bankerne. Såfremt dette system skal ændres, må det antages at ville medføre anseelige omkostninger til ændring af IT-systemer.

Ovennævnte efterlevelsomkostninger skønnes dog ikke at ville overstige 10 mio. kr. om året. Ved denne vurdering er det lagt til grund, at omkostninger til udviklingen af IT-systemer skal fordeles ud over en længere årrække, fordi der vil være behov for at opdatere IT-systemer efter en årrække.

Lovforslaget vurderes ikke at have øvrige adfærdsvirkninger eller konsekvenser for væksten eller øvrige afledte effekter.

#### *5. Administrative konsekvenser for borgere*

Lovforslaget har kun positive administrative konsekvenser for borgerne. Det følger således af lovforslaget, at forbrugere får adgang til et gebyroplysningsdokument, inden der indgås en aftale om en betalingskonto. Der skal endvidere årligt udleveres en gebyropgørelse, som er en oversigt over bl.a. alle påløbne gebyrer gennem det sidste år, for tjenesteydelser tilknyttet en betalingskonto.

Lovforslaget indeholder endvidere regler om flytning af betalingskonti og betalingsordrer samt regler, der medfører, at alle forbrugere får adgang til en basal betalingskonto. En basal betalingskonto skal enten tilbydes vederlagsfrit eller mod et rimeligt gebyr. Loven vil medføre, at alle forbrugere som udgangspunkt får ret til netbanksadgang, direkte debitering og betalingskort.

## 6. Miljømæssige konsekvenser

Lovforslaget har ingen miljømæssige konsekvenser.

## 7. Forholdet til EU-retten

Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/92/EU af 23. juli 2014 om sammenlignelighed af gebyrer i forbindelse med betalingskonti, flytning af betalingskonti og adgang til betalingskonti med basale funktioner, EU-Tidende 2014, nr. L 257, side 214.

Overordnet ligger lovforslaget inden for direktivets rammer. I enkelte tilfælde giver direktivet medlemsstaterne valgmuligheder ved implementering. I disse tilfælde er der i lovforslaget valgt en implementeringsform, der fra et virksomhedssynspunkt kan opfattes som det mest byrdefulde valg, som muligvis kan være udtryk for overimplementering.

Efter artikel 16, stk. 1, i direktivet skal alle eller et tilstrækkeligt antal pengeinstitutter tilbyde forbrugere en basal betalingskonto. Ved udformningen af lovforslaget pålægges alle pengeinstitutter at udbyde en basal betalingskonto, såfremt de tilbyder betalingskonti til forbrugere. Dette svarer til, at alle pengeinstitutter i dag er forpligtet til at tilbyde en almindelig indlånskonto. Den foreslåede implementering vil endvidere dele byrden mellem alle pengeinstitutter og sikre, at der altid er et pengeinstitut tættest muligt på forbrugeren, der skal tilbyde en basal betalingskonto. Endelig vil implementeringen sikre en konkurrencemæssig ligebehandling mellem pengeinstitutterne. Alternativt ville der skulle foretages en politisk vurdering af hvilke pengeinstitutter, der skulle tilbyde en basal betalingskonto.

Artikel 29, stk. 2, litra d, i direktivet gør det muligt at udskyde ikrafttrædelsen af det fælles format og fælles symbol for den årlige gebyropgørelse i 18 måneder efter ikrafttrædelsen af den af EBA delegerede retsakt, vedrørende standardiserede EU-terminologier for tjenesteydelser. Der findes i Danmark en årlig opgørelse af gebyrer i pengeinstitutter, der omfatter bl.a. gebyrer for betalingskonti. Da denne årlige opgørelse omfatter alle bankgebyrer, vurderes der ikke at være særlige fordele ved at udskyde indfasningen af det fælles format og det fælles symbol til indtil 18 måneder efter ikrafttrædelsen af den delegerede retsakt.

## 8. Hørte myndigheder og organisationer m.v.

Advokatrådet, Andelskassen, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, Arbejdsmarkedets Erhvervssygdomssikring (AES), Arbejdsmarkedets Tillægspension (ATP), Arbejdsskadestyrelsen, Børsmæglerforeningen, CorpNordic Denmark A/S, Danish Venture Capital and Private Equity Association, Danmarks Nationalbank, Danmarks Rederiforening, Danmarks Skibskredit A/S, Dansk Aktionærforening, Dansk Arbejdsgiverforening, Dansk Byggeri, Danske Advokater, Danske Forsikringsfunktionærers Landsforening, Dansk Ejendomsmæglerforening, Danske Maritime, Danske Regioner, Dansk Erhverv, Dansk Forening for International Motorkøretøjsforsikring (DFIM), Dansk Industri, Dansk Investor Relations Forening – DIRF, Dansk Metal, Dansk Pantebrevsforening, Dansk Kredit Råd, Den Danske Aktuarforening, Den Danske Finansanalytikerforening, Den danske Fondsmæglerforening, Ejendomsforeningen, FDIH – Foreningen for Distance- og Internethandel, FDFA – Foreningen af Danske Forsikringsmæglere og ForsikringsAgenturer, Finansforbundet, Finanshuset i Fredensborg A/S, Finansiell Stabilitet A/S, Finans og Leasing, Finansrådet – Danske Pengeinstitutters Forening, Finanssektorens Arbejdsgiverforening, Forbrugerombudsmanden, Forbrugerrådet, Foreningen af Forretningsførere for Udenlandske Forsikringsselskaber, Foreningen af Interne Revisorer, Foreningen af J.A.K. Pengeinstitutter, FOREX, Forsikring & Pension, Forsik-

ringsmæglerforeningen, Frivilligrådet, FSR – danske revisorer, Funktionærernes og Tjenestemændenes Fællesråd (FTF), Garantifonden for indskydere og investorer, Garban-Intercapital Scandinavia, GXG Markets A/S, Horesta, Håndværksrådet, Indsamlingsorganisationernes Brancheorganisation (ISOBRO), Investeringsfundsbranchen, ISACA Denmark Chapter, IT-branchen, KommuneKredit, Kommunernes Landsforening, Kuratorforeningen, KøbmandStandens OplysningsBureau, Landbrug & Fødevarer, Landsforeningen for Bæredygtigt Landbrug, Landsforeningen af forsvarsadvokater, Landsorganisationen i Danmark (LO), Lokale Pengeinstitutter, Lønmodtagernes Dyrtidsfond (LD), Mybanker.dk, NASDAQ OMX Copenhagen A/S, Nets, Parcelhusejernes Landsforening, PostDanmarks Juridiske afdeling, Realkreditforeningen, Realkreditrådet, Regionale Bankers Forening, Regnskabsrådet, Revisornævnet, Revisortilsynet, Rigsrevisionen, Skibs- og Bådebyggeriets Arbejdsgiverforening, Statsadvokaten for Særlig Økonomisk og International Kriminalitet, Telekomunikationsindustrien i Danmark, VP Securities A/S, Western Union, Færøernes Hjemmestyre via Rigsombudsmanden på Færøerne, Grønlands Selvstyre via Rigsombudsmanden i Grønland, Beskæftigelsesministeriet, Datatilsynet, Erhvervsstyrelsen, Erhvervs- og Vækstministeriet, Finansministeriet, Forsvarsministeriet, Justitsministeriet, Kirkeministeriet, Energi-, Forsynings- og Klimaministeriet, Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen, Kulturministeriet, Miljø- og Fødevareministeriet, Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet, Social- og Indenrigsministeriet, Miljø- og Fødevareministeriet, Sundheds- og Ældreministeriet, Moderniseringsstyrelsen, Patent- og Varemærkestyrelsen, Sikkerhedsstyrelsen, Skatteministeriet, Statsministeriet, Søfartsstyrelsen, Transport- og Bygningsministeriet, Udbetaling Danmark, Uddannelses- og Forskningsministeriet, Udenrigsministeriet, Ministeriet for Børn, Undervisning og Ligestilling.

### 9. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/mindre udgifter	Negative konsekvenser/merudgifter
Økonomiske og administrative konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	[afventer]
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Lovforslaget vil have øvrige efterlevelseseffekter, fordi der vil kunne opstå behov for tilpasninger af IT-systemer i forbindelse med gennemførelsen af reglerne om adgang til en basal betalingskonto. Det vurderes at disse efterlevelseseffekter vil udgøre mindre end 10 mio. kr. om året.
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Der følger en række administrative konsekvenser af lovforslagets bestemmelser. Der stilles bl.a. krav om udlevering af et gebyroplysningsdokument forud for indgåelse af en aftale om en betalingskonto og en årlig gebyropgørelse. Lovforslaget stiller endvidere krav

		<p>om, at en udbyder af betalings-tjenester i forbindelse med flytning af en konto til udlandet stiller en række oplysninger til rådighed for forbrugeren og udleverer en begrundelse til forbrugeren, hvis denne ikke får adgang til en basal betalingskonto i instituttet eller en sådan konto opsiges.</p> <p>TER vurderer, at lovforslaget ikke medfører væsentlige administrative byrder for erhvervslivet.</p>
Administrative konsekvenser for borgerne	Lovforslaget har kun positive administrative konsekvenser for borgerne. Forbrugere får adgang til et gebyroplysningsdokument, inden der indgås en aftale om en betalingskonto samt en årlig gebyropgørelse. Hertil kommer adgang til flytning af betalingskonti og betalingsordrer samt adgang til en basal betalingskonto.	Ingen
Miljømæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Forholdet til EU-retten	<p>Lovforslaget indeholder bestemmelser, der gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/92EU af 23. juli 2014 om sammenlignelighed af gebyrer i forbindelse med betalingskonti, flytning af betalingskonti og adgang til betalingskonti med basale funktioner.</p> <p>Overordnet ligger lovforslaget inden for direktivets rammer. I enkelte tilfælde giver direktivet medlemsstaterne valgmuligheder ved implementering. I disse tilfælde er der i lovforslaget valgt en implementeringsform, der fra et virksomhedssynspunkt kan opfattes som det mest byrdefulde valg, som muligvis kan være udtryk for overimplementering.</p>	

## Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

### Til § 1

Den foreslåede § 1 gennemfører artikel 1 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/92/EU af 23. juli 2014 om sammenlignelighed af gebyrer i forbindelse med betalingskonti, flytning af betalingskonti og adgang til betalingskonti med basale funktioner (herefter benævnt betalingskontodirektivet) og angiver lovens anvendelsesområde.

Det følger af det foreslåede § 1, stk. 1, at loven finder anvendelse på udbydere af betalingstjenester, som tilbyder betalingskonti, hvorpå en forbruger som minimum kan indsætte midler, hæve kontanter og udføre og modtage betalingstransaktioner, herunder kredittransaktioner, til og fra tredjemand.

For en nærmere definition af begreberne betalingstjenesteudbyder, betalingskonto, forbruger, midler, betalingstransaktion og kredittransaktion henvises til den foreslåede definitionsbestemmelse i § 2.

Det er kun de betalingstjenesteudbydere, der udbyder betalingskonti, som har samtlige de tre funktioner, der fremgår af stk. 1, som vil være omfattet af loven. Hvis en betalingstjenesteudbyder kun udbyder konti, hvor kun en eller to af de i stk. 1 nævnte funktioner er mulige, eksempelvis en konto, hvorpå der kun kan indsættes midler og hævnes kontanter, vil betalingstjenesteudbyderen ikke være omfattet af loven. Tilsvarende gælder for en betalingstjenesteudbyder, der kun udbyder et betalingskort, som eksempelvis et indkøbscenter, der udbyder et kreditkort til betaling for varer og tjenester i det pågældende center.

Loven omfatter ikke investeringsbanker, dvs. banker, der primært beskæftiger sig med investeringer i form af værdipapirhandel og finansiel rådgivning, hvis disse ikke tilbyder betalingskonti, som beskrevet i denne bestemmelse.

Af det foreslåede stk. 2 følger, at lovens kapitel 4, som omhandler pligten til at udbyde basale betalingskonti, alene finder anvendelse på pengeinstitutter. Det er derfor kun betalingstjenesteudbydere i form af pengeinstitutter, der er forpligtet til at tilbyde en forbruger en basal betalingskonto.

Forslagets stk. 3 gennemfører muligheden for i artikel 1, stk. 5, i betalingskontodirektivet at undtage nationalbanker fra direktivets anvendelsesområde. Undtagelsen er begrundet i, at der ikke er adgang for forbrugere til at oprette konti i Danmarks Nationalbank.

### Til § 2

Lovforslagets § 2 gennemfører en række af de definitioner, der findes i artikel 2 i betalingstjenestedirektivet, og som anvendes i loven.

Ved forbruger forstås, jf. forslaget til nr. 1, enhver fysisk person, der optræder med et formål, der ligger uden for den pågældendes erhverv. En forbruger, der optræder med et formål i forbindelse med sit erhverv, er derfor ikke forbruger. Dette kan eksempelvis være en fysisk person, der vil oprette en konto med de i forslaget til § 1, stk. 1, nævnte funktioner til brug for sin virksomhed.

Forslaget til *nr. 2* definerer personer med lovligt ophold i Den Europæiske Union, hvormed forstås en fysisk person, der har ret til at opholde sig i et medlemsland i medfør af EU-retsakter eller national lovgivning, herunder personer uden fast adresse og personer der søger om asyl i henhold til Genèvekonventionen af 28. juli 1951 om flygtninges retsstilling, protokollen af 31. januar 1967 hertil og andre relevante internationale traktater. Bestemmelsen skal forstås i overensstemmelse med den til enhver tid gældende regulering om ret til ophold i Den Europæiske Union i henhold til både dansk ret og EU-retten.

Ved en betalingskonto forstås, jf. forslaget til *nr. 3*, en konto oprettet i en eller flere forbrugeres navne med henblik på at gennemføre betalingstransaktioner. Begrebet betalingskonto omfatter derfor ikke konti, der er oprettet med henblik på opsparing. For en nærmere definition af begrebet betalingstransaktion henvises til forslagets definition heraf i § 2, nr. 5.

En betalingstjeneste er i henhold til forslaget til *nr. 4* defineret som forretningsaktiviteter, der er anført i bilag 1 til lov om betalingstjenester og elektroniske penge. Bilag 1 omfatter syv forskellige forretningsaktiviteter, der i hovedtræk kan beskrives som 1) placering af kontantbeløb på en betalingskonto, 2) kontanthævninger fra en betalingskonto, 3) gennemførelse af betalingstransaktioner, 4) betalingstransaktioner, der er dækket gennem en kreditfacilitet, 5) udstedelse og indløsning af betalingstransaktioner, 6) pengeoverførelsesvirksomhed og 7) gennemførelse af betalingstransaktioner gennem forskellige former for telekommunikation og it-systemer.

Ved en betalingstransaktion forstås, jf. forslaget til *nr. 5*, en handling, der initieres af en betaler eller en betalingsmodtager med henblik på at indbetale, overføre eller hæve midler uden hensyn til eventuelle underliggende forpligtelser mellem betaleren og betalingsmodtageren. Handlinger, der initieres af en betaler, omfatter eksempelvis kredittransaktioner, jf. forslaget til § 2, nr. 13, mens handlinger, der initieres af betalingsmodtager, f.eks. omfatter direkte debiteringer, jf. forslaget til § 2, nr. 12.

Med forslaget til *nr. 6* forstås ved tjenesteydelser, der er knyttet til en betalingskonto, alle tjenesteydelser der er knyttet til åbningen, driften eller lukningen af en betalingskonto, herunder betalings-tjenester og betalingstransaktioner, jf. § 4, nr. 7, i lov om betalingstjenester og elektroniske penge samt kassekreditter og overtræk. § 4, nr. 7, i lov om betalingstjenester og elektroniske penge nævner betalingstransaktioner baseret på papirbaserede rejsechecks, papirveksler, papirbaserede værdikuponer eller postanvisninger. For en definition af begreberne betalingstjeneste og betalingstransaktion henvises til bemærkningerne til henholdsvis § 2, nr. 4 og 5, i nærværende lovforslag.

Forslaget til *nr. 7* definerer begrebet repræsentative tjenesteydelser, hvormed forstås tjenesteydelser, som normalt vil være tilknyttet en betalingskonto, i henhold til den af Finanstilsynets udarbejdede liste, jf. forslaget til § 6, stk. 1.

Med forslaget til § 6, stk. 1, får Finanstilsynet beføjelse til at fastsætte nærmere regler om indholdet af listen over repræsentative tjenesteydelser, dvs. tjenesteydelser som normalt vil være tilknyttet til en betalingskonto. Med den foreslåede hjemmel, får Finanstilsynet ligeledes bemyndigelse til at fastsætte betegnelserne og definitionerne for de repræsentative tjenesteydelser, jf. nærmere herom bemærkningerne til § 6, stk. 1.

Ved en betalingstjenesteudbyder forstås, jf. forslaget til *nr. 8*, en betalingstjenesteudbyder, som defineret i § 6, nr. 17, i lov om betalingstjenester og elektroniske penge. Dette begreb omfatter derfor selskaber, der er nævnt i § 2, stk. 1, i lov om betalingstjenester og elektroniske penge, eksempelvis pengeinstitutter, samt juridiske og fysiske personer med begrænset tilladelse, jf. § 38 i den nævnte lov, der udbyder betalingstjenester.

Med forslaget til *nr. 9* forstås ved begrebet betalingsinstrument, et betalingsinstrument som defineret i § 6, nr. 9, i lov om betalingstjenester og elektroniske penge. Lov om betalingstjenester og elektroniske penge definerer et betalingsinstrument, som enhver form for personligt instrument eller sæt af procedurer, der er aftalt mellem brugeren og udbyderen af betalingstjenester, og som brugeren benytter til at iværksætte en betalingsordre. Ved et personligt instrument forstås eksempelvis et hæve- eller betalingskort. Et sæt af procedurer kan eksempelvis være betalinger, der gennemføres via mobile betalingsplatforme.

Ved en betalingsordre forstås, jf. forslaget til *nr. 10*, enhver instruktion fra en betaler eller betalingsmodtager til en betalingstjenesteudbyder om at gennemføre en betalingstransaktion. For en nærmere definition af begrebet betalingstransaktion henvises til forslagets § 2, nr. 5.

Ved varigt medium forstås, jf. forslaget til *nr. 11*, ethvert middel, der gør det muligt for en forbruger at lagre information, der er rettet personligt til den pågældende på en måde, der tillader fremtidig søgning i en periode afpasset efter informationsformålet, og som giver mulighed for uændret gengivelse af den lagrede information.

Definitionen svarer til den sædvanlige definition af et varigt medium, som bl.a. fremgår af § 3, nr. 5, i forbrugeraftaleloven, som gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/83/EU af 25. oktober 2011 om forbrugerrettigheder. Et varigt medium kan eksempelvis være papir, USB-nøgler, cd-rom'er, dvd'er, memory cards eller harddiske på computere og e-mail.

I forhold til SMS-beskeder og hjemmesider beror det på en konkret vurdering, om betingelserne i definitionen af et varigt medium er opfyldt. For så vidt angår SMS-beskeder antages det, at stort set alle de mobiltelefoner, der sælges i Danmark, har så høj en lagringskapacitet, at modtagelse af en SMS/MMS-besked på en sådan telefon som udgangspunkt kan betragtes som modtaget på et varigt medium. Derimod vil hjemmesider som udgangspunkt ikke kunne anses for et varigt medium. Dette skyldes, at en hjemmeside typisk bliver løbende opdateret og ændret således, at der ikke er sikkerhed for, at forbrugeren kan reproducere de modtagne oplysninger.

Oplysninger, der lagres i en netbank, vil kunne anses for at udgøre et varigt medium, hvis netbanken i øvrigt opfylder kravene til definitionen på et varigt medium.

I takt med den teknologiske udvikling vil der være mulighed for, at nye tekniske indretninger falder ind under begrebet varigt medium.

Ved direkte debitering forstås, jf. forslaget til *nr. 12*, en national eller grænseoverskridende betalingstjeneste til debitering af en betalers betalingskonto, når betalingsmodtageren på grundlag af samtykke fra betaleren har initieret en betalingstransaktion. Bestemmelsen omfatter derfor betalingstransaktioner, hvor det er betalingsmodtageren, der iværksætter betalingstransaktionen typisk i

forbindelse med betaling af løbende ydelser som eksempelvis vand, varme, telefoni og afdrag på lån.

Ved kredittransaktioner forstås, jf. *nr. 13*, en national eller grænseoverskridende betalingstjeneste med henblik på at kreditere en betalingsmodtagers betalingskonto med en betalingstransaktion eller en række betalingstransaktioner fra en betalers betalingskonto foretaget af den betalingstjenesteudbyder, der forvalter betalerens betalingskonto, på grundlag af en instruks fra betaleren. En kredittransaktion omfatter modsat definitionen af direkte debitering, jf. forslaget til *nr. 12*, enkelte konto til konto overførsler, der iværksættes af betaleren f.eks. gennem brug af netbank eller ved henvendelse ved kassen i et pengeinstitut.

Med forslaget til *nr. 14* forstås ved stående ordre en instruks fra betaleren til den betalingstjenesteudbyder, der forvalter betalerens betalingskonto, om med regelmæssige mellemrum eller på forudbestemte datoer at udføre kredittransaktioner. Der foreligger eksempelvis en stående ordre, hvis en betaler anmoder sit pengeinstitut om løbende at overføre et fast beløb i husleje til sin udlejer. Hvis betalingen af husleje iværksættes af udlejeren på grundlag af samtykke fra betaleren, vil der i stedet foreligge en direkte debitering, jf. nærmere herom i bemærkningerne til forslaget § 2, *nr. 12*. For en definition af begrebet kredittransaktion henvises til forslaget § 2, *nr. 13*.

Med forslaget til *nr. 15* forstås ved rammeaftale en aftale om betalingstjenester, der regulerer den fremtidige udførelse af individuelle og successive betalingstransaktioner, og som kan indeholde forpligtelser og betingelser for oprettelse af en betalingskonto. Parterne i en rammeaftale vil være en forbruger og forbrugers udbyder af en betalingstjeneste, der typisk vil være et pengeinstitut. Aftalen vil eksempelvis kunne regulere brugen af et betalingsinstrument, eksempelvis et betalingskort, eller betingelserne for gennemførelse af direkte debiteringer, jf. forslaget til § 2, *nr. 12*.

### Til § 3

For at gøre det muligt for forbrugere at sammenligne de gebyrer, som betalingstjenesteudbydere opkræver for tjenester, der normalt er tilknyttet en betalingskonto, indeholder forslaget til § 3 bl.a. krav om, at en betalingstjenesteudbyder skal udarbejde et gebyroplysningsdokument. Forslaget gennemfører artikel 4 i betalingskontodirektivet.

I henhold til forslaget til *stk. 1* skal en betalingstjenesteudbyder udlevere et gebyroplysningsdokument til forbrugeren senest samtidig med indgåelse af aftalen om en betalingskonto. Gebyroplysningsdokumentet skal, jf. forslaget til *stk. 1, 1. pkt.*, udstedes til forbrugeren i papirform eller på et andet varigt medium. I medfør af forslaget til *stk. 1, 2. pkt.*, skal gebyroplysningsdokumentet indeholde samtlige af de repræsentative tjenesteydelser fra listen, som Finanstilsynet får hjemmel til at udarbejde, jf. forslaget til § 6, *stk. 1*. Endvidere fremgår det af forslaget til *stk. 1, 2. pkt.*, at for de repræsentative tjenesteydelser i gebyroplysningsdokumentet, som udbydes af betalingstjenesteudbyderen, skal størrelsen på gebyret for tjenesteydelsen ligeledes fremgå.

Det foreslåede *stk. 1* ændrer ikke ved den forpligtelse, der gælder for betalingstjenesteudbydere, jf. § 48, *stk. 1, nr. 3*, i lov om betalingstjenester og elektroniske penge, til at give oplysninger om gebyrer, renter og vekselkurser i den rammeaftale, som skal indgås i forbindelse med en aftale om betalingstjenester. Tilsvarende medfører det foreslåede *stk. 1* heller ikke ændringer i de oplysnings-

forpligtelser, der skal gives forud for indgåelsen af en kreditaftale i henhold til § 7 a og b i kreditaftaleloven.

Det følger af det foreslåede *stk. 1, 3. pkt.*, at en betalingstjenesteudbyder skal udarbejde en ordforklaring vedrørende de repræsentative tjenesteydelser, der fremgår af gebyroplysningsdokumentet. Ordforklaringen skal gøre det muligt for den enkelte forbruger at få uddybet og forklaret betegnelserne på tjenesteydelserne. Ordforklaringen skal være let forståelig i den forstand, at læsning af dokumentet ikke skal forudsætte særlig kendskab til området. Bestemmelsen er ikke til hinder for, at branchen i fællesskab udarbejder en ordforklaring.

I henhold til § 25, stk. 1, i lovforslaget foreslås det, at overtrædelse af § 3, stk. 1, straffes med bøde.

Det følger af forslaget til straffebestemmelsen i § 25, stk. 4, at der kan pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter 5. kapitel i straffeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 871 af 4. juli 2014. Af § 27, stk. 1, 1. pkt., i straffeloven fremgår, at strafansvar for en juridisk person forudsætter, at der inden for dens virksomhed er begået en overtrædelse, der kan tilregnes en eller flere til den juridiske person knyttede personer eller den juridiske person som sådan.

I de tilfælde, hvor de strafbelagte bestemmelser omhandler pligter eller forbud for betalingstjenesteudbyderen, er de mulige ansvarssubjekter virksomheden og/eller en eller flere personer med tilknytning til virksomheden, hvilket oftest er medlemmer af ledelsen. Udgangspunktet er, at der rejses tiltale mod virksomheden (dvs. den juridiske person) for overtrædelsen, men dette kan kombineres med tiltale mod en eller flere personer med tilknytning til virksomheden, hvis en eller nogle af disse personer har medvirket forsætligt eller groft uagtsomt til overtrædelsen, og overtrædelsen ikke er af underordnet karakter. Der skal som udgangspunkt ikke rejses tiltale mod underordnede ansatte.

Overtrædelse af § 3, stk. 1, består i manglende udlevering af et gebyroplysningsdokument senest samtidig med, at der indgås aftale om en betalingskonto. Strafsubjektet for overtrædelse af bestemmelsen er som udgangspunkt den betalingstjenesteudbyder, der er forpligtet til at give oplysningerne.

Det fremgår af forslaget til *stk. 2, 1. pkt.*, at hvis en betalingstjenesteudbyder som en del af en samlet pakke tilbyder en eller flere af de repræsentative tjenesteydelser, som eksempelvis et kundeprogram, skal gebyret for hele pakken fremgå af gebyroplysningsdokumentet. Gebyroplysningsdokumentet skal endvidere indeholde oplysninger om de tjenesteydelser, der er omfattet af pakken, antallet heraf og gebyret for hver enkelt tjenesteydelse. I medfør af forslaget til *stk. 2, 2. pkt.*, skal gebyrer for tjenesteydelser, som ikke er omfattet af pakken ligeledes fremgå af gebyroplysningsdokumentet. Hvordan oplysningerne nærmere skal fremgå af dokumentet, får Finanstilsynet hjemmel til at fastsætte nærmere regler om i medfør af forslaget til § 3, stk. 4.

I medfør af forslaget til *stk. 3, 1. pkt.*, skal en betalingstjenesteudbyder til enhver tid stille gebyroplysningsdokumentet og en dertil hørende ordforklaring til rådighed for forbrugerne på en let tilgængelig måde i udbyderens forretningslokale, hvortil forbrugere har adgang, og på udbyderens eventuelle hjemmeside. En betalingstjenesteudbyder skal endvidere, jf. forslaget til *stk. 3, 2. pkt.*, på forbrugers anmodning vederlagsfrit udlevere gebyroplysningsdokumentet med ordforklaringen på papir eller andet varigt medium.

Det foreslåede stk. 3, 1. pkt., supplerer derfor kravet i stk. 1 om, at en betalingstjenesteudbyder senest samtidig med indgåelse af aftale om en betalingskonto, skal udlevere gebyroplysningsdokumentet til forbrugeren. Stk. 3 sikrer, at forbrugeren efter indgåelse af aftale om en betalingskonto efterfølgende har adgang til gebyroplysningsdokumentet på betalingstjenesteudbyderens hjemmeside eller forretningslokale, og på anmodning kan få det udleveret på papir eller andet varigt medium.

I modsætning til gebyroplysningsdokumentet er betalingstjenesteudbyderen kun forpligtet til at stille ordforklaringen til rådighed for forbrugeren efter stk. 3. Det vil sige, at ordforklaringen ikke skal udleveres sammen med gebyroplysningsdokumentet ved indgåelse af en aftale om en betalingskonto. Ordforklaringen skal derimod være tilgængelig på udbyderens eventuelle hjemmeside og på betalingstjenesteudbyderens forretningssted samt udleveres på forbrugers anmodning.

I henhold til § 25, stk. 1, i lovforslaget foreslås det, at overtrædelse af § 3, stk. 3, straffes med bøde.

Det følger af forslaget til straffebestemmelsen i § 25, stk. 4, at der kan pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter 5. kapitel i straffeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 871 af 4. juli 2014. Af § 27, stk. 1, 1. pkt., i straffeloven fremgår, at strafansvar for en juridisk person forudsætter, at der inden for dens virksomhed er begået en overtrædelse, der kan tilregnes en eller flere til den juridiske person knyttede personer eller den juridiske person som sådan.

I de tilfælde, hvor de strafbelagte bestemmelser omhandler pligter eller forbud for betalingstjenesteudbyderen, er de mulige ansvarssubjekter virksomheden og/eller en eller flere personer med tilknytning til virksomheden, hvilket oftest er medlemmer af ledelsen. Udgangspunktet er, at der rejses tiltale mod virksomheden (dvs. den juridiske person) for overtrædelsen, men dette kan kombineres med tiltale mod en eller flere personer med tilknytning til virksomheden, hvis en eller nogle af disse personer har medvirket forsætligt eller groft uagtsomt til overtrædelsen, og overtrædelsen ikke er af underordnet karakter. Der skal som udgangspunkt ikke rejses tiltale mod underordnede ansatte.

Overtrædelse af § 3, stk. 3, består i ikke at stille et gebyroplysningsdokument og en dertil hørende ordforklaring til rådighed for forbrugerne til enhver tid på en let tilgængelig måde i betalingstjenesteudbyderens forretningslokale og på betalingstjenesteudbyderens eventuelle hjemmeside. Strafsubjektet for overtrædelse af bestemmelsen er som udgangspunkt den betalingstjenesteudbyder, der er forpligtet til at give oplysningerne.

Med forslaget til *stk. 4* indføres en hjemmel for Finanstilsynet til at fastsætte regler om præsentationsformatet for gebyroplysningsdokumentet. Bemyndigelsen til Finanstilsynet vil blive benyttet til at gennemføre de krav, som direktivet fastsætter til udformningen af et gebyroplysningsdokument, jf. artikel 4, stk. 2, litra a - g, i betalingskontodirektivet.

Det fremgår af artikel 4, stk. 2, litra a - g, at gebyroplysningsdokumentet skal være, kort og selvstændigt, udformes og opstilles således, at det er klart og letlæseligt med brug af en læservenlig skriftstørrelse. Dokumentet skal være lige så forståeligt, hvis det oprindeligt er affattet i farver, men udskrives eller fotokopieres i sort-hvid og affattes på det officielle sprog i den medlemsstat, hvor betalingskontoen tilbydes, eller på et andet sprog, hvis dette er aftalt mellem forbrugeren og udbyderen af betalingstjenester. Derudover skal gebyroplysningsdokumentet være præcist og ikke vildledende, og gebyrerne skal angives i den samme valuta som betalingskontoen eller i en anden valuta

inden for Den Europæiske Union, hvis dette er aftalt mellem forbrugeren og udbyderen af betalings-tjenester.

Gebyroplysningsdokumentet skal have påført et fælles symbol fastsat af EU-kommissionen. Symbolet skal, jf. artikel 4, stk. 2, litra f, sikre, at gebyroplysningsdokumentet adskiller sig fra anden dokumentation.

Øverst på første side ved siden af det fælles symbol skal gebyroplysningsdokumentet indeholde titlen »gebyroplysningsdokument«. Til sidst skal dokumentet indeholde en erklæring om, at det omfatter gebyrer for de mest repræsentative tjenester, der er knyttet til betalingskontoen, og at de fuldstændige oplysninger om alle tjenesteydelserne forud for og i forbindelse med aftaleindgåelsen angives i andre dokumenter.

Et standardiseret præsentationsformat for et gebyroplysningsdokument og et fælles symbol herfor skal være med til at sikre, at gebyroplysningsdokumenterne fra de forskellige betalingstjenesteudbydere er forståelige og sammenlignelige for forbrugerne.

Det bemærkes, at EU-Kommissionen i medfør af artikel 4, stk. 6, i betalingskontodirektivets har hjemmel til at vedtage gennemførelsesmæssige tekniske standarder udarbejdet af Den Europæiske Banktilsynsmyndighed (EBA) vedrørende præsentationsformatet for gebyroplysningsdokumentet og det fælles symbol herfor. På baggrund af denne hjemmel vil Finanstilsynet kun benytte sin hjemmel i det foreslåede stk. 4 til at gennemføre nærmere regler om udformningen af gebyroplysningsdokumentet og det fælles symbol herfor, såfremt de gennemførelsesmæssige tekniske standarder ikke er umiddelbart anvendelige i dansk ret.

#### Til § 4

Forslaget til § 4 gennemfører artikel 8 i betalingskontodirektivet om betalingskonti i en pakke sammen med et andet produkt eller en anden tjenesteydelse.

Af det foreslåede *1. pkt.* følger, at såfremt en betalingstjenesteudbyder tilbyder en betalingskonto som en del af en samlet pakke, der ligeledes indeholder et andet produkt eller en anden tjenesteydelse, som ikke er tilknyttet betalingskontoen, skal betalingstjenesteudbyderen oplyse forbrugeren om, hvorvidt betalingskontoen kan købes separat.

Såfremt betalingskontoen kan købes separat, følger det af *2. pkt.*, at betalingstjenesteudbyderen skal oplyse forbrugeren om priser og gebyrer for hvert enkelt produkt eller tjenesteydelse omfattet af den samlede pakke, som kan købes separat.

Bestemmelsen skal medvirke til at skabe gennemsigtighed på markedet for betalingskonti ved at bidrage til forbrugernes mulighed for at sammenligne priser på betalingskonti.

Det fremgår af bestemmelsen, at oplysningspligten kun opstår, hvis der udbydes en samlet pakke, der udover en betalingskonto består af et andet produkt eller en anden tjenesteydelse, der ikke er en tjenesteydelse knyttet til betalingskontoen. Begrebet tjenesteydelser der er knyttet til en betalingskonto, er defineret i § 2, nr. 6, hvoraf følger, at en tjenesteydelse skal være knyttet til enten åbning, drift eller lukning af en betalingskonto. En betalingstjenesteudbyder kan derfor eksempelvis blive

omfattet af oplysningsforpligtelsen, hvis vedkommende tilbyder en betalingskonto sammen med en tjenesteydelse i form af en rejseforsikring. Derimod vil en betalingstjenesteudbyder, der tilbyder en betalingskonto sammen med en kassekredit, som netop er tilknyttet driften af en betalingskonto, ikke være omfattet af oplysningsforpligtelsen. Tilsvarende gælder, såfremt en betalingstjenesteudbyder tilbyder en betalingskonto med et dertil hørende betalingskort.

I henhold til § 25, stk. 1, i lovforslaget foreslås det, at overtrædelse af § 4 straffes med bøde.

Det følger af forslaget til straffebestemmelsen i § 25, stk. 4, at der kan pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter 5. kapitel i straffeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 871 af 4. juli 2014. Af § 27, stk. 1, 1. pkt., i straffeloven fremgår, at strafansvar for en juridisk person forudsætter, at der inden for dens virksomhed er begået en overtrædelse, der kan tilregnes en eller flere til den juridiske person knyttede personer eller den juridiske person som sådan.

I de tilfælde, hvor de strafbelagte bestemmelser omhandler pligter eller forbud for betalingstjenesteudbyderen, er de mulige ansvarssubjekter virksomheden og/eller en eller flere personer med tilknytning til virksomheden, hvilket oftest er medlemmer af ledelsen. Udgangspunktet er, at der rejses tiltale mod virksomheden (dvs. den juridiske person) for overtrædelsen, men dette kan kombineres med tiltale mod en eller flere personer med tilknytning til virksomheden, hvis en eller nogle af disse personer har medvirket forsætligt eller groft uagtsomt til overtrædelsen, og overtrædelsen ikke er af underordnet karakter. Der skal som udgangspunkt ikke rejses tiltale mod underordnede ansatte.

Der vil foreligge en overtrædelse af § 4, 1. pkt., hvis en betalingstjenesteudbyder, der tilbyder en betalingskonto som en del af en samlet pakke, der ligeledes indeholder et andet produkt eller en anden tjenesteydelse, som ikke er knyttet til betalingskontoen, ikke oplyser forbrugeren om, hvorvidt betalingskontoen kan købes separat. Såfremt betalingskontoen kan købes separat, vil der kunne foreligge en overtrædelse af § 4, 2. pkt., hvis betalingstjenesteudbyderen ikke giver særskilte oplysninger om priser og gebyrer for hvert af de produkter og tjenesteydelser i den samlede pakke, der kan købes separat. Strafsubjekterne er som udgangspunkt den virksomhed, der er forpligtet til at give oplysningerne.

#### Til § 5

Den foreslåede § 5 omhandler kravet om udarbejdelse af en gebyropgørelse og gennemfører artikel 5 i betalingskontodirektivet.

I henhold til forslaget til *stk. 1, 1. pkt.*, skal en betalingstjenesteudbyder mindst en gang om året vederlagsfrit udlevere en gebyropgørelse, der omfatter samtlige påløbne gebyrer og rentesatser for tjenesteydelser, der er tilknyttet en betalingskonto. For opkrævede gebyrer på repræsentative tjenesteydelser, jf. den af Finanstilsynet udarbejdede liste, jf. forslaget til § 6, stk. 1, fremgår det af forslaget til *stk. 1, 2. pkt.*, at betegnelsen på den repræsentative tjenesteydelse skal anvendes i gebyropgørelsen. Gebyrlisten skal imidlertid indeholde alle gebyrer opkrævet i løbet af året. I forhold til opkrævede gebyrer for tjenesteydelser, som ikke er repræsentative, skal betalingstjenesteudbyderen anvende sin egen betegnelse for tjenesteydelsen.

Gebyropgørelsen skal udleveres mindst en gang årligt, jf. stk. 1, 1. pkt. Den foreslåede bestemmelse stiller derimod ikke krav til, hvilket tidspunkt på året gebyropgørelsen skal udleveres. Tidspunktet herfor kan derfor fastsættes ved nærmere aftale mellem forbrugeren og betalingstjenesteudbyderen.

I henhold til § 25, stk. 1, i lovforslaget foreslås det, at overtrædelse af § 5, stk. 1, straffes med bøde.

Det følger af forslaget til straffebestemmelsen i § 25, stk. 4, at der kan pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter 5. kapitel i straffeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 871 af 4. juli 2014. Af § 27, stk. 1, 1. pkt., i straffeloven fremgår, at strafansvar for en juridisk person forudsætter, at der inden for dens virksomhed er begået en overtrædelse, der kan tilregnes en eller flere til den juridiske person knyttede personer eller den juridiske person som sådan.

I de tilfælde, hvor de strafbelagte bestemmelser omhandler pligter eller forbud for betalingstjenesteudbyderen, er de mulige ansvarssubjekter virksomheden og/eller en eller flere personer med tilknytning til virksomheden, hvilket oftest er medlemmer af ledelsen. Udgangspunktet er, at der rejses tiltale mod virksomheden (dvs. den juridiske person) for overtrædelsen, men dette kan kombineres med tiltale mod en eller flere personer med tilknytning til virksomheden, hvis en eller nogle af disse personer har medvirket forsætligt eller groft uagtsomt til overtrædelsen, og overtrædelsen ikke er af underordnet karakter. Der skal som udgangspunkt ikke rejses tiltale mod underordnede ansatte.

Overtrædelse af § 5, stk. 1, består i ikke at udlevere en gebyropgørelse mindst en gang om året. Der skal således udleveres en gebyropgørelse pr. kalenderår. strafsubjektet er som udgangspunkt den betalingstjenesteudbyder, der er forpligtet til at give oplysningerne.

Det følger af det foreslåede *stk. 2, 1. pkt.*, at gebyropgørelsen skal udleveres ved anvendelse af det kommunikationsmiddel, som er aftalt med forbrugeren. Det kan derfor aftales med forbrugeren, at gebyropgørelsen fremsendes med eksempelvis e-post eller som almindelig post. Af det foreslåede *stk. 2, 1. pkt.*, følger det ligeledes, at en forbruger har krav på vederlagsfrit at få udleveret gebyropgørelsen, hvorfor betalingstjenesteudbyderen ikke kan kræve et gebyr for udlevering af gebyropgørelsen ved brug af det kommunikationsmiddel, der er aftalt mellem udbyderen og forbrugeren.

I medfør af forslaget til *stk. 2, 2. pkt.*, vil en forbruger, uanset aftalt kommunikationsmiddel for udlevering af en gebyropgørelsen, altid kunne anmode en betalingstjenesteudbyder om at få udleveret gebyropgørelsen i papirform. Bestemmelsen er kun relevant i de tilfælde, hvor det er aftalt mellem forbrugeren og betalingstjenesteudbyderen, at gebyropgørelsen skal fremsendes på anden måde end som almindeligt brev, eksempelvis med e-post. Bestemmelsen er ikke til hinder for, at en betalings-tjenesteudbyder opkræver et rimeligt gebyr for at udlevere gebyropgørelsen i papirform, hvor dette sker på baggrund af anmodning fra en forbruger.

Forslaget til *stk. 3* stiller krav om, hvilke oplysninger en gebyropgørelse som minimum skal indeholde.

I henhold til forslaget til *stk. 3. nr. 1*, skal opgørelsen indeholde oplysning om det gebyr, der er opkrævet for hver enkelt tjenesteydelse og det antal gange, der er blevet gjort brug af tjenesteydelsen i den periode, som gebyropgørelsen vedrører. Hvis tjenesteydelserne for en betalingskonto er kombineret i en samlet pakke af tjenesteydelser, skal gebyropgørelsen indeholde oplysninger om gebyret for hele pakken og det antal gange, gebyret for pakken er opkrævet i den pågældende periode skal

ligeledes fremgå af gebyropgørelsen. Herunder skal yderligere oplysninger om gebyrer for tjenesteydelser ud over det antal tjenesteydelser, som er omfattet af den samlede pakke, angives i opgørelsen.

Ifølge det foreslåede *stk. 3, nr. 2*, skal gebyropgørelsen, i modsætning til forslaget til nr. 1, indeholde oplysninger om det samlede påløbne gebyrbeløb i den pågældende periode for hver tjenesteydelse, det samlede påløbne gebyrbeløb for hver pakke af tjenesteydelser, og det samlede påløbne gebyrbeløb for tjenesteydelser ud over det antal, der er dækket af gebyret for den samlede pakke.

Bestemmelse stiller krav om, at forbrugeren får oplyst størrelsen på de samlede gebyrer for hver type af tjenesteydelser eller pakke af tjenesteydelser eller tjenesteydelser ud over det antal, der er dækket af pakken.

Gebyropgørelsen skal endvidere, jf. forslaget til *stk. 3, nr. 3*, indeholde oplysninger om den overtræksrente, der eventuelt gælder for en betalingskonto, og det samlede betalte rentebeløb for overtræk foretaget i den pågældende periode. Derimod skal gebyropgørelsen ikke indeholde oplysning om debetrenten for en kassekredit. Det følger imidlertid af § 10, stk. 5, i kreditaftaleloven, at der skal gives oplysninger om debitorrenten i et kontoudtog.

Ifølge forslaget til *stk. 3, nr. 4*, skal gebyropgørelsen, såfremt det er relevant, også indeholde oplysning om den kreditrentesats, der gælder for betalingskontoen, dvs. den rente som et indestående på betalingskontoen forrentes med. Ligeledes skal den samlede påløbne kreditrente fremgå af gebyropgørelsen.

Endelig skal gebyropgørelsen, jf. det foreslåede *stk. 3, nr. 5*, indeholde en opgørelse over det samlede beløb af pålagte gebyrer for alle tjenesteydelser inklusiv tjenesteydelser omfattet af en samlet pakke, som er blevet ydet i den periode, som gebyropgørelsen dækker.

Med forslaget til *stk. 4* indføres en hjemmel for Finanstilsynet til at fastsætte regler om præsentationsformatet for en gebyropgørelse. Bemyndigelsen til Finanstilsynet vil blive benyttet til at gennemføre de krav, som direktivet fastsætter til udformningen af en gebyropgørelse, jf. artikel 5, stk. 3, litra a til d, i betalingskontodirektivet.

I henhold til artikel 5, stk. 3, litra a - d, fremgår det således, at gebyropgørelsen skal udformes og opstilles således, at den er klar og letlæselig med brug af en læservenlig skriftstørrelse. Opgørelsen skal være præcis og ikke vildledende og angives i den samme valuta som betalingskontoen, eller i en anden valuta inden for Den Europæiske Union, hvis dette er aftalt mellem forbrugeren og udbyderen af betalingstjenester.

Gebyropgørelsen skal have påført et fælles symbol fastsat af EU-kommissionen. Symbolet skal, jf. artikel 5, stk. 3, litra c, sikre, at gebyropgørelsen adskiller sig fra anden dokumentation. Øverst på første side ved siden af det fælles symbol skal gebyropgørelsen indeholde titlen »gebyropgørelse«. Til sidst er det et krav, at opgørelsen affattes på det officielle sprog i den medlemsstat, hvor betalingskontoen tilbydes, eller et andet sprog hvis dette er aftalt mellem forbrugeren og udbyderen af betalingstjenester.

Et standardiseret præsenteringsformat for en gebyropgørelse og et fælles symbol herfor skal være med til at sikre, at gebyropgørelsen fra de forskellige betalingstjenesteudbydere er forståelige og sammenlignelige for forbrugerne.

Ifølge artikel 5, stk. 4, i betalingskontodirektivet får EU-Kommissionen hjemmel til at vedtage gennemførelsesmæssige tekniske standarder for et standardiseret præsenteringsformat af gebyropgørelsen og det fælles symbol herfor udarbejdet af EBA. Hvis denne retsakt ikke er umiddelbar anvendelig i dansk ret, har Finanstilsynet med forslaget til stk. 4 hjemmel til at gennemføre retsaksen i dansk ret.

## Til § 6

Forslaget til § 6, stk. 1, gennemfører artikel 3, stk. 1, i betalingskontodirektivet.

Med forslaget får Finanstilsynet beføjelse til at fastsætte regler om, hvilke tjenesteydelser der er repræsentative. Ligeledes får Finanstilsynet mulighed for at fastsætte betegnelserne og definitionerne på disse tjenesteydelser.

Listen over repræsentative tjenesteydelser vil bestå af en liste med 10 til 20 tjenesteydelser, der normalt er tilknyttet en betalingskonto mod betaling af et gebyr, og som udbydes af mindst en betalingstjenesteudbyder i Danmark. Ved fastlæggelsen af disse tjenesteydelser skal Finanstilsynet, jf. artikel 3, stk. 2, i betalingskontodirektivet, tage de tjenesteydelser i betragtning, som forbrugerne oftest anvender i forbindelse med deres betalingskonto, og som både samlet set og pr. enhed medfører de største udgifter for forbrugerne.

Finanstilsynets liste over repræsentative tjenesteydelser vil blive revideret, når Kommissionen har vedtaget den af EBAs udarbejdede liste med standardiserede EU-betegnelser på tjenesteydelser, jf. artikel 3, stk. 4, der er fælles for mindst et flertal af medlemslande. Listen fra EBA vil blive udarbejdet på baggrund af lister fra medlemslandene. Ved denne revision vil betegnelserne på tjenesteydelser, der er omfattet af den oprindelige liste udarbejdet af Finanstilsynet, blive erstattet og suppleret med betegnelser fra den af EBA udarbejdede liste. Den endelige liste vil derfor bestå af betegnelser på tjenesteydelser, der kun anvendes i Danmark samt tjenesteydelser, der anvendes i et flertal af medlemslande.

De foreslåede stk. 2-4 gennemfører artikel 6 i betalingskontodirektivet, som vedrører brugen af betegnelser på repræsentative tjenesteydelser i henhold til den af Finanstilsynet udarbejdede liste, jf. forslaget til § 6, stk. 1, og brugen af handelsnavne for tjenesteydelser. Ved handelsnavne for tjenesteydelser forstås de af en betalingstjenesteudbyder valgte betegnelser for tjenesteydelser, hvis navne adskiller sig fra betegnelserne på repræsentative tjenesteydelser.

Af forslaget til *stk. 2* fremgår, at en udbyder har mulighed for at anvende handelsnavne for deres tjenesteydelser i gebyroplysningsdokumentet, jf. forslaget til § 3, og i gebyropgørelsen, jf. forslaget til § 5. Muligheden herfor er dog betinget af, at handelsnavnene fremgår som et supplement til betegnelserne på repræsentative tjenesteydelser, og at handelsnavnet fremgår som en sekundær betegnelse for disse tjenesteydelser. Dette kan ske ved eksempelvis at anføre handelsnavnet efter betegnelsen på den repræsentative tjenesteydelse ved enten at sætte handelsnavnet i parentes eller anføre det i en mindre skriftstørrelse.

I henhold til § 25, stk. 1, i lovforslaget foreslås det, at overtrædelse af § 6, stk. 2, straffes med bøde.

Det følger af forslaget til straffbestemmelsen i § 25, stk. 4, at der kan pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter 5. kapitel i straffeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 871 af 4. juli 2014. Af § 27, stk. 1, 1. pkt., i straffeloven fremgår, at strafansvar for en juridisk person forudsætter, at der inden for dens virksomhed er begået en overtrædelse, der kan tilregnes en eller flere til den juridiske person knyttede personer eller den juridiske person som sådan.

I de tilfælde, hvor de strafbelagte bestemmelser omhandler pligter eller forbud for betalingstjenesteudbyderen, er de mulige ansvarssubjekter virksomheden og/eller en eller flere personer med tilknytning til virksomheden, hvilket oftest er medlemmer af ledelsen. Udgangspunktet er, at der rejses tiltale mod virksomheden (dvs. den juridiske person) for overtrædelsen, men dette kan kombineres med tiltale mod en eller flere personer med tilknytning til virksomheden, hvis en eller nogle af disse personer har medvirket forsætligt eller groft uagtsomt til overtrædelsen, og overtrædelsen ikke er af underordnet karakter. Der skal som udgangspunkt ikke rejses tiltale mod underordnede ansatte.

Der vil foreligge en overtrædelse af § 6, stk. 2, hvis en betalingstjenesteudbyder anvender handelsnavne i et gebyroplysningsdokument eller en gebyropgørelse, uden at disse anvendes som supplement til de betegnelserne på repræsentative tjenesteydelser, der fremgår af listen udarbejdet af Finanstilsynet, jf. § 6, stk. 1, og fremgår som en sekundær betegnelse for disse tjenesteydelser, jf. nærmere herom i bemærkningerne til § 6, stk. 2. Strafsubjektet er som udgangspunkt den betalings-tjenesteudbyder, der er forpligtet til at give oplysningerne.

I henhold til forslaget til *stk. 3* skal en betalingstjenesteudbyder i sine aftaleoplysninger og oplysninger i forbindelse med markedsføring, såfremt det er relevant, anvende betegnelserne på repræsentative tjenesteydelser.

Af den foreslåede bestemmelse fremgår, at pligten til at anvende betegnelserne på repræsentative tjenesteydelser i henhold til Finanstilsynets liste kun gælder, såfremt dette er relevant. Derfor vil en betalingstjenesteudbyder kun være forpligtet til at anvende betegnelserne, såfremt vedkommende beskriver tjenesteydelser, der er knyttet til en betalingskonto, og som fremgår af den pågældende liste. Dette gælder både i aftaledokumenter og i markedsføringsmateriale.

Endvidere fremgår det af det foreslåede *stk. 4*, at en betalingstjenesteudbyder kan anvende handelsnavne for sine tjenesteydelser i aftaleoplysninger og oplysninger i forbindelse med markedsføring til forbrugere, forudsat at betalingstjenesteudbyderen, såfremt det er relevant, tydeligt gør opmærksom på de hertil svarende betegnelser på repræsentative tjenesteydelser. Der vil ikke være tale om en henvisning til en svarende betegnelse på en repræsentativ tjenesteydelse, hvis en betalingstjenesteudbyder blot henviser til betegnelsen i en fodnote. Derimod vil anførelse af betegnelsen på en svarende repræsentativ tjenesteydelse i parentes umiddelbart efter handelsnavnet være tilstrækkeligt.

I henhold til § 25, stk. 1, i lovforslaget foreslås det, at overtrædelse af § 6, stk. 4, straffes med bøde.

Det følger af forslaget til straffbestemmelsen i § 25, stk. 4, at der kan pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter 5. kapitel i straffeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 871 af 4. juli 2014. Af § 27, stk. 1, 1. pkt., i straffeloven fremgår, at strafansvar for en juridisk person forudsæt-

ter, at der inden for dens virksomhed er begået en overtrædelse, der kan tilregnes en eller flere til den juridiske person knyttede personer eller den juridiske person som sådan.

I de tilfælde, hvor de strafbelagte bestemmelser omhandler pligter eller forbud for betalingstjenesteudbyderen, er de mulige ansvarssubjekter virksomheden og/eller en eller flere personer med tilknytning til virksomheden, hvilket oftest er medlemmer af ledelsen. Udgangspunktet er, at der rejses tiltale mod virksomheden (dvs. den juridiske person) for overtrædelsen, men dette kan kombineres med tiltale mod en eller flere personer med tilknytning til virksomheden, hvis en eller nogle af disse personer har medvirket forsætligt eller groft uagtsomt til overtrædelsen, og overtrædelsen ikke er af underordnet karakter. Der skal som udgangspunkt ikke rejses tiltale mod underordnede ansatte.

Der vil foreligge en overtrædelse af § 6, stk. 4, hvis en betalingstjenesteudbyder anvender handelsnavne for sine tjenesteydelser i aftaleoplysninger og oplysninger i forbindelse med markedsføring til forbrugere, uden at betalingstjenesteudbyderen, såfremt det er relevant, tydeligt gør opmærksom på de hertil svarende betegnelser på repræsentative tjenesteydelser, der fremgår af listen udarbejdet af Finanstilsynet, jf. § 6, stk. 1. Strafsubjektet er som udgangspunkt den betalingstjenesteudbyder, der er forpligtet til at give oplysningerne.

#### Til § 7

Med forslaget til § 7 bemyndiges erhvervs- og vækstministeren til at fastsætte regler om flytning af betalingskonti eller betalingsordrer mellem betalingstjenesteudbydere i Danmark. Bestemmelsen i § 7 vil blive anvendt til at gennemføre betalingskontodirektivets artikel 10 om flytning af betalingskonti eller betalingsordrer inden for samme medlemsland.

Artikel 10 indeholder en detaljeret regulering af, hvordan flytning af betalingskonti eller betalingsordrer skal gennemføres.

Den procedure for flytning af betalingskonti inden for landets grænser, som er fastsat i direktivet, iværksættes af den modtagende betalingstjenesteudbyder med forbrugernes tilladelse. Dette skyldes, at forbrugernes adgang til at få flyttet en betalingskonto bør være så let som muligt. Det er derfor den betalingstjenesteudbyder, som en forbruger ønsker at flytte sin konto eller visse betalingsordrer til, der har ansvaret for at påbegynde flytningen.

Det følger således af direktivet, at tilladelsen fra forbrugeren skal være affattet på dansk eller et andet sprog, som er aftalt mellem parterne, og at den skal gøre det muligt for forbrugeren at give samtykke til, at henholdsvis den overførende betalingstjenesteudbyder og den modtagende betalingstjenesteudbyder kan udføre de opgaver, som de er pålagt i henhold til direktivet i forbindelse med flytningen. Derudover skal tilladelsen gøre det muligt for forbrugeren at bestemme, hvilke indgående kredittransaktioner, stående ordrer om kredittransaktioner og mandater til direkte debiteringer, der skal flyttes, og fra hvilken dato disse skal kunne foretages fra den betalingskonto, som forbrugeren åbner eller i forvejen har hos den modtagende betalingstjenesteudbyder. Datoen herfor skal være mindst 6 arbejdsdage efter den dato, hvor den modtagende betalingstjenesteudbyder modtager de for flytningen relevante oplysninger, jf. nærmere nedenfor, fra den overførende betalingstjenesteudbyder.

Såfremt det fremgår af forbrugerens tilladelse, skal den modtagende betalingstjenesteudbyder senest 2 arbejdsdage efter modtagelsen af tilladelsen anmode den overførende betalingstjenesteudbyder om at sende en liste over de eksisterende stående ordrer om kredittransaktioner og tilgængelige oplysninger om mandater til direkte debiteringer, der skal flyttes samt de tilgængelige oplysninger om tilbagevendende indgående kredittransaktioner og direkte debiteringer initieret af kreditor, som er udført på forbrugerens konto i de foregående 13 måneder.

Hvis den overførende betalingstjenesteudbyder ikke har et system til automatisk omdirigering af direkte debiteringer og indgående kredittransaktioner, skal den modtagende betalingstjenesteudbyder også anmode den overførende betalingstjenesteudbyder om at ophøre med at acceptere disse fra den dato, der er anført i tilladelsen.

Til sidst skal den modtagende betalingstjenesteudbyder anmode om, at den overførende betalings-tjenesteudbyder annullerer stående ordrer fra den i tilladelsen anførte dato samt overfører en eventuel resterende positiv saldo til den betalingskonto, som forbrugeren åbner eller allerede har hos den modtagende betalingstjenesteudbyder, og lukker betalingskontoen hos den overførende betalings-tjenesteudbyder, på den i tilladelsen anførte dato.

Den overførende betalingstjenesteudbyder er efter modtagelse af anmodningen forpligtet til at udføre ovennævnte opgaver.

Listen over eksisterende stående ordrer om kredittransaktioner og tilgængelige oplysninger om mandater til direkte debiteringer, der skal flyttes og de tilgængelige oplysninger om tilbagevendende indgående kredittransaktioner og direkte debiteringer initieret af kreditor, som er udført på forbrugerens konto i de foregående 13 måneder, skal sendes til den modtagende betalingstjenesteudbyder og forbrugeren inden 5 arbejdsdage fra modtagelse af anmodningen herom.

Den overførende betalingstjenesteudbyder sørger også for at lukke betalingskontoen på den i tilladelsen anførte dato, såfremt forbrugeren ikke har udestående forpligtelser, og forudsat at de øvrige ovennævnte opgaver er blevet gennemført. Dette gælder dog ikke, såfremt forbrugeren og den overdragne betalingstjenesteudbyder har aftalt en anden opsigelsesfrist, jf. § 51, stk. 1, i lov om betalingstjenester og elektroniske penge. Såfremt udestående forpligtelser er til hinder for, at der kan ske lukning af betalingskontoen, skal betalingstjenesteudbyderen straks give forbrugeren besked herom.

Senest 5 arbejdsdage efter, at den modtagende betalingstjenesteudbyder har modtaget de ovennævnte relevante oplysninger i forbindelse med flytningen fra den overførende betalingstjenesteudbyder, sørger den modtagende betalingstjenesteudbyder for at oprette de af forbrugeren ønskede stående ordrer om kredittransaktioner og udføre disse med virkning fra den i tilladelsen anførte dato. Derudover sørger den modtagende betalingstjenesteudbyder for, at det er muligt at acceptere direkte debiteringer fra den i tilladelsen anførte dato samt oplyse forbrugeren om dennes rettigheder i henhold til forordningen om kreditoverførsler og direkte debiteringer i euro, der inden for forordningens anvendelsesområde, giver forbrugeren ret til bl.a. at afvise direkte debiteringer.

For så vidt angår de betalere, der er anført i tilladelsen, og som foretager tilbagevendende indgående kredittransaktioner til forbrugerens betalingskonto, sørger den modtagende betalingstjenesteudbyder for at meddele disse oplysningerne om betalingskontoen hos den modtagende betalingstjenesteud-

byder og sende en kopi af forbrugers tilladelse til betalere. Det samme gælder i forhold til betalingsmodtagere, der er anført i tilladelsen, og som foretager direkte debiteringer fra forbrugers betalingskonto. Betalingstjenestemodtagerne skal dog ligeledes have oplysninger om fra hvilken dato, der skal foretages direkte debiteringer fra denne betalingskonto.

Såfremt forbrugeren selv vælger at meddele henholdsvis betalere og betalingstjenestemodtagere ovennævnte oplysninger, skal den modtagende betalingstjenesteudbyder senest 5 arbejdsdage efter, at denne har modtaget de for flytningen relevante oplysninger fra den overførende betalingstjenesteudbyder, sende forbrugeren standardbreve med betalingskontooplysningerne og den i tilladelsen anførte startdato.

Den overførende betalingstjenesteudbyder må ikke spærre betalingsinstrumenter inden den dato, der er anført i forbrugers tilladelse.

En flytning skal i henhold til direktivet være gennemført inden for 12 arbejdsdage.

Det forudsættes, at der ved gennemførelsen af direktivets artikel 10 vil kunne ske afvigelser fra bestemmelsen, i det omfang dette er muligt inden for artikel 10, stk. 1, 2. afsnit. Denne bestemmelse indeholder en adgang for medlemslandene til at fastsætte eller opretholde alternative foranstaltninger i forhold til de foranstaltninger, der følger af direktivet, på betingelse af, at disse foranstaltninger klart er i forbrugernes interesse, at det ikke medfører en ekstra byrde for forbrugeren, og at flytningen gennemføres inden for højst den samme overordnede tidsramme som den, der følger af direktivet.

Eventuelle afvigelser skal sikre, at det i videst muligt omfang er muligt at opretholde de eksisterende systemer i Danmark for flytning af betalingskonti. Se nærmere om det eksisterende system for flytning af betalingskonti i de almindelige bemærkninger afsnit 2.2.1.

Med hjemlen i § 7 vil der også blive fastsat nærmere regler om gebyrer for flytning af betalingskonti eller betalingsordrer, som er nødvendige for at gennemføre artikel 12 i betalingskontodirektivet, der regulerer gebyrer i forbindelse med flytning af betalingskonti eller betalingsordrer. Bestemmelsen fastsætter bl.a., at gebyrer for flytning af en betalingskonto eller betalingsordrer skal være rimelige og modsvare de faktiske omkostninger.

Endelig vil der med bemyndigelsen i § 7 blive fastsat regler, som er nødvendige for at gennemføre artikel 14 i betalingskontodirektivet om, hvilke oplysninger om gennemførelse af flytning af betalingskonti eller betalingsordrer, som en betalingstjenesteudbyder skal stille til rådighed for forbrugere.

## Til § 8

Forslaget til § 8, *stk. 1*, regulerer det tilfælde, hvor en forbruger ønsker at åbne en betalingskonto hos en betalingstjenesteudbyder, der er etableret i et andet EU/EØS-land, og som ikke har oprettet en filial i Danmark. Forslaget gennemfører artikel 11 i betalingskontodirektivet.

I medfør af forslaget er en betalingstjenesteudbyder, der modtager en anmodning fra en forbruger om flytning af en betalingskonto forpligtet til at foretage samtlige de foranstaltninger, der fremgår af forslaget til stk. 1.

Det følger således af det foreslåede *stk. 1, nr. 1*, at en betalingstjenesteudbyder vederlagsfrit er forpligtet til at stille en liste til rådighed for forbrugeren, der viser stående ordrer og direkte debiteringer initieret af kreditor, dvs. forbrugerens betalingsforpligtelser, som er gennemført inden for de seneste 13 måneder. I forhold til definitionen på begreberne stående ordrer og direkte debiteringer henvises til forslagene til henholdsvis § 2, nr. 14 og 12.

Kravet om, at en betalingstjenesteudbyder skal stille en liste til rådighed for forbrugeren kan eksempelvis opfyldes ved, at den pågældende liste sendes til brugeren i dennes netbank eller e-boks. På baggrund af listen kan forbrugeren herefter rette henvendelse til sin nye betalingstjenesteudbyder i det andet medlemsland og anmode om, at disse transaktioner gennemføres fra den nye konto. Den modtagne liste forpligter dog ikke den nye betalingstjenesteudbyder til at etablere tjenester, som denne ikke allerede leverer.

De enkelte opgaver, der er opregnet i § 8, stk. 1, skal udføres i det omfang, forbrugeren anmoder herom. Forbrugeren har eksempelvis derfor mulighed for kun at anmode om at modtage en liste, jf. stk. 1, nr. 1, men derudover opretholde sin konto hos betalingstjenesteudbyderen.

Det følger af stk. 1, nr. 1, at den nævnte liste skal udleveres vederlagsfrit. Herudover indeholder § 8 ingen regulering af adgangen til at opkræve gebyrer for den bistand, som forbrugerens betalingstjenesteudbyder i Danmark skal udføre. Spørgsmålet om adgang til at opkræve gebyrer for opsigelse af en aftale om betalingskonto er imidlertid omfattet af § 51 i lov om betalingstjenester og elektroniske penge.

I henhold til § 51, stk. 3, i lov om betalingstjenester og elektroniske penge må der ikke opkræves gebyr af brugeren for at opsiges en rammeaftale, hvis rammeaftalen er indgået for en tidsbegrænset periode på mere end 6 måneder eller på ubestemt tid, og rammeaftalen opsiges efter udløbet af de første 6 måneder. Hertil kommer, at et gebyr, jf. § 51, stk. 4, skal stå i rimeligt forhold til omkostningerne. Det følger endelig af § 51, stk. 5, at i det omfang, der opkræves løbende gebyr for en betalingstjeneste, kan udbyderen af en betalingstjeneste kun opkræve gebyr for perioden frem til rammeaftalens ophør. Forudbetalte gebyrer skal tilbagebetales forholdsmæssigt.

Med forslaget til *stk. 1, nr. 2*, skal betalingstjenesteudbyderen overføre en eventuel resterende positiv saldo på forbrugerens betalingskonto til den betalingskonto, som forbrugeren åbner eller allerede har åbnet hos den nye betalingstjenesteudbyder. Dette forudsætter dog, at forbrugeren har udleveret oplysninger til betalingstjenesteudbyderen, der gør det muligt for denne at identificere den nye betalingstjenesteudbyder og den nye betalingskonto.

Med forslaget til *stk. 1, nr. 3*, skal betalingstjenesteudbyderen sørge for at lukke forbrugerens konto, såfremt forbrugeren ønsker dette.

Med forslaget til *stk. 2* fastsættes en frist for betalingstjenesteudbyderen til at gennemføre de i stk. 1 nævnte foranstaltninger. Det fremgår således, af *stk. 2, 1. pkt.*, at betalingstjenesteudbyderen skal gennemføre foranstaltningerne på den af forbrugeren fastsatte dato, som i henhold til *stk. 2, 2. pkt.*,

skal ligge mindst 6 arbejdsdage efter modtagelsen af forbrugers anmodning om flytning af betalingskonto. Fristen på 6 arbejdsdage begynder at løbe fra og med dagen efter den dag, hvor en anmodning er modtaget, ligesom lørdage, søndage og helligdage heller ikke skal medregnes. Fristen gælder dog kun i det tilfælde, hvor forbrugeren ikke har udestående forpligtelser på sin betalingskonto, f.eks. hvis der er sket reservation af beløb på et betalingskort knyttet til kontoen.

Det er dog muligt at aftale en længere frist med forbrugeren, jf. dog § 51, stk. 1, i lov om betalings-tjenester og elektroniske penge, hvoraf fremgår, at en opsigelsesfrist for brugeren af betalingskonto ikke må overstige 1 måned. Det fremgår således af henvisningen til § 51, stk. 1, i lov om betalings-tjenester og elektroniske penge, at § 8 ikke griber ind i en eventuel aftalt opsigelsesfrist, der dog ikke må overstige en måned. Hvis en forbruger udelukkende ønsker at modtage en liste, jf. stk. 1, nr. 1, vil der imidlertid næppe kunne forekomme tilfælde, hvor udestående forpligtelser kan udskyde fristen for leveringen af den pågældende liste.

Udbyderen af betalingstjenester underretter straks forbrugeren, hvis udestående forpligtelser er til hindrer for, at betalingskontoen kan lukkes.

#### Til § 9

Det foreslåede § 9 gennemfører artikel 16 og artikel 17, stk. 3 og 8.

Forslaget til *stk. 1* giver en forbruger ret til at åbne en basal betalingskonto i danske kroner hos et pengeinstitut. Bestemmelsen finder kun anvendelse, hvis et institut som en del af sin virksomhed tilbyder betalingskonti til forbrugere. Pengeinstitutter, der kun tilbyder investeringsservice uden samtidig at udbyde betalingstjenester, er derfor ikke forpligtet til at tilbyde forbrugere en basal betalingskonto.

Der henvises til § 10 for en beskrivelse af, hvilke basale tjenesteydelser, der skal være tilknyttet en basal betalingskonto. Et pengeinstitut, der udbyder betalingstjenester, er derfor forpligtet til at have en konto, som har tilknyttet de samme tjenesteydelser, som en basal betalingskonto.

Bestemmelsen giver kun forbrugeren ret til at oprette én konto i et pengeinstitut. Instituttet er derfor ikke forpligtet til at oprette to konti efter denne bestemmelse, hvor eksempelvis den ene kan fungere som lønkonto, og den anden kan fungere som budgetkonto. Derimod vil forbrugeren efter bekendtgørelse nr. 1094 af 14. september 2015 om god skik for finansielle virksomheder have krav på en basal indlånskonto, der har færre tjenesteydelser end en basal betalingskonto. Det foreslåede stk. 1 er derfor ikke til hinder for, at forbrugeren både opretter en basal betalingskonto og en basal indlånskonto.

Forbrugerbegrebet indeholder ikke en aldersmæssig grænse, jf. definitionen i forslaget til § 2, nr. 1. Dette medfører, at også børn har ret til en basal betalingskonto. Se dog nærmere nedenfor om muligheden for, jf. stk. 3, nr. 1, at et pengeinstitut i særlige tilfælde kan afslå af åbne en basal betalingskonto, hvis forbrugeren ikke kan påvise en reel interesse i at åbne en basal betalingskonto.

Hvis et pengeinstitut forskelsbehandler forbrugere, der har lovligt ophold i et EU/EØS-land, på grund af nationalitet eller bopæl eller af nogen anden grund omhandlet i artikel 21 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder 2000/C 364/01, når de ansøger om eller anvender

en basal betalingskonto, vil der foreligge en overtrædelse af reglerne om god skik for finansielle virksomheder. Tilsvarende gør sig gældende i forhold til forbrugerens økonomiske situation, eksempelvis på grund af forbrugerens beskæftigelsesstatus, indkomstniveau, kredithistorik eller personlige konkurs.

Der tages i stk. 1 forbehold for den situation, hvor åbning af en basal betalingskonto vil føre til en overtrædelse af reglerne i lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme. Det følger af § 13, stk. 2, i hvidvaskloven, at hvis kundelegitimationen ikke kan foretages i overensstemmelse med lovens regler herom, må der ikke etableres et fast kundeforhold, optages forretningsmæssig forbindelse eller udføres transaktioner for kunden. Selv i disse tilfælde kan et afslag kun være berettiget, hvis forbrugeren ikke efterlever den pågældende lovgivning. Et afslag kan derimod ikke være berettiget, fordi proceduren med at kontrollere, om lovgivningen efterleves, er for besværlig eller dyr.

Stk. 1 finder, jf. forslaget til *stk. 2*, kun anvendelse på forbrugere med lovligt ophold i et EU/EØS-land og forbrugere, som ikke har fået opholdstilladelse, men som ikke kan udvises af retlige eller faktiske grunde. Dette gælder uanset forbrugerens bopæl. For en definition af begrebet person med lovligt ophold henvises til lovforslagets § 2, nr. 2. Retten til en basal betalingskonto omfatter derfor ikke kun danske statsborgere eller borger, der i øvrigt har lovligt permanent ophold i landet. Det fremgår udtrykkeligt af bestemmelsen, at forbrugerens bopæl ikke er afgørende for adgangen til en basal betalingskonto. Hvis et pengeinstitut er i tvivl om, hvorvidt betingelserne efter *stk. 2* er opfyldt, kan instituttet anmode forbrugeren om at fremlægge dokumentation for, at betingelserne er opfyldt.

Forslaget til *stk. 3* opregner tre situationer, hvor et pengeinstitut kan afvise at åbne en basal betalingskonto.

Et pengeinstitut kan, jf. det foreslåede *stk. 3, nr. 1*, afslå at åbne en basal betalingskonto, hvis forbrugeren ikke kan påvise en reel interesse i at åbne en basal betalingskonto. Det forhold, at en forbruger ikke har bopæl i Danmark, kan aldrig anvendes som begrundelse for at afslå at åbne en basal betalingskonto. Forbrugere med bopæl uden for Danmark kan f.eks. have en reelt behov for at åbne en konto i Danmark, hvis de planlægger at flytte til landet eller ejer fast ejendom her i landet. Da der er tale om en undtagelsesadgang, skal denne bestemmelse fortolkes restriktivt i det tilfælde, hvor der er tvivl om, hvorvidt forbrugeren har en reel interesse i at åbne en konto her i landet.

Forbrugere med fast ophold her i landet vil altid have en reel interesse i at åbne en basal betalingskonto. For børn under 13 år gør der sig imidlertid særlige forhold gældende, idet børn under 13 år ikke må beskæftiges ved arbejde, medmindre de har opnået en særlig tilladelse. For børn under 13 år vil pengeinstitutterne derfor kunne stille krav om, at der påvises et reelt behov for at åbne en basal betalingskonto. Denne interesse vil eksempelvis foreligge, hvis barnet har opnået tilladelse til at arbejde.

Ifølge forslaget til *stk. 3, nr. 2*, kan et pengeinstitut afslå at åbne en basal betalingskonto, hvis forbrugeren allerede har en basal betalingskonto i Danmark. Dette gælder dog ikke, hvis forbrugeren erklærer, at han har fået meddelelse om, at denne betalingskonto vil blive lukket. Et pengeinstitut kan kun anvende denne undtagelse, hvis det kan dokumentere, at forbrugeren har en anden basal betalingskonto i Danmark. Et pengeinstitut kan derfor ikke nægte at oprette en basal betalingskonto,

hvis en forbruger erklærer over for instituttet, at vedkommende ikke har en basal betalingskonto i Danmark.

Ifølge forslaget til *stk. 3, nr. 3*, kan et pengeinstitut nægte at oprette en basal betalingskonto, hvis dette sker for at forhindre forbrugeren i at misbruge sin ret til at have adgang til en basal betalingskonto, fordi denne har udøvet strafbare handlinger mod pengeinstituttet. Dette vil kunne være tilfældet, hvis forbrugeren har udøvet kriminalitet mod pengeinstituttet i form af eksempelvis dokumentfalsk, røveri eller gennem hacking har haft adgang til bankens netbankssystemer. Derimod vil det ikke være muligt at nægte en forbruger en basal betalingskonto, fordi denne har udvist en urimelig adfærd over for pengeinstituttet. I disse tilfælde vil pengeinstituttet dog kunne afskære kunden fra personlig betjening, så længe kunden kan gøre brug af de tjenester, der er omfattet af § 10.

I forslaget til *stk. 4* fastsættes en regel om, at en ansøgning om en basal betalingskonto skal behandles hurtigst muligt og senest 10 arbejdsdage efter modtagelsen af en fuldstændig ansøgning. Inden for denne frist skal pengeinstituttet enten åbne en basal betalingskonto eller afslå forbrugers ansøgning. Der er tale om en absolut frist, som ikke forlænges i forbindelse med spidsbelastningsperioder. Overskridelse af tidsfristen medfører ikke, at forbrugeren får krav på at åbne en basal betalingskonto hos det pågældende pengeinstitut. Om beregning af fristen på 10 arbejdsdage henvises til bemærkningerne til forslagens § 8, stk. 2, 2. pkt.

Forslaget til bestemmelsen indeholder endvidere et krav om en vederlagsfri begrundelse for afslag. Kravet om begrundelse gælder dog ikke, såfremt en begrundelse strider imod hensyn til national sikkerhed, offentlig orden eller lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme.

Derudover indeholder forslaget til *stk. 4, 3. og 4. pkt.*, en række formkrav til en begrundelse for afslaget, herunder at dette skal gives skriftligt eller på andet varigt medium og indeholde nærmere oplysninger om forbrugers mulighed for at påklage afgørelsen til et klagenævn og muligheden for at kontakte Finanstilsynet. Såfremt en forbruger får et afslag, som vedkommende mener, er uberettiget, vil forbrugeren kunne klage til Pengeinstitutankenævnet, der vil kunne vurdere, om forbrugeren i det enkelte tilfælde er berettiget til at få en basal betalingskonto. Det vil endvidere være muligt for forbrugeren at kontakte Finanstilsynet, som vil have mulighed for generelt at vurdere om pengeinstituttet efterlever lovforslagets regler om afslag, herunder vurdere om pengeinstitutrets forretningsgange lever op til den foreslåede bestemmelse.

Det foreslåede *stk. 5* skal sikre, at alle forbrugere har adgang til en basal betalingskonto uden samtidig at være nødt til at indgå aftale om yderligere finansielle tjenesteydelser, som ikke er tilknyttet en basal betalingskonto eller aktier, andele eller garantbeviser, medmindre aktiebesiddelse eller besiddelse af andele eller garantbeviser er en betingelse for alle instituttets kunder. Sådanne krav, eksempelvis krav om en forsikring, ville i praksis kunne medføre, at mindre formuende forbrugere vil blive afskåret fra adgangen til en basal betalingskonto. I praksis er det kun visse andelskasser, der i dag stiller krav om, at alle kunder skal være andelshavere.

#### Til § 10

Forslaget til § 10 gennemfører artikel 17, stk. 1, 4 og 7, i betalingskontodirektivet og indeholder en beskrivelse af de funktioner, der skal være omfattet af en basal betalingskonto.

Det foreslås således i *stk. 1*, at en basal betalingskonto skal omfatte de tjenesteydelser, som er opregnet i *stk. 1*, nr. 1 - 4. Disse tjenesteydelser skal forbrugeren kunne gøre brug af i ubegrænset omfang. For pengeinstituttets adgang til at opkræve et gebyr afhængigt af antallet af transaktioner henvises til bemærkningerne til § 11.

Det følger af forslag til *stk. 1*, nr. 1, at en basal betalingskonto skal omfatte muligheden for at åbne og lukke betalingskontoen.

Af forslaget til *stk. 1*, nr. 2, følger, at det skal være muligt at indsætte midler på kontoen..

Det fremgår af forslagets *stk. 1*, nr. 3, at det skal være muligt at hæve kontanter fra betalingskontoen, inden for et EU/EØS-land, ved henvendelse i pengeinstituttets forretningslokale eller i pengeautomater både inden for og uden for pengeinstituttets åbningstider.

Af forslaget til *stk. 1*, nr. 4, følger, at de tjenesteydelser, der er opregnet i denne bestemmelse, skal være tilgængelige inden for et EU/EØS-land. Dette drejer sig om adgangen til direkte debitering, korttransaktioner og kredittransaktioner. Det skal derfor være muligt for en forbruger med en basal betalingskonto i Danmark at tillade adgang til direkte debiteringer fra andre medlemslande, anvende betalingskort i andre medlemslande og gennemføre kredittransaktioner til betalingsmodtagere i andre medlemslande, jf. dog *stk. 2*.

Det følger af forslaget til *stk. 1*, nr. 4, *litra a*, at det skal være muligt at gennemføre direkte debiteringer fra den basale betalingskonto. For en definition af direkte debiteringer henvises til lovforslagets § 2, nr. 12.

Af forslaget til *stk. 1*, nr. 4, *litra b*, følger, at det skal være muligt at gennemføre betalingstransaktioner med et betalingskort, herunder ved online betalinger. Ved online betalinger forstås betalinger, med betalingskort på internettet.

Endelig følger det af *stk. 1*, nr. 4, *litra c*, at det skal være muligt at foretage kredittransaktioner, herunder stående ordrer ved, såfremt de forefindes, terminaler, henvendelse i pengeinstituttets forretningslokale og via onlinefaciliteter. For en definition af begrebet kredittransaktioner henvises til § 2, nr. 13. Gennemførelse af kredittransaktioner kan eksempelvis ske via pengeautomater, der giver adgang til at gennemføre kredittransaktioner.

Det fremgår af forslaget til *stk. 2*, at bestemmelsen ikke pålægger et pengeinstitut at tilbyde alle de i *stk. 1* nævnte tjenesteydelser, hvis disse ikke i forvejen tilbydes forbrugere med andre betalingskonti. Som eksempel kan nævnes, at hvis et pengeinstitut ikke tilbyder sine kunder adgang til kontant-hævning i sit forretningslokale, skal denne adgang heller ikke tilbydes en forbruger med en basal betalingskonto.

Adgangen til at styre og gennemføre betalingstransaktioner skal, jf. forslaget til *stk. 3*, kunne gennemføres ved henvendelse i pengeinstituttets eventuelle forretningslokale og via onlinefaciliteter, hvis disse tilbydes forbrugerne med andre betalingskonti. Bestemmelsen griber derfor ikke ind i pengeinstitutternes adgang til at fastsætte, i hvilket omfang deres kunder skal betjenes i filialer eller gennem netbanksløsninger. Såfremt et pengeinstitut udbyder adgang til netbank til forbrugere med

andre betalingskonti, skal denne adgang også tilbydes forbrugere, der opretter en basal betalingskonto.

## Til § 11

Forslaget til § 11, stk. 1-3, gennemfører artikel 18 i betalingskontodirektivet angående det gebyr, som et pengeinstitut kan opkræve enten for at tilbyde en basal betalingskonto eller i tilfælde af, at en forbruger ikke overholder sine forpligtelser i henhold til en rammeaftale for en basal betalingskonto.

Ifølge forslaget *stk. 1* skal en basal betalingskonto tilbydes vederlagsfrit eller mod betaling af et rimeligt gebyr. Fastsættelsen af hvad der er et rimeligt gebyr, er nærmere reguleret i forslaget til § 12, stk. 3.

Det fremgår videre af forslaget til *stk. 2*, at et pengeinstitut også har mulighed for at pålægge en forbruger et rimeligt gebyr i tilfælde af, at en forbruger ikke overholder sine forpligtelser i henhold til en rammeaftale for en basal betalingskonto, eksempelvis manglende iagttagelse af sikkerhedsforanstaltninger ved brug af netbank.

Forslaget til *stk. 3*, fastlægger de kriterier, der skal tages hensyn til ved fastlæggelsen af et rimeligt gebyr. Disse kriterier medfører, at begrebet »et rimeligt gebyr« er et dynamisk begreb, der til enhver tid skal afspejle forbrugernes købekraft, det gennemsnitlige gebyrniveau og pengeinstitutts omkostninger. Opregningen er udtømmende, og et pengeinstitut kan derfor ikke vælge at fastlægge et rimeligt gebyr individuelt på baggrund af en kreditvurdering af den enkelte kunde.

Ved fastlæggelsen af gebyrets størrelse vil der skulle tages hensyn til indkomstniveauet i Danmark, jf. forslaget til *stk. 3, nr. 1*. Dette skal sikre, at gebyrets størrelse ikke afholder forbrugere fra at oprette en basal betalingskonto. Ved fastlæggelsen af indkomstniveauet i Danmark vil der blive taget udgangspunkt i oplysninger fra Danmarks Statistik.

Der skal endvidere, jf. forslaget til *stk. 3, nr. 2*, tages hensyn til de gennemsnitlige gebyrer, der opkræves af pengeinstitutter i Danmark for tjenesteydelser i forbindelse med betalingskonti. Selvom bestemmelsen ikke forbyder gebyrer over det gennemsnitlige niveau, vil dette moment kunne bidrage til, at et gebyr ikke vil blive anset for at være rimeligt. Bestemmelsen henviser til de gennemsnitlige gebyrer for betalingskonti. Herved sikres det, at der tages højde for det generelle gebyrniveau for betalingskonti og ikke kun niveauet for basale betalingskonti ved fastlæggelsen af, hvad der er et rimeligt gebyr.

Endelig fremgår det af forslaget til *stk. 3, nr. 3*, at pengeinstitutts omkostninger samt en rimelig fortjeneste ved at tilbyde en basal betalingskonto til forbrugere vil indgå i vurderingen af, om et gebyr er rimeligt. Omkostninger omfatter både direkte og indirekte omkostninger. Ved direkte omkostninger forstås omkostninger, som direkte kan henføres til at udbyde en basal betalingskonto. Indirekte omkostninger omfatter eksempelvis omkostninger til husleje og andre omkostninger, der ikke direkte kan henføres til udbuddet af en basal betalingskonto. Der henvises endvidere til de almindelige bemærkninger afsnit 2.3.3.

Kriterierne i § 11, stk. 3, indgår i en samlet vurdering af, om et gebyr er rimeligt. Hvis et pengeinstitut har meget høje omkostninger, og dette medfører, at gebyret ligger over det gennemsnitligt opkrævede gebyr, jf. stk. 3, nr. 2, eller ikke står i et rimeligt forhold til indkomstniveauet i Danmark, vil dette kunne medføre, at gebyret ikke anses for at være et rimeligt gebyr. Hvis det derimod viser sig, at et gebyr svarer til det gennemsnitligt opkrævede gebyr for tjenesteydelser i forbindelse med betalingskonti, vil dette som udgangspunkt blive anset som rimeligt.

Det påhviler det enkelte pengeinstitut at fastsætte størrelsen for et rimeligt gebyr i henhold til de opregnede kriterier ud fra forholdene i det enkelte pengeinstitut. Da Finanstilsynet, jf. lovforslagets § 15, skal føre tilsyn med denne lov, vil Finanstilsynet som led i sin virksomhed have til opgave at overvåge, at pengeinstitutterne ikke opkræver et urimeligt gebyr for en basal betalingskonto.

Hvis et gebyr ikke er rimeligt, vil Finanstilsynet kunne påbyde pengeinstituttet at nedsætte gebyret. Finanstilsynet vil derimod ikke kunne pålægge pengeinstituttet at tilbagebetale gebyrer, der er i strid med stk. 1. I denne situation vil Finanstilsynet underrette Forbrugerombudsmanden, jf. forslaget § 16, der herefter vil kunne anlægge sag om tilbagesøgning af det uretmæssigt opkrævede beløb, jf. forslaget § 15, 1. pkt.

Forslaget til *stk. 4* gennemfører artikel 17, stk. 5, i betalingstjenestedirektivet. Det fremgår således af forslaget, at et gebyr for en basal betalingskonto ikke må være afhængigt af antallet af gennemførte tjenesteydelser, jf. § 10, stk. 1, nr. 1-3 og nr. 4, litra b. Dette gælder derfor ikke direkte debiteringer, jf. § 10, stk. 1, nr. 4, litra a, og kredittransaktioner, jf. § 10, stk. 1, nr. 4, litra c. Derudover fremgår det af *stk. 4, 2. pkt.*, at det ligeledes er muligt at opkræve gebyrer, som er afhængig af antallet af transaktioner med et kreditkort. For transaktioner med direkte debiteringer, kredittransaktioner og kreditkort vil et pengeinstitut derfor godt kunne opkræve et gebyr, der afhænger af antallet af gennemførte transaktioner. Disse gebyrer skal dog være rimelige, jf. kriterierne i stk. 3. Hvis pengeinstituttet vælger at tage særskilt betaling for disse tjenesteydelser, kan omkostningerne hertil ikke indgå i vurderingen af, hvad der er et rimeligt gebyr ved en basal betalingskonto.

Det følger af artikel 17, stk. 6, i direktivet, at medlemslandene kan fastsætte et minimumsantal af operationer for så vidt angår direkte debiteringer og transaktioner med kreditkort, som kreditinstitutter kun kan pålægge eventuelle rimelige gebyrer. Det vurderes, at denne bestemmelse ikke bør gennemføres i dansk ret, idet den foreslåede § 11, stk. 4, vurderes at give en tilstrækkelig forbrugerbeskyttelse.

## Til § 12

Med forslaget til § 12 gennemføres artikel 19 i betalingskontodirektivet.

Forslaget angiver i § 12, stk. 1, nr. 1-6, en udtømmende opregning af de situationer, hvor et pengeinstitut kan opsigge en rammeaftale, der giver adgang til en basal betalingskonto. Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med § 9, der fastsætter betingelserne for, at et pengeinstitut er forpligtet til at tilbyde en forbruger en basal betalingskonto.

Hvis en forbruger anvender den basale betalingskonto til strafbare formål som eksempelvis hvidvask, vil dette, jf. forslaget *stk. 1, nr. 1*, være en gyldig opsigelsesgrund.

I de tilfælde, hvor en forbruger eller tredjemand ikke har foretaget nogen transaktioner på den basale betalingskonto i over 24 måneder, vil kontoen kunne opsiges, jf. forslaget til *stk. 1, nr. 2*. Forbrugeren har i dette tilfælde typisk ikke behov for den pågældende konto. En forbruger vil dog være berettiget til efterfølgende at oprette en ny basal betalingskonto hos pengeinstituttet, hvis betingelserne efter forslaget til § 9, stk. 1, er opfyldt.

Hvis en forbruger har givet forkerte oplysninger for at få en basal betalingskonto i tilfælde, hvor de rigtige oplysninger ville have medført afslag, vil pengeinstituttet være berettiget til at opsige kontoen, jf. forslaget til *stk. 1, nr. 3*. Bestemmelsen vil finde anvendelse i de tilfælde, hvor pengeinstituttet ville have været berettiget til at afslå at åbne en basal betalingskonto, fordi betingelserne i § 9 ikke var opfyldt. Som eksempel kan nævnes, at forbrugeren har givet urigtige oplysninger om sin interesse i at åbne en basal betalingskonto, jf. forslaget til § 9, stk. 3, nr. 1.

Et pengeinstitut vil, jf. det foreslåede *stk. 1, nr. 4*, være berettiget til at opsige en rammeaftale om en basal betalingskonto, hvis forbrugeren ikke længere har lovligt ophold i et EU/EØS-land. Bestemmelsen svarer til forslaget til § 9, stk. 2, hvorefter retten til en basal betalingskonto finder anvendelse for forbrugere med lovligt ophold i et EU/EØS-land og forbrugere, som ikke har fået opholdstilladelse, men som ikke kan udvises af retlige eller faktiske grunde.

Hvis et pengeinstitut bliver bekendt med, at forbrugeren har åbnet en anden betalingskonto i Danmark, der gør det muligt at anvende de i § 10 anførte tjenesteydelser, vil instituttet kunne opsige betalingskontoen, jf. forslaget til *stk. 1, nr. 5*. Bestemmelsen finder derfor ikke anvendelse, hvis forbrugeren i et andet pengeinstitut har oprettet en opsparingskonto eller en betalingskonto, hvor der kun er adgang til enkelte af de i § 10 anførte tjenesteydelser.

Forslaget til *stk. 1, nr. 6*, gør det endvidere muligt at opsige en betalingskonto, hvis en forbruger misbruger sin ret til adgang til en basal betalingskonto, fordi denne har udøvet strafbare handlinger mod pengeinstituttet. Denne bestemmelse vil ligesom det fremgår af bemærkningerne til § 9, stk. 3, nr. 3, om et pengeinstituts ret til at afslå at åbne en basal betalingskonto, såfremt en forbruger har udøvet strafbare handlinger mod instituttet, kun kunne anvendes, hvis forbrugeren har udøvet kriminalitet mod pengeinstituttet eksempelvis i form af dokumentfalsk, røveri eller gennem hacking har haft adgang til bankens netbankssystemer.

Det fremgår udtrykkeligt af forslaget til *stk. 2, 1. pkt.*, at en opsigelse skal indeholde en begrundelse for opsigelsen og skal gives skriftligt eller på andet varigt medium, ligesom det ikke vil være berettiget at opkræve vederlag for opsigelsen. Opsigelsen skal endvidere ske med mindst 2 måneders varsel. Dog vil der kunne ske undtagelse fra både varslingens længde og kravet om begrundelse, hvis dette kan begrundes i hensynet til statens sikkerhed. Denne undtagelsesadgang skal fortolkes meget restriktivt. Derudover anføres det udtrykkeligt i forslaget til *stk. 2, 2. pkt.*, at i de tilfælde hvor kontoen anvendes til ulovlige formål, jf. forslaget til § 12, stk. 1, nr. 1, eller hvis opsigelsen er begrundet i, at forbrugeren har afgivet forkerte oplysninger for at få en basal betalingskonto i tilfælde, hvor de rigtige oplysninger ville have medført afslag, jf. forslaget til § 12, stk. 1, nr. 3, har opsigelsen øjeblikkelig virkning. Det samme gælder i det tilfælde, hvor en opsigelse er begrundet i, at forbrugeren har begået strafbare handlinger mod betalingsinstituttet, og pengeinstituttet derfor vil forhindre forbrugeren i at misbruge sin basale betalingskonto, jf. forslaget til § 12, stk. 1, nr. 6.

Adgangen til at opsiges en rammeaftale for en basal betalingskonto skal ses i overensstemmelse med § 51 i lov om betalingstjenester og elektroniske penge, der i stk. 2 fastsætter, at det kan aftales, at en betalingstjenesteudbyder kan opsiges en rammeaftale med mindst 2 måneders varsel. Når der er tale om opsigelse af en basal betalingskonto følger det, at opsigelsen skal være begrundet med de i forslaget § 12, stk. 1, nævnte betingelser.

Endelig fremgår det af forslaget til *stk. 2, 3. pkt.*, at en opsigelse skal indeholde oplysning om proceduren for at klage over opsigelsen, og om forbrugers ret til at kontakte Finanstilsynet og et klagenævn samt relevante kontaktoplysninger. Såfremt en forbruger mener, at en opsigelse er uberettiget, vil forbrugeren kunne klage til Pengeinstitutankenævnet. Det vil endvidere være muligt for forbrugeren at kontakte Finanstilsynet, der vil have mulighed for generelt at vurdere om pengeinstituttet efterlever reglerne om opsigelse, herunder vurdere om pengeinstituttets forretningsgange lever op til den foreslåede bestemmelse.

### Til § 13

Forslaget til § 13 gennemfører artikel 20, stk. 2, i betalingskontodirektivet. Med forslaget forpligtes et pengeinstitut til at stille en række oplysninger vederlagsfrit til rådighed for forbrugerne om den basale betalingskonto, som pengeinstituttet udbyder. Bestemmelsen opstiller ikke krav til hvilket medium, der kan anvendes til at give disse oplysninger. Et pengeinstitut vil derfor eksempelvis kunne opfylde oplysningskravet ved at angive de opregnede oplysninger på pengeinstituttets hjemmeside.

Den foreslåede bestemmelse skal sikre, at forbrugerne, jf. forslaget til *nr. 1*, kan tilgå oplysninger om de tjenesteydelser, som er tilknyttet den basale betalingskonto, som pengeinstituttet udbyder, så forbrugerne er oplyst om deres ret til en basal betalingskonto. Derudover skal pengeinstituttet, jf. forslaget til *nr. 2*, oplyse om gebyrer og vilkår for de basale betalingskonti, jf. forslaget til § 11. Til sidst er det ligeledes et krav, at pengeinstituttet, jf. forslaget til *nr. 3*, oplyser om, at en forbruger ikke er forpligtet til at købe yderligere tjenesteydelser eller aktier, andele eller garantbeviser hos pengeinstituttet for at åbne en basal betalingskonto.

I henhold til § 25, stk. 1, i lovforslaget foreslås det, at overtrædelse af § 13 straffes med bøde.

Det følger af forslaget til straffebestemmelsen i § 25, stk. 4, at der kan pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter 5. kapitel i straffeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 871 af 4. juli 2014. Af § 27, stk. 1, 1. pkt., i straffeloven fremgår, at strafansvar for en juridisk person forudsætter, at der inden for dens virksomhed er begået en overtrædelse, der kan tilregnes en eller flere til den juridiske person knyttede personer eller den juridiske person som sådan.

I de tilfælde, hvor de strafbelagte bestemmelser omhandler pligter eller forbud for betalingstjenesteudbyderen, er de mulige ansvarssubjekter virksomheden og/eller en eller flere personer med tilknytning til virksomheden, hvilket oftest er medlemmer af ledelsen. Udgangspunktet er, at der rejses tiltale mod virksomheden (dvs. den juridiske person) for overtrædelsen, men dette kan kombineres med tiltale mod en eller flere personer med tilknytning til virksomheden, hvis en eller nogle af disse personer har medvirket forsætligt eller groft uagtsomt til overtrædelsen, og overtrædelsen ikke er af underordnet karakter. Der skal som udgangspunkt ikke rejses tiltale mod underordnede ansatte.

En overtrædelse af § 13 består i at et pengeinstitut ikke vederlagsfrit stiller de oplysninger, der er nævnt i § 13, nr. 1-3, til rådighed for forbrugerne om den basale betalingskonto, som pengeinstituttet udbyder. Strafsubjektet er som udgangspunkt den betalingstjenesteudbyder, der er forpligtet til at give oplysningerne.

#### Til § 14

Med forslaget til § 14 gennemføres artikel 21, stk. 1, i betalingskontodirektivet. I forslaget fastlægges de nærmere rammer for Finanstilsynets virksomhed og tilsyn med denne lov.

I *stk. 1* foreslås det, at Finanstilsynet påser overholdelsen af denne lov og regler udstedt i medfør heraf. Det foreslås endvidere, at Finanstilsynet fører tilsyn med overholdelsen af forordninger udstedt i medfør Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/92/EU af 23. juli 2014 om sammenlignelighed af gebyrer i forbindelse med betalingskonti, flytning af betalingskonti og adgang til betalingskonti med basale funktioner. Heri ligger, at Finanstilsynet fører tilsyn med efterlevelse af de forordninger, som Kommissionen kan udstede i medfør af betalingskontodirektivet (niveau 2-regulering), og som er umiddelbart gældende i medlemslandene. Eksempelvis er der i artikel 5, stk. 4, i direktivet hjemmel til, at Kommissionen kan vedtage gennemførelsesmæssige tekniske standarder for et standardiseret præsentationsformat af gebyropgørelsen og det fælles symbol herfor udarbejdet af EBA.

Finanstilsynets behandling af spørgsmål om overtrædelse af disse regler vil ofte opstå på baggrund af en klage fra en forbruger. Finanstilsynet kan dog også behandle et spørgsmål af egen drift eller efter anmodning herom fra sin bestyrelse eller fra Forbrugerombudsmanden, som har mulighed for at gøre Finanstilsynet opmærksom på konkrete sager samt mulighed for at gøre opmærksom på mere generelle forhold, som Forbrugerombudsmanden finder, er urimelige i forhold til forbrugerne. Finanstilsynet er ikke forpligtet til at behandle alle sager på forbrugerområdet, som Finanstilsynet får forelagt. Sager, hvor privatpersoner ønsker en afgørelse af en konkret tvist, skal (som hidtil) afgøres af de private finansielle ankenævne, som i dette tilfælde vil være Pengeinstitutankenævnet. En forbruger kan tillige indbringe sagen for domstolene.

Det følger af forslagets *stk. 2, 1. pkt.*, at Finanstilsynets bestyrelse indgår i tilsynet med loven og regler udstedt i medfør heraf samt i tilsynet med forordninger udstedt i medfør af betalingskontodirektivet med den kompetence, som bestyrelsen er tillagt i medfør af § 345 i lov om finansiel virksomhed.

Med forslaget vil bestyrelsen, jf. § 345, stk. 7, nr. 4, i lov om finansiel virksomhed, skulle træffe beslutning om reaktioner i sager af principiel karakter samt i sager, der har videregående betydelige følger. Ved reaktioner forstås afgørelser i forvaltningsretlig forstand, herunder påtaler og påbud, men reaktioner dækker også over risikooplysninger m.v. Med bestemmelsen vil Finanstilsynets bestyrelse eksempelvis være kompetent til at træffe beslutning om en reaktion, som retter sig mod en konkret virksomhed, men bestyrelsen vil også være kompetent til at træffe beslutning om reaktioner i principielle sager vedrørende lovfortolkning og lovanvendelse, herunder ændring af Finanstilsynets praksis, hvor der ikke nødvendigvis er en konkret virksomhed, som reaktionen retter sig mod.

En sag har et principielt indhold, når der er tvivl af en vis betydning om fortolkningen af en bestemmelse, eller en hidtidig fortolkning ændres. At en sag vedrører en bestemmelse, der ikke har været anvendt før, gør ikke i sig selv sagen principiel. Videregående betydelige følger for en eller flere virksomheder eller hele branchen kan f.eks. være afgørelser, der påbyder, at en bestemt praksis skal følges, hvilket vil medføre anvendelse af betydelige ressourcer for virksomhederne.

Derudover skal bestyrelsen, jf. § 345, stk. 7, nr. 6, i lov om finansiel virksomhed, træffe beslutning om at overgive sager til politimæssig efterforskning og, jf. § 345, stk. 7, nr. 7, godkende regler og vejledninger, som Finanstilsynet er bemyndiget til at udstede i medfør af nærværende lovforslag. Ved regler forstås bekendtgørelser og cirkulærer.

Ligeledes skal Finanstilsynets bestyrelse godkende de vejledninger, som Finanstilsynet måtte finde behov for at udstede i medfør af loven. Forslaget skal ses som en naturlig konsekvens af bestyrelsens øvrige beføjelser, idet vejledninger dels er en kodificering af praksis i henhold til loven, som bestyrelsen med tiden vil fastlægge, og dels angiver fortolkningsbidrag m.v. vedrørende lovens bestemmelser. En vejledning retter sig mod de virksomheder, der skal administrere de regler, som vejledningen udmønter, og forklarer, hvad virksomhederne i praksis skal gøre for at efterleve lovgivningens regler. En vejledning indeholder ikke egentlige lovkrav eller regler, men derimod snarere anvisninger, der er tilknyttet den lovmæssige regulering.

I medfør af forslaget til *stk. 2, 2. pkt.*, finder § 345, stk. 9, i lov om finansiel virksomhed tilsvarende anvendelse, hvilket medfører, at Forbrugerombudsmanden indkaldes ved bestyrelsens behandling af sager efter denne lov, det vil sige, hvis der er tale om sager af principiel karakter, eller sager som har videregående betydelige følger. Forbrugerombudsmandens beføjelser omfatter også stemmeret ved bestyrelsens behandling af disse sager.

#### Til § 15

Det følger af den foreslåede § 15, 1. pkt., at Forbrugerombudsmanden, svarende til hvad der gælder ifølge den øvrige finansielle lovgivning, får mulighed for at anlægge en civil sag, hvis en virksomhed ikke handler i overensstemmelse med denne lov, regler udstedt i medfør af loven eller forordninger udstedt i medfør Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/92/EU af 23. juli 2014 om sammenlignelighed af gebyrer i forbindelse med betalingskonti, flytning af betalingskonti og adgang til betalingskonti med basale funktioner, herunder sag om forbud, påbud, erstatning og tilbage-søgning af uretmæssigt opkrævede beløb. Forbrugerombudsmanden kan allerede i dag efter markedsføringsloven anlægge forbudssager mod finansielle virksomheder på de områder, hvor erhvervs- og vækstministeren ikke udsteder regler om god skik.

Som det fremgår af forslaget til § 14, stk. 1, fører Finanstilsynet tilsyn med lovens efterlevelse. Forbrugerombudsmanden har i den forbindelse mulighed for at gøre Finanstilsynet opmærksom på konkrete sager.

Den foreslåede bestemmelse i § 15, 1. pkt., skal sikre, at Forbrugerombudsmanden ikke afskæres fra at indbringe en sag for domstolene, hvis han i særlige tilfælde måtte finde, at der er behov for et sådant skridt. Det kan eksempelvis være tilfældet, hvor Finanstilsynet vælger ikke at tage en sag op, der af Forbrugerombudsmanden vurderes at være principiel eller af vidtgående betydning.

Forbrugerombudsmanden har endvidere adgang til at anlægge sager om civilretlige krav, herunder krav om erstatning og tilbagebetaling af uretmæssigt opkrævede beløb mv. I sådanne sager følger det af forslaget til § 15, 2. pkt., at § 20, § 27, stk. 1, og § 28 i markedsføringsloven om bl.a. erstatningssøgsmål finder tilsvarende anvendelse, og at Forbrugerombudsmanden har hjemmel efter § 23, stk. 1, i markedsføringsloven til at forhandle med virksomhederne med henblik på at opnå en eventuel forligsmæssig løsning af sagen. Forslaget tilsigter i øvrigt ikke nogen ændring i det forhold, at Finanstilsynet har kompetence til at træffe afgørelse m.v. i sager om god skik.

Endelig kan Forbrugerombudsmanden kræve oplysninger efter § 22, stk. 2, markedsføringslovens § med henblik på bl.a. vurderingen af mulighederne for anlæggelse af søgsmålet og afgrænsningen heraf, f.eks. i forbindelse med gruppesøgsmål.

Det er ikke hensigten, at Forbrugerombudsmanden skal behandle konkrete henvendelser fra forbrugere om overtrædelser af denne lov. Sådanne henvendelser skal behandles ved, at Forbrugerombudsmanden oversender henvendelserne til Finanstilsynet eller henviser forbrugeren til at indbringe sagen for et af de finansielle klagenævn, som vil være Pengeinstitutankenævnet, hvis der er tale om en konkret formueretlig tvist mellem forbrugeren og en virksomhed. Derimod kan henvendelser fra forbrugere i lighed med oplysninger i pressen, udtalelser fra organisationer og rapporter om det finansielle område danne baggrund for Forbrugerombudsmandens vurdering af, om der bør anlægges en retssag.

Efter forslaget til § 15, 3. pkt., følger det, at Forbrugerombudsmanden kan udpeges som grupperepræsentant i gruppesøgsmål i overensstemmelse med reglerne i retsplejelovens kapitel 23 a, hvorefter offentlige myndigheder kan udpeges som grupperepræsentant i et gruppesøgsmål, hvis de ved lov er bemyndiget til det.

Det følger af § 254 a, stk. 1, i retsplejeloven, at ensartede krav, som fremsættes på vegne af flere personer, kan behandles under et gruppesøgsmål efter reglerne i dette kapitel.

Den foreslåede bestemmelse omfatter krav, som har sammenhæng med handlinger, der strider mod denne lov.

#### Til § 16

Efter den foreslåede § 16, stk. 1, skal Finanstilsynet, svarende til hvad der gælder ifølge den øvrige finansielle lovgivning, underrette Forbrugerombudsmanden, hvis Finanstilsynet som led i sin virksomhed bliver bekendt med, at en betalingstjenesteudbyders kunder kan have lidt tab som følge af, at betalingstjenesteudbyderen har overtrådt denne lov og forordninger udstedt i medfør Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/92/EU af 23. juli 2014 om sammenlignelighed af gebyrer i forbindelse med betalingskonti, flytning af betalingskonti og adgang til betalingskonti med basale funktioner.

Forbrugerombudsmanden har da mulighed for efter den foreslåede § 15 at hjælpe forbrugerne i konkrete sager på det finansielle område ved at anlægge gruppesøgsmål eller ved at indtræde som mandatar efter retsplejelovens almindelige regler i civile retssager. Finanstilsynets underretning af Forbrugerombudsmanden i henhold til det foreslåede § 16, stk. 1, er derfor vigtig for at sikre forbrugerbeskyttelsen på det finansielle område. Den foreslåede bestemmelse medfører endvidere, at

Finanstilsynet som led i sin tilsynsvirksomhed skal være særlig opmærksom på sager, hvor kunderne kan have lidt tab for at kunne opfylde sin underretningspligt. Finanstilsynet skal orientere Forbrugerombudsmanden senest i forbindelse med, at Finanstilsynet træffer afgørelse i sagen.

§ 16, stk. 1, sikrer Forbrugerombudsmanden oplysninger om alle sager på det finansielle område, hvor kunderne kan have lidt tab, uanset om sagen skal forelægges for bestyrelsen, hvor Forbrugerombudsmanden deltager i sager på forbrugerområdet.

For at give Forbrugerombudsmanden mulighed for løbende at følge en sag, hvor kunderne kan have lidt tab, får Forbrugerombudsmanden i medfør af forslaget til *stk. 2* adgang til samtlige oplysninger i sådanne sager, som Finanstilsynet behandler. Denne adgang gælder uanset reglerne om Finanstilsynets tavshedspligt.

#### Til § 17

Med det foreslåede *stk. 1* fastlægges en pligt for betalingstjenesteudbydere omfattet af loven til at give Finanstilsynet de oplysninger, der er nødvendige for Finanstilsynets virksomhed, herunder oplysninger til afgørelse af, om et forhold falder ind under bestemmelserne i denne lov eller regler udstedt i medfør af loven eller forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/92/EU af 23. juli 2014 om sammenlignelighed af gebyrer i forbindelse med betalingskonti, flytning af betalingskonti og adgang til betalingskonti med basale funktioner. Bestemmelsen svarer til bestemmelserne i den gældende tilsynslovgivning om udlevering af oplysninger til Finanstilsynet, jf. § 347, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed.

I henhold til forslaget til *stk. 2* fastlægges det, at Finanstilsynet som et led i sit tilsyn kan udføre inspektioner på stedet hos en betalingstjenesteudbyder omfattet af lovforslaget. Bestemmelsen skal sikre, at Finanstilsynet kan skaffe sig indseende med aktiviteter inden for en virksomhed omfattet af dette lovforslag med henblik på udøvelse af tilsyn.

Efter det foreslåede *stk. 3* har Finanstilsynet mulighed for uden retskendelse at få adgang til lokaler hos en betalingstjenesteudbyder omfattet af lovforslaget.

Beskyttelsen efter § 72 i Grundloven, som omhandler boligens ukrænkelighed, omfatter både bolig og erhverv. Indgreb kan kun ske på grundlag af forudgående retskendelse, medmindre loven indeholder en særegen hjemmel til, at retskendelse er unødvendig. Den foreslåede § 17 indeholder en særlig undtagelse fra kravet om indhentelse af forudgående retskendelse i § 72 i Grundloven.

Finanstilsynet har som udgangspunkt udelukkende adgang til forretningslokaler og således ikke til private boliger. I tilfælde hvor en virksomhed er af så ringe størrelse, at dets forretningslokale befinder sig i et privat hjem, har Finanstilsynet dog adgang hertil i overensstemmelse med denne bestemmelse.

Finanstilsynet har behov for at kunne udøve sin tilsynsvirksomhed også i de særlige tilfælde, hvor en betalingstjenesteudbyder måtte nægte at give Finanstilsynet de til brug for tilsynsvirksomheden nødvendige oplysninger eller modvirker et inspektionsbesøg. Det kan eksempelvis dreje sig om situationer, hvor en betalingstjenesteudbyder undtagelsesvist nægter Finanstilsynet adgang til virksomheden i forbindelse med et ordinært inspektionsbesøg. Der kan også være tale om en krisesitua-

tion, der kræver, at Finanstilsynet skrider til omgående handling, og hvor en umiddelbar adgang til virksomheden er en forudsætning for at håndtere situationen.

Hvis en betalingstjenesteudbyder undtagelsesvist skulle modarbejde et inspektionsbesøg i disse situationer, er der ikke fundet baggrund for at foretage begrænsninger i Finanstilsynets adgang til uden retskendelse at foretage inspektioner.

Finanstilsynet må kun skaffe sig adgang til en betalingstjenesteudbyders forretningslokaler uden retskendelse, hvis det er nødvendigt for, at Finanstilsynet kan udøve sin tilsynsvirksomhed. Det er en betingelse, at formålet ikke kan opnås ved brug af mindre indgribende foranstaltninger.

Finanstilsynets mulighed for at få adgang uden retskendelse kan kun anvendes i tilsynsmæssigt øjemed. Hvis der er en begrundet mistanke om en strafbar overtrædelse af den finansielle lovgivning, finder retsplejelovens regler om ransagning anvendelse.

Når Finanstilsynet skønner det nødvendigt at få adgang til betalingstjenesteudbydere omfattet af dette lovforslag uden retskendelse, skal dette ske i overensstemmelse med retssikkerhedslovens regler.

#### Til § 18

Forslaget til § 18 svarer til de tilsvarende bestemmelser i den finansielle lovgivning. Bestemmelsen vedrører rekursadgang til Erhvervsankenævnet i forbindelse med, at Finanstilsynet træffer afgørelse efter tilsynslovgivningen.

Bestemmelsen omfatter kun afgørelser, der er truffet af Finanstilsynet i henhold til loven eller regler udstedt i medfør af loven eller i henhold til forordninger udstedt i medfør af betalingskontodirektivet. Erhvervsankenævnet er endvidere klageinstans for aktindsigtsspørgsmål. Erhvervsankenævnets afgørelser kan indbringes for domstolene.

#### Til § 19

Forslaget til § 19 implementerer artikel 26, stk. 2, i betalingskontodirektivet om offentliggørelse af administrative sanktioner.

Med forslaget til *stk. 1* følger det, at reaktioner givet til en betalingstjenesteudbyder omfattet af loven i henhold til § 14, stk. 2, i nærværende lovforslag eller af Finanstilsynet efter delegation fra Finanstilsynets bestyrelse i henhold til § 345, stk. 7, nr. 4, i lov om finansiel virksomhed skal offentliggøres med angivelse af navnet på betalingstjenesteudbyderen. Offentliggørelse skal ske på både betalingstjenesteudbyderens og Finanstilsynets hjemmeside.

Med betalingstjenesteudbyderens hjemmeside menes den hjemmeside, som betalingstjenesteudbyderen normalt anvender til kommunikation med kunder m.v. Det er ikke afgørende, om betalingstjenesteudbyderen selv ejer hjemmesiden. Kommunikerer betalingstjenesteudbyderen eksempelvis via en koncernhjemmeside, er det denne hjemmeside, der skal anvendes. Hvis reaktionen eksempelvis retter sig mod et datterselskab i en koncern, er det på datterselskabets hjemmeside, at reaktionen skal offentliggøres, uanset om hjemmesiden måtte være ejet af moderselskabet eller et kon-

cernforbundet selskab. Betalingstjenesteudbyderens offentliggørelse af reaktionen skal ske med et link på forsiden. Med forsiden menes hjemmesidens indgangsside eller den side, som er tænkt til at være den første side, som man kommer ind på, når man vil anvende betalingstjenesteudbyderens hjemmeside. Det skal af linket (og en eventuel dertil knyttet tekst) tydeligt fremgå, at der er tale om en reaktion fra Finanstilsynet. Hvis betalingstjenesteudbyderen kommenterer reaktionen, skal dette ske i forlængelse af reaktionen, og kommentarerne skal være klart adskilt fra denne.

Hvis betalingstjenesteudbyderen ikke har en hjemmeside, skal offentliggørelse alene ske på Finanstilsynets hjemmeside.

Af forslaget følger, at betalingstjenesteudbyderens offentliggørelse af reaktionen skal ske hurtigst muligt og senest 3 hverdage efter, at betalingstjenesteudbyderen har modtaget underretning om reaktionen, eller senest på tidspunktet for offentliggørelse påkrævet efter lov om værdipapirhandel m.v. Ved offentliggørelsen af reaktionen skal lov om værdipapirhandel m.v. iagttages, hvilket kan have betydning for, hvor hurtigt der skal ske offentliggørelse. Skal betalingstjenesteudbyderen efter lov om værdipapirhandel m.v. udsende en selskabsmeddelelse, skal offentliggørelse af reaktionen afvente selskabsmeddelelsen. Kan selskabet udsætte offentliggørelsen, fordi det vil skade berettigede interesser for selskabet at offentliggøre forholdet, jf. § 27, stk. 6, i lov om værdipapirhandel m.v., vil offentliggørelsen af reaktionen skulle afvente, at hensynet bag hemmeligholdelsen bortfalder.

Fjernelse af reaktionen fra betalingstjenesteudbyderens hjemmeside skal finde sted efter samme principper, som betalingstjenesteudbyderen anvender for øvrige meddelelser, dog tidligst når linket og informationerne har ligget på hjemmesiden i 3 måneder og tidligst efter førstkommande generalforsamling eller repræsentantskabsmøde.

I lovforslaget er der ikke angivet et tidspunkt for, hvornår Finanstilsynet skal offentliggøre en reaktion. Det er dog hensigten, at offentliggørelsen som udgangspunkt sker senest dagen efter, at der er truffet afgørelse eller beslutning om at meddele reaktionen. Finanstilsynet orienterer forinden den pågældende betalingstjenesteudbyder, hvis navn vil fremgå af offentliggørelsen, om den forestående offentliggørelse, således at betalingstjenesteudbyderen har mulighed for at kunne forberede sig herpå.

Der kan alene ske offentliggørelse af navnet på en betalingstjenesteudbyder, der er en juridisk person. Derimod kan der ikke offentliggøres reaktioner med navns nævnelse, som angår fysiske personer.

Ved en beslutning om at oversende en sag til politimæssig efterforskning, jf. § 14, stk. 2, i nærværende lovforslag, jf. § 345, stk. 7, nr. 6, i lov om finansiel virksomhed, er det kun Finanstilsynet, som forpligtes til at offentliggøre en sådan beslutning på sin hjemmeside. Offentliggørelse skal ske med navns nævnelse, hvis beslutningen vedrører en juridisk person. Herudover kan der ikke ske offentliggørelse, hvis offentliggørelse vil kunne skade den politimæssige efterforskning, eller hvis den vil medføre uforholdsmæssig stor skade for betalingstjenesteudbyderen. Ved »uforholdsmæssig stor skade« forstås, at der skal være tale om oplysninger, som, hvis de offentliggøres, kan være livstruende for virksomheden. Det er dermed ikke tilstrækkeligt, at oplysningerne potentielt kan medføre større tab for betalingstjenesteudbyderen, uden at betalingstjenesteudbyderens eksistens dermed er i fare.

Oversendelse af sager til politimæssig efterforskning er en processuel beslutning, som ikke kan påklages. Det forudsættes, at offentliggørelse af en beslutning om at oversende en sag til politimæssig efterforskning alene sker efter høring af den relevante politimyndighed. Det kan aftales med anklagemyndigheden, at visse sagskategorier kan offentliggøres uden forudgående høring.

Den offentliggjorte reaktion vil indeholde den eller de involverede betalingstjenesteudbyderes navn(e). Derimod vil alle fortrolige oplysninger om kundeforhold ikke blive offentliggjort. Dette gælder også fortrolige oplysninger om betalingstjenesteudbyderens interne forhold af væsentlig betydning for betalingstjenesteudbyderen, eksempelvis vil ikke-offentligt tilgængelige oplysninger om dens opbygning og indretning, dens økonomiske forhold og situation, dens kundemasse og dens samarbejdspartnere blive fjernet inden offentliggørelsen, medmindre oplysninger er nødvendige for forståelsen af reaktionen. Endelig vil der ikke ske offentliggørelse af fortrolige oplysninger modtaget fra udenlandske tilsynsmyndigheder samt oplysninger omfattet af bestemmelser i lov om offentlighed i forvaltningen om undtagelse af oplysninger om private forhold og drifts- eller forretningsforhold m.v.

I forbindelse med Finanstilsynets bestyrelses behandling af sager om afgivelse af reaktioner træffer bestyrelsen også beslutning om offentliggørelse. Udkast til bestyrelsens reaktion vil derfor indeholde en indstilling vedrørende offentliggørelse. Hvis en eller flere af undtagelserne til offentliggørelsespligten gør sig gældende, vil dette således fremgå af udkastet til afgørelse. Undtagelserne til offentliggørelsespligten fremgår af det foreslåede § 19, stk. 3, jf. nærmere herom nedenfor. Hvis det indstilles, at reaktionen offentliggøres, vil et udkast til pressemeddelelse skulle vedlægges udkastet til reaktionen. Beslutningen om offentliggørelse er endelig og kan således ikke indbringes for anden administrativ myndighed.

Finanstilsynets bestyrelse kan blive mødt med krav om erstatning, jf. de almindelige regler om offentlige myndigheders erstatningspligt. Dette vil kunne ske, hvis bestyrelsen træffer beslutning om offentliggørelse, men hvor en domstol efterfølgende vurderer, at der ikke skulle have været sket offentliggørelse, og at Finanstilsynet som følge af dette kan ifalde et erstatningsansvar. Udbetaling af en erstatning kræver dog blandt andet, at betalingstjenesteudbyderen kan dokumentere, at den har lidt et økonomisk tab, der kan henføres direkte til den fejlagtige offentliggørelse.

Bestyrelsens beslutning om offentliggørelse skal i det hele følge de almindelige forvaltningsretlige principper. Dertil kommer, at det følger af reglerne for bestyrelsens behandling af sager, at partens sædvanlige ret til partshøring i henhold til forvaltningsloven tillige omfatter udkastet til afgørelsen. Det betyder, at udkast til bestyrelsens reaktion i sin helhed skal sendes i partshøring hos de berørte betalingstjenesteudbydere. Betalingstjenesteudbyderen vil i forbindelse med høringen få mulighed for at kommentere på selve indstillingen i relation til spørgsmålet om offentliggørelse, samt – hvis det indstilles, at reaktionen offentliggøres – hvilke oplysninger, betalingstjenesteudbyderen eventuelt finder, bør fjernes fra udkastet til pressemeddelelse inden offentliggørelse.

Hvis offentliggørelse med navn i en konkret sag ikke vil kunne ske, vil det fortsat være muligt for Finanstilsynet at offentliggøre afgørelsen i anonymiseret form. Det forudsætter dog, at man ikke ud fra beskrivelsen af sagens faktum med stor sandsynlighed kan udlede, hvilken betalingstjenesteudbyder reaktionen vedrører.

Det følger endvidere af bestemmelsen, at den også omfatter reaktioner givet efter delegation fra Finanstilsynets bestyrelse samt beslutninger om at overgive sager efter lovforslaget eller regler udstedt i medfør af lovforslaget eller efter forordninger udstedt i medfør af betalingskontodirektivet til politimæssig efterforskning, som er truffet af Finanstilsynet, uden at sagen har været behandlet af Finanstilsynets bestyrelse. Finanstilsynet vil ved behandlingen af disse sager følge samme praksis som Finanstilsynets bestyrelse gør i tilsvarende sager, herunder også i forhold til eventuel høring af parten og den relevante politimyndighed. Derudover gælder i øvrigt reglerne om blandt andet erstatningspligt, anonymisering og aktindsigt i de pågældende sager, som beskrevet i bemærkningerne ovenfor.

Reaktioner givet i henhold til denne lovs § 14, stk. 2, jf. § 345, stk. 7, nr. 6, i lov om finansiel virksomhed og Finanstilsynets beslutninger om at overgive sager til politimæssig efterforskning skal offentliggøres på Finanstilsynets hjemmeside, jf. dog stk. 3

Hvis en reaktion, der offentliggøres i henhold til § 19, stk. 1, 1. pkt., indbringes for Erhvervsankenævnet eller domstolene, skal dette fremgå af Finanstilsynets offentliggørelse, og status samt det efterfølgende resultat af anken skal ligeledes offentliggøres på Finanstilsynets hjemmeside hurtigst muligt. Status kan f.eks. være, at parten efterfølgende trækker sin klage tilbage, eller at sagen afvises, hvorimod status quo ikke skal offentliggøres.

Med forslaget til *stk. 2* får de betalingstjenesteudbydere, der er omfattet af loven, pligt til at offentliggøre udfaldet af en straffesag på virksomhedens hjemmeside, når der er faldet helt eller delvist dom eller vedtaget bøde, ligesom Finanstilsynet skal offentliggøre sådanne resultater på Finanstilsynets hjemmeside.

Af forslaget følger, at offentliggørelsen skal ske på betalingstjenesteudbyderens hjemmeside hurtigst muligt og senest 10 hverdage efter, der er faldet helt eller delvist dom eller vedtaget bøde eller senest på tidspunktet for offentliggørelse påkrævet efter lov om værdipapirhandel m.v. Hvis den helt eller delvist fældende dom eller afgørelse ikke er endelig, eller hvis den er anket eller genoptaget, skal dette fremgå af offentliggørelsen. Pligten til at offentliggøre domme og afgørelser gælder således, selvom en dom eller afgørelse ikke er endelig.

Med betalingstjenesteudbyderens hjemmeside menes den hjemmeside, som betalingstjenesteudbyderen normalt anvender til kommunikation med kunder m.v. Det er ikke afgørende, om betalingstjenesteudbyderen selv ejer hjemmesiden. Kommunikerer betalingstjenesteudbyderen eksempelvis via en koncernhjemmeside, er det denne hjemmeside, der skal anvendes. Hvis dommen eller bøden eksempelvis retter sig mod et datterselskab i en koncern, skal offentliggørelse ske på datterselskabets hjemmeside, uanset om hjemmesiden måtte være ejet af moderselskabet eller et koncernforbundet selskab. Betalingstjenesteudbyderens offentliggørelse af dommen eller bødevedtagelsen skal ske med et link på forsiden. Med forsiden menes hjemmesidens indgangsside eller den side, som er tænkt til at være den første side, som kunderne m.v. kommer ind på, når de vil anvende betalingstjenesteudbyderens hjemmeside. Det skal af linket (og en eventuel dertil knyttet tekst) tydeligt fremgå, at der er tale om en dom, bødevedtagelse. Hvis betalingstjenesteudbyderen kommenterer dommen eller bødevedtagelsen, skal dette ske i forlængelse af gengivelsen, og kommentarerne skal være klart adskilt herfra. Når betalingstjenesteudbyderen har offentliggjort dommen eller bødevedtagelsen, skal betalingstjenesteudbyderen give Finanstilsynet meddelelse herom, herunder fremsen-

de kopi af dommen eller bødevedtagelsen. Finanstilsynet skal herefter offentliggøre dommen eller bødevedtagelsen eller et resumé heraf på Finanstilsynets hjemmeside.

Hvis betalingstjenesteudbyderen ikke har en hjemmeside, sker offentliggørelse alene på Finanstilsynets hjemmeside.

Fjernelse af informationerne fra betalingstjenesteudbyderens hjemmeside skal finde sted efter samme principper, som betalingstjenesteudbyderen anvender for øvrige meddelelser, dog tidligst når linket og informationerne har ligget på hjemmesiden i 3 måneder og tidligst efter førstkommande generalforsamling eller repræsentantskabsmøde.

Ved offentliggørelsen skal lov om værdipapirhandel m.v. iagttages, hvilket kan have betydning for, hvor hurtigt der skal ske offentliggørelse. Skal betalingstjenesteudbyderen efter disse regler udsende en selskabsmeddelelse, skal offentliggørelse afvente selskabsmeddelelsen. Kan selskabet udsætte offentliggørelsen, fordi det vil skade berettigede interesser for selskabet at offentliggøre forholdet, jf. § 27, stk. 6, i lov om værdipapirhandel m.v., vil offentliggørelsen skulle afvente, at hensynet bag hemmeligholdelsen bortfalder.

Dommen, den vedtagne bøde, eller resuméet heraf, som skal offentliggøres, vil indeholde den eller de involverede betalingstjenesteudbyders navn(e). Derimod vil alle fortrolige oplysninger om kundeforhold eller oplysninger om potentielle købere af en nødlidende virksomhed i de tilfælde, hvor overtagelsen ikke gennemføres, ikke blive offentliggjort. Dette gælder også fortrolige oplysninger om betalingstjenesteudbyderens interne forhold af væsentlig betydning for betalingstjenesteudbyderen, eksempelvis vil ikke-offentligt tilgængelige oplysninger om betalingstjenesteudbyderens opbygning og indretning, økonomiske forhold og situation, kundemasse og samarbejdspartnere blive fjernet inden offentliggørelsen, medmindre oplysningerne er nødvendige for forståelsen af dommen, den vedtagne bøde, eller resuméet heraf. Endelig vil der ikke ske offentliggørelse af fortrolige oplysninger modtaget fra udenlandske tilsynsmyndigheder samt oplysninger omfattet af bestemmelser i lov om offentlighed i forvaltningen om undtagelse af oplysninger om private forhold og drifts- eller forretningsforhold m.v.

Offentliggørelse efter § 19, stk. 2, indebærer ikke, at selve den underliggende sag med dertilhørende akter bliver offentlig tilgængelig. En eventuel anmodning om aktindsigt, herunder aktindsigt i sagsakter og journalliste, vil derfor være omfattet af de almindelige regler herfor.

Det foreslåede *stk. 3* indeholder undtagelserne til det klare udgangspunkt om offentliggørelse med angivelse af betalingstjenesteudbyderens navn. Det drejer sig om de tilfælde, hvor en offentliggørelse med navns nævnelse vil medføre uforholdsmæssig stor skade for betalingstjenesteudbyderen, eller hvor en offentliggørelse vil kunne skade en politimæssig efterforskning. Det forhold, at offentliggørelse af en betalingstjenesteudbyders navn vil kunne medføre tab af kunder, eller at en offentliggørelse vil kunne bane vej for et erstatningskrav mod virksomheden, vil ikke i sig selv være nok til at undtage for offentliggørelse. Den foreslåede undtagelse finder således kun anvendelse på de tilfælde, hvor betalingstjenesteudbyderens fortsatte drift vil blive truet eller meget væsentlige interesser krænkes. Der henvises til bemærkningerne ovenfor til § 19, stk. 2.

Det foreslås i *stk. 4*, at hvis offentliggørelse af en reaktion er blevet undladt på grund af tungtvejende hensyn til betalingstjenesteudbyderen eller efterforskning, og disse hensyn efterfølgende ikke

længere gør sig gældende, vil reaktionen samt virksomhedens navn blive offentliggjort. Dette gælder dog kun i en periode op til to år efter reaktionen. Baggrunden herfor er, at den offentlige interesse i sådanne reaktioner aftager kraftigt hen over tid, og af administrative årsager. På denne baggrund foreslås en grænse på to år. Kravet til efterfølgende offentliggørelse af en reaktion gælder dog kun, hvis sagen ikke er henlagt.

I tilfælde hvor Finanstilsynet har offentliggjort, at Finanstilsynet har overgivet en sag til politimæssig efterforskning, foreslås det i *stk. 5* også at gøre det muligt for Finanstilsynet at offentliggøre, såfremt sagen er afsluttet ved påtaleopgivelse, tiltalefrafald eller ved frifindende dom. Da det ikke er givet, at den betalingstjenesteudbyder, som er blevet politianmeldt, i de foreslåede tilfælde ønsker offentliggørelse af påtaleopgivelsen, tiltalefrafaldet eller den frifindende dom, skal der i henhold til *stk. 5* kun ske offentliggørelse, såfremt betalingstjenesteudbyderen anmoder Finanstilsynet herom. Ligeledes er det betalingstjenesteudbyderen selv, som skal sende Finanstilsynet en kopi af afgørelsen om påtaleopgivelse, tiltalefrafald eller den frifindende dom, idet Finanstilsynet ikke nødvendigvis vil være i besiddelse af afgørelsen eller dommen.

Finanstilsynet skal offentliggøre, at sagen er sluttet uden tiltale, at sagen er sluttet ved tiltalefrafald, eller at der er afsagt frifindende dom i sagen i umiddelbar og naturlig sammenhæng med Finanstilsynets offentliggørelse efter *stk. 1, 8. pkt.*, dvs. det sted på Finanstilsynets hjemmeside, hvor Finanstilsynets tidligere har offentliggjort beslutningen om at overgive sagen til politimæssig efterforskning. De supplerende oplysninger om påtaleopgivelse, tiltalefrafald eller frifindende dom, skal fremgå tydeligt af Finanstilsynets hjemmeside.

Det foreslås endvidere i *stk. 5*, at Finanstilsynet kan vælge at fjerne beslutningen om at overgive en sag til politimæssig efterforskning. Det er tiltænkt, at denne mulighed skal finde anvendelse i det tilfælde, hvor betalingstjenesteudbyderen ikke selv anmoder Finanstilsynet om, at der skal ske offentliggørelse af en påtaleopgivelse, et tiltalefrafald eller frifindende dom. Forslaget er begrundet i hensynet til den, som sagen vedrører, og i at sikre offentligheden et mere retvisende billede af praksis. Finanstilsynet vil i sin vurdering af, hvorvidt en beslutning om at overgive en sag til politimæssig efterforskning skal fjernes fra hjemmesiden, inddrage hensynet til betalingstjenesteudbyderen samt øvrige hensyn, som måtte være relevante i det konkrete tilfælde.

I *stk. 6* foreslås det, at Finanstilsynet på anmodning fra en fysisk eller juridisk person, skal offentliggøre resultatet af en anket eller en genoptaget dom, som har ført til frifindelse af den pågældende person. Da det ikke er givet, at en fysisk eller juridisk person ønsker offentliggørelse af en frifindende dom, skal offentliggørelse kun ske efter anmodning fra personen, som dommen retter sig imod. Ligeledes skal den pågældende person sende en kopi af dommen til Finanstilsynet.

Finanstilsynet skal offentliggøre den frifindende dom i umiddelbar og naturlig sammenhæng med Finanstilsynets offentliggørelse efter *stk. 2, 1. pkt.*, dvs. det sted på Finanstilsynets hjemmeside, hvor Finanstilsynets tidligere har offentliggjort, at der er faldet hel eller delvis dom i en sag, som vedrører den pågældende person. Oplysningerne om den frifindende dom, skal fremgå tydeligt af Finanstilsynets hjemmeside.

Det foreslås endvidere i *stk. 6*, at Finanstilsynet kan vælge at fjerne dommen, der er offentliggjort i medfør af *stk. 2, 1. pkt.*, hvis resultatet af en anke eller genoptagelse er et andet end den ankede eller genoptagede dom. Det er tiltænkt, at denne mulighed skal finde anvendelse i det tilfælde, hvor

en fysisk eller juridisk person ikke selv anmoder Finanstilsynet om at offentliggøre en frifindende dom. Forslaget er begrundet i hensynet til den, som sagen vedrører, og i at sikre offentligheden et mere retvisende billede af praksis. Finanstilsynet vil i sin vurdering af, hvorvidt en dom skal fjernes fra hjemmesiden, inddrage hensynet til den fysiske eller juridiske person samt øvrige hensyn, som måtte være relevante i det konkrete tilfælde.

#### Til § 20

Det foreslås i § 20, at Finanstilsynet af egen drift skal orientere offentligheden om færdigbehandlede sager efter loven, regler udstedt i medfør af loven eller forordninger udstedt i medfør af betalingskontodirektivet, som er af almen interesse eller har betydning for forståelsen af reglernes anvendelse. Dette svarer til, hvad der i øvrigt gælder på det finansielle område og på Forbrugerombudsmandens område.

Ifølge forslaget forudsætter Finanstilsynets pligt til at orientere offentligheden om sager, at disse har en almen interesse eller har betydning for forståelsen af reglernes anvendelse. Forud for hver enkelt offentliggørelse skal der derfor foretages en vurdering af, hvorvidt denne betingelse er opfyldt. Det skal dog bemærkes, at selv om Finanstilsynet ikke af sig selv offentliggør virksomhedens navn, vil en person, som anmoder om aktindsigt, dog kunne få navnet oplyst.

Orientering om Finanstilsynets sager skal efter den foreslåede bestemmelse ske, når Finanstilsynet har truffet afgørelse i en sag.

Bestemmelsen gør det også muligt at offentliggøre Finanstilsynets afgørelse i en sag, hvor Finanstilsynet har fundet, at en virksomhed har handlet i overensstemmelse med denne lov eller de øvrige regler, som der henvises til i § 20. Særligt i tilfælde, hvor sagen har været omtalt i pressen med oplysning om virksomhedens navn, vil det kunne være nærliggende at offentliggøre navnet.

Påtænker Finanstilsynet at offentliggøre en virksomheds navn, vil den berørte virksomhed blive orienteret, inden Finanstilsynet udsender en pressemeddelelse.

For så vidt angår en række af de bestemmelser, som er omfattet af Finanstilsynets adgang til at foretage offentliggørelse, er overtrædelse heraf sanktioneret med straf. Den foreslåede bestemmelse forhindrer ikke, at Finanstilsynet offentliggør, at en virksomhed vil blive anmeldt til politiet for overtrædelse af en strafbar bestemmelse. Offentliggørelse skal ske med navns nævnelse. En offentliggørelse kan imidlertid have indgribende betydning for den berørte virksomhed. Der skal derfor ved vurderingen af, om der skal ske offentliggørelse, foretages en afvejning af behovet for at offentliggøre en politianmeldelse over for de betænkkeligheder, herunder af retssikkerhedsmæssig karakter, som offentliggørelsen kan give anledning til. Der kan ikke i medfør af bestemmelsen ske offentliggørelse af enkeltpersoners strafbare forhold.

#### Til § 21

Den foreslåede bestemmelse i § 21 opregner, hvem der er part i en sag efter loven. Bestemmelsen svarer til det partsbegreb, som anvendes i lovgivningen på det finansielle område. Bestemmelsen fastslår, hvem der er part i forhold til Finanstilsynets afgørelser og indeholder således en afvigelse fra det almindelige forvaltningsretlige partsbegreb. Det særlige partsbegreb er nødvendigt for at

undgå en udhuling af Finanstilsynets tavshedspligt, da parterers adgang til aktindsigt efter forvaltningsloven ikke tilsidesættes af tavshedspligtsreglerne.

Det følger af det foreslåede *1. pkt.*, at som part i forhold til Finanstilsynet anses alene de i § 1 nævnte betalingstjenesteudbydere, som Finanstilsynets afgørelse truffet i medfør af denne lov eller regler udstedt i medfør af loven retter sig mod. Dette gælder, jf. forslaget til *2. pkt.* tilsvarende for sager vedrørende forordninger udstedt i medfør af betalingskontodirektivet.

Hvis en forbruger klager over en betalingstjenesteudbyders adfærd, vil forbrugeren ikke være part i sagen. Forbrugerne opnår derfor ikke forvaltningslovens partsrettigheder, men vil i stedet efter offentlighedslovens regler om aktindsigt kunne gøre sig bekendt med de oplysninger, der indgår i Finanstilsynets sag.

## Til § 22

Med forslagets *stk. 1*, skabes der hjemmel til, at erhvervs- og vækstministeren kan fastsætte regler om, at skriftlig kommunikation til og fra Finanstilsynet om forhold, som er omfattet af lov om betalingskonti eller regler, der er udstedt i medfør af lov om betalingskonti, skal foregå digitalt. Bestemmelsen finder også anvendelse på forhold, som er omfattet af forordninger udstedt i medfør af betalingskontodirektivet.

Forslaget indebærer, at blandt andet skriftlige henvendelser m.v. til Finanstilsynet om forhold, som er omfattet af de nævnte regler, ikke anses for behørigt modtaget hos Finanstilsynet, hvis de indsendes på anden vis end den foreskrevne digitale måde.

Hvis oplysninger m.v. sendes til Finanstilsynet på anden måde end den foreskrevne digitale måde, eksempelvis pr. brev, følger det af den almindelige vejledningspligt, jf. § 7 i forvaltningsloven, at Finanstilsynet må vejlede om reglerne på området, herunder om pligten til at kommunikere på den foreskrevne digitale måde.

Samtidig indebærer forslaget, at meddelelser m.v. til eller fra Finanstilsynet, der sendes på den foreskrevne digitale måde, anses for at være kommet frem til modtageren på det tidspunkt, hvor meddelelsen m.v. er tilgængelig digitalt for modtageren, jf. det foreslåede *stk. 3*. Det vil sige med samme retsvirkninger som fysisk post, der anses for at være kommet frem, når den pågældende meddelelse m.v. er lagt i modtagerens fysiske postkasse.

Pligten til at kommunikere digitalt vil også omfatte kommunikation mellem Finanstilsynet og en rådgiver, som optræder på virksomhedens vegne over for Finanstilsynet.

Af bekendtgørelsen, der udmønter bemyndigelsen, vil det komme til at fremgå, hvem der omfattes af pligten til at kommunikere digitalt med Finanstilsynet, om hvilke forhold og på hvilken måde.

Indtil videre er det tanken at udnytte den foreslåede bemyndigelse således, at gældende krav om anvendelse af digitale selvbetjeningsløsninger og digital kommunikation opretholdes samt at gøre anvendelse af digitale selvbetjeningsløsninger og digital kommunikation obligatorisk i videre omfang.

Endvidere er det tanken at fastsætte regler om, at skriftlig kommunikation i øvrigt til og fra Finanstilsynet om forhold, som er omfattet af lov om betalingskonti eller regler udstedt i medfør af lov om betalingskonti, skal foregå digitalt, f.eks. pr. e-mail. Dette gælder også for forhold omfattet af forordninger udstedt i medfør af betalingskontodirektivet.

Ved henvendelser til Finanstilsynet kan Finanstilsynet stille krav om, at den pågældende oplyser en e-mailadresse, som den pågældende kan kontaktes på i forbindelse med behandlingen af en konkret sag eller henvendelse til Finanstilsynet. I den forbindelse kan der også pålægges den pågældende en pligt til at underrette Finanstilsynet om en eventuel ændring i e-mailadressen, inden den konkrete sag afsluttes eller henvendelsen besvares, medmindre e-mails automatisk bliver videresendt til den nye e-mailadresse.

På sigt kan det komme på tale at udvikle andre digitale løsninger, herunder nye selvbetjeningsløsninger, til brug for kommunikation om forhold, som er omfattet af lovforslaget eller regler udstedt i medfør af forslaget.

I bekendtgørelsen, som udmønter den foreslåede bemyndigelse i stk. 1, kan der blandt andet fastsættes regler om, at Finanstilsynet kan sende visse meddelelser, herunder afgørelser, forbud, påbud m.v., til virksomhedens henholdsvis et ledelsesmedlems digitale postkasse med de retsvirkninger, der følger af lov om Offentlig Digital Post.

I bekendtgørelsen kan der fastsættes overgangsordninger, som skal lette overgangen til obligatorisk digital kommunikation.

I bekendtgørelsen kan der desuden fastsættes regler om fritagelse fra pligten til digital kommunikation. Fritagelsesmuligheden tænkes navnlig anvendt, hvor det er påkrævet at anvende en dansk digital signatur, og der er tale om en virksomhed med hjemsted i udlandet, som ikke kan få en dansk digital signatur eller en person uden dansk CPR-nummer.

Fritagelsesmuligheden tænkes endvidere anvendt i forbindelse med, at Finanstilsynet har sagstyper, der omfatter meget store mængder materiale, og som det derfor vil være u hensigtsmæssigt for både virksomheden og Finanstilsynet at skulle sende digitalt. Dette er primært i forbindelse med undersøgelsesmateriale. Forud for at Finanstilsynet tager på undersøgelse i en virksomhed omfattet af lov om finansiel virksomhed, anmoder Finanstilsynet virksomheden om at indsende noget materiale. Der er ofte tale om meget omfattende mængder materiale, hvorfor det kan være hensigtsmæssigt, at der ikke er krav om, at det indsendes digitalt. Derudover skal det bemærkes, at den kommunikation der er mellem en virksomhed og Finanstilsynet, når Finanstilsynet er på undersøgelse i virksomheden, fortsat vil kunne foregå på stedet. Dette både i forhold til forevisning af legitimation og eventuelt udlevering af dokumenter under undersøgelsen. På samme måde kan kommunikationen på møder i øvrigt, herunder afrapporteringsmødet efter en undersøgelse, jf. § 346, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed, fortsat ske uændret.

Da kommunikationen i relation til lov om finansiel virksomhed er rettet til og fra erhvervslivet, vil anvendelse af fritagelsesmulighederne være restriktiv, jf. nærmere herom i de almindelige bemærkninger til afsnit 5.4.2. i lov nr. 1231 af 18. december 2012 om ændring af forskellige lovbestemmelser om obligatorisk digital kommunikation m.v.

Som udgangspunkt gælder, at det forhold, at en virksomhed eller en person oplever, at den pågældendes egen computer ikke fungerer, at den pågældende har mistet koden til sin digitale signatur eller oplever lignende hindringer, som det er op til den pågældende at overvinde, ikke kan føre til fritagelse fra pligten til digital kommunikation. I så fald må den pågældende anvende en computer på et folkebibliotek eller anmode en rådgiver om at varetage kommunikationen på den pågældendes vegne.

For en nærmere gennemgang af fritagelsesmuligheder og forholdet til EU-retten kan der henvises til henholdsvis afsnit 5.4.2 og 12 i de almindelige bemærkninger til lov nr. 1231 af 18. december 2012 om ændring af forskellige lovbestemmelser om obligatorisk digital kommunikation m.v.. Der kan desuden henvises til afsnit 5.4.3 om fravigelse af krav om digital kommunikation af hensyn til myndighedsudøvelsen. Der er tale om fravigelse af kravet i situationer, hvor det er påkrævet, at myndigheder reagerer hurtigt med henblik på at varetage særlige samfundsmæssige hensyn. Det kan eksempelvis være, at der er behov for, at der reageres hurtigt i krisesituationer, hvor en finansiel virksomhed er i akutte vanskeligheder. Det kan ligeledes være tilfældet, hvor der er lovgivningsmæssige tidsfrister, der har store samfundsmæssige konsekvenser, hvis de overskrides på grund af, at det er umuligt for myndigheden at kommunikere digitalt.

Efter det foreslåede *stk. 2* kan der i bekendtgørelsen specificeres krav om anvendelse af bestemte it-systemer, digitale formater og digital signatur eller lignende.

Det foreslåede *stk. 3* fastsætter, hvornår en digital meddelelse må anses for at være kommet frem til adressaten for meddelelsen, dvs. modtageren af meddelelsen.

For meddelelser, der sendes til Finanstilsynet, er Finanstilsynet adressat for meddelelsen. For meddelelser, som Finanstilsynet sender, er den pågældende virksomhed, som meddelelsen sendes til, adressat for meddelelsen.

En meddelelse vil normalt anses for at være kommet frem til Finanstilsynet på det tidspunkt, hvor meddelelsen er tilgængelig for Finanstilsynet, dvs. når Finanstilsynet kan behandle meddelelsen. Dette tidspunkt vil normalt blive registreret automatisk i en modtagelsesanordning eller et datasystem. En meddelelse, der først er tilgængelig efter kl. 24.00, anses normalt først for modtaget den dag, meddelelsen er tilgængelig.

En meddelelse vil normalt anses for at være kommet frem til en virksomhed eller person på det tidspunkt, hvor meddelelsen er tilgængelig for den pågældende. En meddelelse vil blive anset for at være tilgængelig, selvom den pågældende ikke kan skaffe sig adgang til meddelelsen, hvis dette skyldes hindringer, som det er op til den pågældende at overvinde. Som eksempler herpå kan nævnes, at den pågældendes egen computer ikke fungerer, eller den pågældende har mistet koden til sin digitale signatur.

For en nærmere gennemgang af betydningen af fremkomsttidspunktet samt hindringer som følge af it-problemer og lignende kan der henvises til afsnit 5.3. i de almindelige bemærkninger i lov nr. 1231 af 18. december 2012 om ændring af forskellige lovbestemmelser om obligatorisk digital kommunikation m.v.

Der kan efter *stk. 1* fastsættes regler om, at Finanstilsynet kan udstede afgørelser og andre dokumenter efter loven eller regler udstedt i medfør af loven eller efter forordninger udstedt i medfør af betalingskontodirektivetuden personlig underskrift, med maskinel eller på tilsvarende måde gengivet underskrift eller under anvendelse af en teknik, der sikrer entydig identifikation af den, som har udstedt afgørelsen eller dokumentet.

Desuden kan der efter *stk. 2*, fastsættes regler om, at afgørelser og andre dokumenter, der udelukkende er truffet eller udstedt på grundlag af elektronisk databehandling, kan udstedes alene med Finanstilsynet som afsender. Bestemmelsen finder anvendelse både på dokumenter, som Finanstilsynet sender digitalt og på dokumenter, som sendes fysisk, dvs. på papir med almindelig post.

#### Til § 24

Den foreslåede *stk. 1*, vedrører dokumenter, som er omfattet af lovforslaget eller forskrifter udstedt i medfør heraf eller dokumenter omfattet af forordninger udstedt i medfør af betalingskontodirektivet, og som er udstedt af andre end Finanstilsynet. Underskriftskravet kan fremgå udtrykkeligt eller forudsætningsvist af de pågældende regler. Der kan eksempelvis være tale om dokumenter, som er udstedt af virksomheder omfattet af loven, eksempelvis pengeinstitutter, som skal sendes til Finanstilsynet i forbindelse med en undersøgelse. Der kan eksempelvis også være tale om fysiske personer, som er tilknyttet virksomheden, typisk ledelsesrepræsentanter eller bestyrelsesmedlemmer.

For at der ikke skal kunne opstå tvivl om, at underskriftskravet kan opfyldes på anden måde end ved en personlig underskrift, foreslås det, at der indsættes en udtrykkelig bestemmelse i loven om, at underskriftskravet, som anført i *stk. 1*, kan opfyldes ved, at underskriveren anvender en teknik, der sikrer entydig identifikation af den pågældende, eksempelvis digital signatur. Bestemmelsen dækker tillige dokumenter, som er udarbejdet af revisor, således at revisor eksempelvis kan underskrive dokumentet med digital signatur i stedet for med en fysisk underskrift.

Det foreslås i *stk. 2*, at erhvervs- og vækstministeren kan fastsætte nærmere regler om, hvordan kravet om personlig underskrift kan fraviges. Med hjemmel i den foreslåede bestemmelse kan der desuden fastsættes regler om, at krav om personlig underskrift ikke kan fraviges for visse typer af dokumenter.

#### Til § 25

Forslaget til § 25, *stk. 1-2*, fastsætter hvilke overtrædelser af lovforslagets bestemmelser, der straffes med bøde. Straf efter *stk. 1* forudsætter, at der er begået en overtrædelse af én af de bestemmelser, som er nævnt i bestemmelsen, dvs. § 3, *stk. 1* og 2, § 4, *stk. 1*, § 5, § 6, *stk. 2* og 4, og § 13. I forhold til en beskrivelse af gerningsindhold og strafssubjekt henvises til bemærkningerne til de enkelte bestemmelser.

Det følger af forslaget til *stk. 4*, at der kan pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter 5. kapitel i straffeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 871 af 4. juli 2014. Af § 27, *stk. 1*, 1. pkt., i straffeloven fremgår, at strafansvar for en juridisk person forudsætter, at der inden for dens virksomhed er begået en overtrædelse, der kan tilregnes en eller flere til den juridiske person knyttede personer eller den juridiske person som sådan.

I de tilfælde, hvor de strafbelagte bestemmelser omhandler pligter eller forbud for virksomheden, er de mulige ansvarssubjekter virksomheden og/eller en eller flere personer med tilknytning til virksomheden, hvilket oftest er medlemmer af ledelsen. Udgangspunktet er, at der rejses tiltale mod virksomheden (dvs. den juridiske person) for overtrædelsen, men dette kan kombineres med tiltale mod en eller flere personer med tilknytning til virksomheden, hvis en eller nogle af disse personer har medvirket forsætligt eller groft uagtsomt til overtrædelsen, og overtrædelsen ikke er af underordnet karakter. Der skal som udgangspunkt ikke rejses tiltale mod underordnede ansatte.

Tilsvarende fastsættes det i *stk. 2*, at en virksomhed omfattet af loven straffes for manglende efterlevelse af et påbud efter § 14 samt undladelse af at meddele oplysninger efter § 17, *stk. 1*, til brug for Finanstilsynets tilsynsvirksomhed. Strafsubjektet er som udgangspunkt den virksomhed, der er forpligtet til at give oplysningerne.

Lovforslaget indeholder bemyndigelser til for enten erhvervs- og vækstministeren eller Finanstilsynet at udstede regler. I sådanne regler kan der efter forslaget til *stk. 3*, fastsættes straf af bøde for overtrædelse af bestemmelserne.

Det følger af forslaget til *stk. 5*, at Finanstilsynet kan fastsætte regler om straf af bøde for overtrædelse af bestemmelser indeholdt i Den Europæiske Unions forordninger, som vedtages af EU-Kommissionen i medfør af betalingskontodirektivet. Denne bestemmelse finder anvendelse, hvis EU-Kommissionen vælger at udstede forordninger med hjemmel i det nævnte direktivs artikel 4, *stk. 6* eller artikel 5, *stk. 4*. Disse bestemmelser indeholder en bemyndigelse for EU-Kommissionen til at udstede gennemførelsesmæssige tekniske standarder vedrørende et standardiseret præsentationsformat for et gebyroplysningsdokument og gebyropgørelsen og det fælles symbol for disse.

Af forslaget til *stk. 6*, er forældelsesfristen for overtrædelse af lovens bestemmelser eller regler udstedt i medfør af lovforslaget 5 år. Der er tale om en forlængelse af den almindelige forældelsesfrist på 2 år, jf. § 93, *stk. 1*, nr. 1, i straffeloven. Den forlængede forældelsesfrist er begrundet i, at en række overtrædelser først opdages ved undersøgelser i virksomheden. Forældelsesfristen svarer til forældelsesfristen i lov om finansiel virksomhed.

#### Til § 26

Det foreslås i § 26, *stk. 1*, at loven træder i kraft den 18. september 2016. På denne dato er medlemslandene, jf. artikel 29, *stk. 2*, i betalingskontodirektivet, forpligtet til at sætte lovgivningen, der gennemfører direktivet, i kraft.

Det foreslås dog i § 26, *stk. 2*, at erhvervs- og vækstministeren fastsætter tidspunktet for ikrafttræden af §§ 3 og 5 og § 6, *stk. 2-4*. Dette skyldes, at betalingskontodirektivet fastsætter, at disse bestemmelser først skal anvendes i medlemslandene 9 måneder efter ikrafttrædelsen af Kommissionens delegerede retsakt, som skal udstedes med hjemmel i artikel 3, *stk. 4*, i direktivet. Artikel 3, *stk. 4*, indeholder en hjemmel for EU-Kommissionen til at vedtage gennemførelsesmæssige tekniske standarder for præsentationsformatet for et gebyroplysningsdokument og det fælles symbol herfor.

§ 3 vedrører forpligtelsen for en betalingstjenesteudbyder til at udlevere et gebyroplysningsdokument senest samtidig med, at en aftale om en betalingskonto indgås og kravene til indholdet og præsentationsformatet for et sådan dokument.

§ 5, vedrører forpligtelsen til at udlevere en gebyropgørelse mindst en gang om året og kravene til indholdet og præsentationsformatet for en sådan opgørelse.

Endelig vedrører § 6, stk. 2-4, brugen af standardiserede udtryk og handelsnavne i aftaleoplysninger og oplysninger i forbindelse med markedsføring.

#### Til § 27

*Til nr. 1 (§ 47, stk. 1, 2. pkt., i lov om betalingstjenester og elektroniske penge)*

Det foreslås, at der i § 47, stk. 1, indsættes et nyt 2. pkt., der indeholder en henvisning til § 3 i lov om betalingskonti. Det følger af § 47, stk. 1, 1. pkt., i lov om betalingstjenester og elektroniske penge, at der i forbindelse med indgåelse af en rammeaftale om udførelse af betalingstjenester skal udleveres en række oplysninger i overensstemmelse med § 48, stk. 1. Da der med § 3 i dette lovforslag indføres en forpligtelse til at udlevere et gebyroplysningsdokument ved indgåelse af en aftale om en betalingskonto, foreslås det, at der henvises til denne bestemmelse i § 47, stk. 1, for herved at henlede opmærksomheden på forpligtelsen i § 3.

*Til nr. 2 (§ 51, stk. 2, 2. pkt., i lov om betalingstjenester og elektroniske penge)*

Det følger af § 51, stk. 2, i lov om betalingstjenester og elektroniske penge, at en rammeaftale kan opsiges med mindst 2 måneders varsel af en betalingstjenesteudbyder. Hvis der er tale om opsigelse af en aftale om en basal betalingskonto, gælder der efter § 13 i dette lovforslag en række supplerende betingelser. Det foreslås derfor i § 51, stk. 2, at indsættes et nyt 2. pkt., som udtrykkeligt anfører, at opsigelse af en rammeaftale om en basal betalingskonto, kan kun ske i overensstemmelse med § 13 i lov om betalingskonti.

#### Til § 28

Det foreslås, at loven ikke skal gælde for Færøerne og Grønland, men at den ved kongelig anordning kan sættes helt eller delvist i kraft for disse landsdele med de ændringer, som de færøske og grønlandske forhold tilsiger.